C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Morressy_John-04-Kedrigern_a_hlas_pro_princeznu.pdb

PDB Name: 04_Kedrigern_a_hlas_pro_princez
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 17.6.2003
Modification Date: 17.6.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

John Morressy

Kedrigern a hlas pro Princeznu

"...zlepši trochu svou řeč, neb zmaříš své štěstí."

- SHAKESPEARE

< Jedna >

Principiální záležitost

Schůze se táhla dál a dál a dál. A dál. Zdalo se, že každý chtěl přednést svou zprávu, a každý ji také přednesl - tím nejrozvláčnějším a nejúnavnějším způsobem.

Kedrigern si smutně povzdechl, protáhl si ruce, znovu si je založil a zavrtěl se na židli. Zoufale se podíval malým okýnkem ven na jásavou letní krajinu. V takovém krásném ránu, jako bylo to dnešní, by člověk měl být tam venku. Měl by vonět ke květinám, počítat obláčky, dělat malá neškodná kouzla pro pobavení vesničanů - a ne sedět tady na ponuré pracovní poradě. Ale on ní seděl a měl pocit, jako by byl v té místnosti uvězněn už odedávna.

Hithemils, pokladník cechu, se odmlčel a odložil list, ze kterého recitoval bezútěšné řady čísel. Kedrigern se naklonil dopředu. Že by konec? pomyslel si. Jeho naděje však byla rychle zmařena, když Hithemils zvedl jiný list, odkašlal si a spustil novou litanii výloh, příspěvků, projektů a podobných hloupostí.

Kedrigern vydal tichý hrdelní zvuk, něco mezi zasténáním a zavrčením, a vzdal se veškeré snahy udržet pozornost. To všechno byl nesmysl, pomyslel si, a on byl hlupák, že se ho účastnil. Celá ta myšlenka Cechu čarodějů byla absurdní. Čarodějové pracovali vždy sólově, jako pavouci. Příležitostná setkání z čistě společenských důvodů bývala občas příjemná, ale oficiální organizace s takovými hloupostmi, jako jsou volené funkce, schůze, stanovy a povinnosti, hesla, tajná znamení a vznešené tituly, byla prostě směšná. Jeden by si myslel, že katastrofální případ Bratrstva poustevníků lidi dostatečně poučí.

Z takovéhoto pojetí organizace vinil alchymisty. Bylo to přirozené, neboť Kedrigern vinil alchymisty naprosto ze všeho zlého včetně špatného počasí, ale v tomto případě k tomu měl dobrý důvod.

Alchymie byla v Kedrigernově části světa novinkou, která se začínala rychle šířit. Byla populární zvláště pro mladé, z důvodů, o kterých mohl Kedrigern pouze přemítat se vzrůstajícím znechucením. Možná, že její atraktivnost spočívala v honosných titulech a žargonu, křiklavých symbolech a nekonečných sebe-oslavujících shromážděních, schůzích a konferencích, kterých byl alchymistický kalendář plný; byly to věci, které dokáží nadchnout infantilní mozečky kteréhokoliv věku. Alchymisté také rychleji získávali lukrativní pracovní příležitosti. Žádné dlouhé, pomalé a úmorné řemeslo; slibovali bezprostřední odměnu, což bylo přitažlivé pro většinu lidí. Oproti tomu stát se prvotřídním čarodějem vyžadovalo čas, mnoho tvrdé a pečlivé práce a poměrně značné riziko. Alchymistou na poměrně slušné úrovni se člověk mohl stát za pouhých několik let a pak už jen inkasovat velké odměny za podvody volající do nebe.

Není divu, že toto povolání přitahovalo ta nejhorší individua, pomyslel si Kedrigern smutně. Alchymisté je vítají, všechny ty zavržence, pobudy a výlupky, kteří nemají ani ponětí o solidní magii. Vzpomněl si na Jaderala, svého někdejšího učně, toho slizkého plaza, který využil každého nestřeženého okamžiku k slídění po Kedrigernových profesních tajemstvích, a kterého Kedrigern nakonec s velkou radostí vyhodil. To byl člověk zrozený pro alchymii: prohnilý až na dno duše.

Jenže podvodníci dnes slaví úspěch a alchymisté se rychle stali vážnou konkurencí pro usedlé provozovatele mnohem náročnějšího umění. Čarodějové a mágové, vědmy i čarodějky postupně přicházeli o své klienty, kteří se utíkali k módním alchymistům s jejich prostornými laboratořemi a nablýskaným vybavením. Bylo to všechno samozřejmě jen falešné pozlátko. Alchymisté nikdy nedokázali nic než rychle zinkasovat svůj zisk a okamžitě se s nim vytratit. Čarodějové, místo toho, aby se spolčili k rychlé a účinné odvetě, založili formální organizaci, stěží důstojnější než typický alchymistický spolek. Zbabělá a bez pochyby sebezničující reakce, pomyslel si. Zjevně to bylo postaveno na hlavu. Kam ten svět spěje.

Zatímco Kedrigern přemýšlel o hlouposti svých kolegů, Hi-thernils zdárně dokončil svou zprávu. Zazněl potlesk a povstal Tristaver, usmívaje se na každého svým obvyklým podlézavým způsobem. Tristaver trpěl představou, že je diplomat, štika divokých vod. Kedrigern ho považoval za docela šikovného a zručného čaroděje, ale poněkud záludného muže. Pokud však v tuto chvíli mínil vyhlásit přestávku, byl ochoten mu tuto nepěknou vlastnost odpustit.
Tristaver zazářil svým úsměvem na všechny přítomné a řekl: "Bratři a sestry, mám za povinnost ohlásit něco, co jistě naplní radostí srdce každého čaroděje v této místnosti..."
Kedrigern se usmál a naklonil se v očekávání kýženého slova přestávka.
"...stejně jako našich nepřítomných přátel," pokračoval Tristaver a Kedrigernovi zmrzl úsměv na rtech. Takže žádná přestávka. Jen další tlachání.
"Přivedl jsem dnes mezi nás vzácného hosta, váženého muže a nejvyšší autoritu svého oboru. Ačkoliv jeho obor není naším oborem - dokonce by se dalo říct, že je mezi nimi v dnešní době jisté napětí - všichni cítíme, že zájmy poznání a pravdy musí ustoupit před takovými drobnými rivalitami..." pokračoval Tristaver.
Jeho řeč patřila k těm, jimž Kedrigern obvykle věnoval jen velice okrajovou pozornost. Soustředil se jen na důležitost Tristaverova blábolení, ne na blábolení samo. Vzácný host? Jisté napětí mezi našimi obory? O čem to ten Tris k čertu mluví? A koho to sem vlastně přivedl? Rozhlédl se kolem stolu; Hithernils se tvářil spiklenecky a Tristaver jako obvykle podlézavě; to nebylo nic mimořádného. Ostatní vypadali, že netuší o nic víc než Kedrigern. Conhoon se mračil, Belsheer ospale mžoural, Axpad a jeho sousedé zasněně zírali do prázdna, ale nikdo z nich nevypadal, jako by něco tajil. To bylo zarážející.
Slova "čestné členství" vzbudila Kedrigernovu pozornost a způsobila, že začal mnohem pečlivěji naslouchat Tristaverovu žvanění.
"...schváleného všemi hlasy našeho ústředního výboru. A tak bych vám chtěl bez dalších okolků představit našeho vzácného hosta, profesora doktora mistra Quintrinda, dříve člena Rottingenské university, nyní hostujícího alchymistu u -"
"Trisi, tobě přeskočilo!" zařval Kedrigern.
"Cože? Cože?" zeptal se Tristaver a poplašeně se rozhlédl kolem. "Kdo to řekl? Kdo to mluvil?"
"Já," řekl Kedrigern a postavil se. S rukama v bok a s bojovně vysunutou čelistí si chladně změřil Tristavera na druhé straně stolu. "Pokud to má být vtip, tak je to velice špatný vtip. A pokud to vtip není, tak ti docela určitě přeskočilo. Celý ústřední výbor se musel zbláznit."
"Bratře Kedrigerne, nemáš slovo," ozval se předseda.
"Já? Já že nemám slovo? Já přece nejsem ten, kdo zve do Cechu čarodějů alchymisty."
"Je to naše výsadní právo," prohlásil Tristaver upjatě.
"Výsadní právo! Ten člověk je alchymista - notorický alchymista! Je to náš nepřítel!" zvolal Kedrigern.
Tristaver znovu zaujal svou pózu. Laskavě se na Kedrigerna usmál a řekl: "Ale bratře Kedrigerne, není nutné, aby profesor doktor mistr Quintrindus zůstal našim nepřítelem. Před nedávném jsme měli malou soukromou schůzi..."
"Pokradmu se s ním schází v temných uličkách," zabručel Kedrigern.
"No tak, bratře Kedrigerne," napomenul ho předseda. Tristaver jeho poznámku ignoroval. "A nalezli jsme mnoho společných zájmů v našich profesích. Ujišťuji vás, že spojení našich sil povede k oboustrannému prospěchu a je v zájmu obou zúčastněných stran."
"Hm, já vím," řekl Kedrigern opovržlivě. "My jim dodáme úctyhodnosti a oni nám pak možná pošlou zpět pár klientů, které nám ukradli."
Hněvivé bručení ozývající se ze všech stran stolu ho zahřálo u srdce. Bylo zjevné, že jeho kolegové jsou tou záležitostí pobouřeni stejně jako on. Obrátil se ke svému sousedovi čaroději a řekl: "Máme snad -"
"Posaď se, Keddie!" křikl někdo.
"Ano, posaď se a nenarušuj průběh schůze," zvolal jiný hlas mrzutě.
"Copak nechápete, co se tu děje? Chtějí z alchymisty udělat člena našeho cechu. Z alchymisty!" zvolal Kedrigern, vkládaje do posledního slova tolik odporu a opovržení, kolik byl schopen.
"Quintrindus je velice vlivný muž," řekl Hithernils, pozvedaje významně prst.
"Je to velké zvíře, Keddie," řekl starý Belsheer jemně. "Quintrinda zná každý."
"A každý ví, že je podvodník. Oni jsou všichni podvodníci. Alchymisté neumí nic jiného než žvanit o proměňování olova ve zlato," řekl Kedrigern, rozhlížeje se kolem. "Už jste potkali jediného, který by to doopravdy dokázal?"
"Ne... ale, ale kdyby se jim to podařilo, bylo by dobré mít je na své straně," namítl Axpad.
Tristaver se toho ihned chytil. "Naše slova, bratře Axpade! Nijak nám přece neublíží, když dovolíme Quintrindovi a možná ještě několika pečlivě vybraným alchymistům, aby se připojili k našemu cechu, a na druhé straně zisk, který nám z toho může vyplynout, by byl obrovský. A teď, pokud diskuse skončila..."
"Požaduji hlasování," řekl Kedrigern.
"No tak, teď už ale vážně..." ohradil se Hithernils, ale Tristaver se oslnivě usmál a řekl: "Myslím, že bychom měli vyhovět bratru Kedrigernovi. Možná, že ho to přesvědčí, aby uvažoval rozumněji."
"Kdo z vás podporuje rozhodnutí ústředního výboru přijmout profesora doktora mistra Quintrinda za čestného člena Cechu čarodějů, ať prosím zvedne svou pravou ruku," řekl Tristaver. Všechny ruce se zvedly. "Děkuji, bratři a sestry. A kdo je proti...?"
Kedrigernova ruka se pozvedla a osamoceně se zaskvěla. Tristaver se rozhlédl po místnosti, odkašlal si a řekl: "Možná, že by bratr Kedrigern chtěl svou volbu odvolat, abychom mohli zaznamenat do zápisu, že profesor doktor mistr Quintrindus byl schválen za čestného člena cechu jednohlasně."
"Nikdy neschválím žádného podvodníka nebo alchymistu a svou volbu nezměním."

Z kruhu shromážděných čarodějů se ozvalo nesouhlasné bručení a Kedrigern zaslechl rovněž několik nelichotivých poznámek. Chvíli tiše seděl, ale pak mu došla trpělivost. Vstal a rozhlédl se po svých druzích.
"Bratři a sestry, vybrali jste si sami. Získali jste Quintrinda, ale ztratili jste Kedrigerna," řekl. Pak se otočil, dramaticky si přehodil cíp pláště přes ruku a odešel z místnosti.

Toho večera se Kedrigern utábořil na rozkvetlé louce u bystrého potůčku, aby si vše důkladně promyslel. Své rezignace na členství v cechu nijak nelitoval, spíše si přál, aby do něj nikdy nepatřil. Pozvání, aby se k cechu připojil, zalichotilo jeho marnivosti a na čas přehlušilo jeho soudnost.
Jedna věc byla jistá: už nikdy si nic s žádnou organizací nezačne. A také ho nelákalo cestováni. Přisel čas, aby se usadil.
Už dlouho vlastnil pozemek v Horách tichého hromu. Bylo to malebné místo, opuštěné a odloučené. Barbaři se tomu místu vyhýbali, protože tam nezůstal nikdo, koho by mohli zabít, a nic, co by se dalo ukrást. Alchymisté se svou slabostí pro obdiv veřejnosti a smyslem pro zisk tíhli spíše k městům a nejbližší čaroděj sídlil několik dní cesty daleko. Všichni ostatní se báli duchů, o kterých se vědělo, že v horách straší.
Kedrigern zbožňoval klid a samotu, která čarodějům tak slušela. Neobtěžovali by ho tam žádní sousedé, žádní náhodní návštěvníci, žádní pocestní. Mohl by se nerušeně věnovat svému studiu protikouzel a experimentům s časovou magií. Nemusel se obávat, že by se pro něj nenašlo dost práce. Byl největším odborníkem na odeklínadla široko daleko a každý to o něm věděl. Mohl částečně odejít na odpočinek a přitom zůstat k dispozici jako poradce - samozřejmě za pevně stanovený honorář. Ovšem ne pro alchymisty a jejich kamarády. Zvláště pak jejich kamarády v Cechu čarodějů. Nejlepší na tom všem bylo, že už se nikdy v životě nebude muset otravovat na úmorných schůzích, kde se stejně nikdy nedospělo k jedinému závěru nebo rozhodnutí, pokud nebylo výjimečně špatné a hloupé. Jediný hlas, podle kterého se bude od nynějška řídit, bude jeho vlastní.
Kedrigern nikdy nebyl nijak zvlášť společenský člověk a vidina samoty ho docela přitahovala. Kdyby se časem začal cítit osamělý, vždycky měl možnost najít si ženu; nijak zvlášť se však do ženění nehrnul. Život čarodějovy manželky nebyl pro každou ženu. Vlastně by se dalo říct, že byl snesitelný jen pro velmi málo žen. Proto se čarodějové žení velice obezřetně a ne z nějakých vzplanutí vášně. Na čaroděje byl stále ještě mladý - bylo mu jen o něco víc než půl druhého století - a stále se ještě zabýval studiem. Na ženění měl spoustu času myslet v příštím století nebo tak nějak.
Zívl a podíval se ke svému malému ohništi. Nebe bylo temné a noc poměrné chladná. Zabezpečil okruh svého tábora jednoduchým varovným zaklinadlem a pak se pohodlně uložil pod hvězdami. Usnul okamžitě a spal nerušeně až do půlnoci, kdy ho probudilo hluboké, pravidelné duněni.
Žádné nebezpečí mu nehrozilo, jinak by ho kouzlo muselo varovat. Co ho probudilo, byl jen hluk: zvuk evokující představu velké dřevěné bedny z poloviny naplněné kamením a poskakující dolů po svahu. Dunění se rozléhalo nocí a naprosto znemožňovalo spánek.
Kedrigern se posadil, protřel si oči, rozmrzele zabručel a rozhlédl se po okolí. Nic neviděl. Zdálo se, že hluk přichází ze směru, kterým tekl potůček, a jak se do něj Kedrigern zaposlouchal, zachytil v jeho podtónu jakýsi smutek - jako by byly samotné hory zasaženy nějakým žalem. Sáhl si pod košili a vytáhl medailon, který měl zavěšený na krku, jedinou věc, kterou nosil jako památku na cech. Pozvedl si ho k oku a podíval se přes malý otvor v jeho středu, hledáček pravdivého vidění, a uviděl, co způsobilo ten hluk.
Na břehu potoka stála nemotorná postava, shrbená v póze vyjadřující zoufalství a bezútěšnost. Vypadala jako figurína vyrobená nepříliš zručně ze dřeva, kamene a hlíny a zabalená do hrubých hadrů. Její hlava byla polokoule pokrytá chumáči vlasů a s rozpláclým nosem zakončeným dvěma obrovskými nozdrami. Neměla žádnou rozeznatelnou bradu. V náručí svírala smotek hadrů. Hledáček pravdivého vidění Kedrigernovi prozradil, že je to troll; růžové stužky ve slepených vlasech naznačovaly, že se jedná o trolla pohlaví ženského.
Stvoření bylo zcela ponořeno do svého smutku. Kedrigern k němu opatrně přistoupil, zastavil se několik kroků od něj a zakašlal. Když troll neodpovídal, zakašlal znova, hlasitěji. Zároveň začal rozeznávat slova.
"Ach běda, třikrát běda, co jen bude s mým milovaným, s mým nejdražším, mým maličkým!" rozléhalo se nad loukou hlasem příboje odrážejícího se od útesů.
"Prosím za prominutí, madam," zavolal Kedrigern nejzdvořilejším tónem, jakého byl schopen, když křičel.
Trollí žena se otočila, pomalu a nemotorně a upřela svá malá černá očka na čaroděje. Chvíli na něj hleděla a pak zaburácela: "A kterej vy jste?"
"Jmenuji se Kedrigern," odpověděl s hlubokou úklonou.
"Vy jste mistr Kedrigern, ten velkej čaroděj?" zeptala se."
"To jsem. To jsem já. Ano."
"Vy opravdu dokážete dělat kouzla a zase je odkouzlit, když jsou špatná, a tak vůbec?"
"Ano. Jistě. Dokážu to."
"Potom mě potkalo velké štěstí, protože si myslím, že mně může pomoci už jedině čaroděj."
Žena v nesnázích - a to i žena, která se podobá přerostlé kupce hnoje - vyburcovala Kedrigernovy ušlechtilé pudy. Jestli to ubohé stvoření potřebuje jeho pomoc, dostane ji.
"Jsem vám k službám, madam," řekl a znovu se uklonil, přičemž dvorně mávl rukou.
"Ach, to je od vás hezké," odpověděla. "Je to velice příjemné, potkat opravdového gentlemana."
"Děkuji vám, madam. A nyní mi povězte, co vás trápí. Uvidíme, co pro vás budu moci udělat."
"Dobře. Začalo to mým manželem. Hezký velký troll to byl, Gnurtt se jmenoval. Obvykle ho bylo možno zastihnout pod mostem Rudého prince nebo někde poblíž. Znal jste mého Gnurtta?"
"Obávám se, že jsem o něm nikdy..."

"No nevadí. Z Gnurtta je teď stejně jen velký balvan, takže na tom vůbec nezáleží." Odmlčela se a popotáhla a pak se rozskučela. "Ach můj miláček, můj mazlíček, moje všechno, co jen teď s tebou bude? Jak kruté, jak kruté!"
"Promiňte," řekl Kedrigern jemně. "Řekla jste, že z Gnurtta je teď kámen?"
"Přesně tak. Báječný velký menhir stojící hrdě a osamoceně uprostřed louky plné sedmikrásek. Zůstal v noci příliš dlouho venku a východ slunce ho zastihl uprostřed jeho křepčení."
"A vy byste chtěla, abych vám ho proměnil zpátky?"
"Ach ne, mistře Kedrigerne, to ne. Nikdy bych po vás nechtěla, abyste se pletl do záležitostí přírody. Můj Gnurtt vždy doufal, že tak skončí, a musím uznat, že je z něj báječný balvan. Má teď moc hezký šedý odstín a příjemně drsný povrch. Moc mu to sluší. Nikdy nevypadal lépe."
"Dobře. Pak byste možná chtěla, abych vás proměnil na podobný menhir."
"To není třeba, ačkoliv je od vás hezké, že mi to nabízíte. Před úsvitem odejdu na louku, kde stojí Gnurtt a počkám tam, až na mne dopadnou první paprsky slunce. A pak tam na louce budou dva pěkné velké menhiry a kolem plno sedmikrásek, motýlků a tak. Bude to moc hezké, tím jsem si jistá."
Kedrigern přikývl dojetím nad tou idylickou představou.
Chvíli počkal, poškrábal se na bradě a zeptal se: "Jak to tak vypadá, máte už všechno vyřešeno. Nechápu, k čemu bych vám tedy mohl být dobrý?"
"Ach, je tady maličký, o jehož osud mám starost. Kdybyste mu mohl poskytnout slušný domov..."
Kedrigern se rozhlédl. "Maličký?"
Pozvedla smotek hadrů, který držela celou dobu na ruce, a nabídla mu ho k nahlédnutí. Jeho obsah vypadal jako její miniaturní vydání a pokojně spal. Na velké hrubé tváři trollí ženy se rozhostil úsměv a malá černá očka se jí zaleskla mateřskou pýchou. "Jen se na něj podívejte, mistře Kedrigerne. Není to to nejkrásnější miminko, jaké jste kdy viděl? Je podobné naší straně rodiny," řekla něžným hlasem.
"Má váš nos," poznamenal Kedrigern.
"Opravdu si to myslíte?" zeptala se potěšeně.
"Ale samozřejmě."
"Oči má zase po Gnurttovi, myslím. Šedé jako oblázky a tak malé, že jsou sotva vidět."
"Ano, určitě jsou malé. A velice blízko u sebe."
"A ty uši. Báječné velké uši."
"Báječné."
"Tak si tedy mého malého vezmete?" zeptala se trollí žena a položila uzlíček Kedrigernovi k nohám.
"Já?"
"Nikdo se o trollí dítě nedokáže postarat lépe než čaroděj, mistře Kedrigerne. Obyčejní lidé se na to vůbec nehodí. Mají naprosto odlišné představy o kráse a líbí se jim hloupě velké oči a mrňavé nosy a uši. Kromě toho obyčejní lidé žijí moc krátce. Většinou zestárnou a umřou dřív, než trollí dítě alespoň trochu dospěje."
"Ale já přece-"
"Vy čarodějové myslím přežijete všechny, dokonce i nás trolly," pokračovala. "Já vím, že všechno, co potřebujete, si dokážete zařídit pomocí kouzel. Ale občas přijde čas, kdy se mladý silný troll docela hodí. Dokonce i takové maličké miminko, jako je tohle, dokáže vyřídit pár velkých barbarů stejně lehce, jako vy dokážete lusknout prsty."
"Opravdu?"
"O tom nepochybujte. A jak je oddaný. Ani váš pes se nemůže oddaností rovnat trollovi."
"Hm, to je -"
"A co se týče lovení myší, je lepší než kterákoliv kočka. Navíc se umí dobře chovat. Je jemný jak letní vánek, alespoň většinou, ale kdyby přece jen zlobil, stačí ho přetáhnout pořádnou sukovicí přes hlavu a hned se umoudří. Vychovejte malého trolla, mistře Kedrigerne, a získáte poklad, který vám vydrží až do konce vašich dnů," řekla žena a chystala se k odchodu.
"Ale je zvyklý bydlet v domě?" zavolal za ní Kedrigern zoufale.
"Takové problémy trollové nemají," odpověděla. Pak, už na cestě pryč, ještě dodala přes rameno: "Teď, jestli mě omluvíte, mistře Kedrigerne, raději si pospíším, abych dorazila včas na louku, kde na mě čeká Gnurtt. Musím se tam dostat před východem slunce, však víte. Nechtěla bych, aby mě první sluneční paprsek zachytil někde na cestě a změnil mě v hloupý osamělý balvan uprostřed lesa, který nebude nikomu užitečný a nebude si mít ani s kým popovídat."
Jak odcházela nemotornými, zemi otřásajícími kroky, Kedrigern za ni zavolal: "Jméno! Jak se jmenuje?"
"Pojmenujte ho, jak chcete, mistře Kedrigerne," odpověděla. "Na tom vůbec nezáleží. Až přijde čas, své pravé jméno se dozví."
Když ozvěna jejich kroků dohřměla a otřesy země ustaly, podíval se Kedrigern na ležícího tvorečka. Byl neuvěřitelně ohyzdný. Začal vrnět a odkopal hadry, do kterých byl zabalen. Čím větší kus trollího mimina Kedrigern viděl, tím víc byl zděšen. Skládalo se většinou z hlavy s velkýma rukama a nohama, pokrytýma drsnou skvrnitou kůží. Opatrně ho zvedl a pokusil se ho utišit. Nepřestávalo vrnět, a tak ho zase položil. Okamžitě se začalo plazit v máminých obrovských stopách.
"Tak tohle ne," řekl Kedrigern, popadl ho za jednu nohu a zvedl ho do vzduchu. "Maminka se šla nechat proměnit v kámen. Nechceme přece, aby se to stalo i tobě. Myslím, že ti budu muset nejprve najít nějaké jméno. Co třeba... jak by se ti líbilo jméno Rover?" Trollí dítě se rozječelo, až na potůčku naskákaly vlnky a z nejbližších stromů se sloupala kůra.
Kedrigern se zašklebil a rychle ho ujistil: "V pořádku, nebudu ti tedy říkat Rover."
Tvoreček se uklidnil. Kedrigern ho znovu položil na zem a tentokrát trochu poodstoupil. "To je lepší," řekl. Pak se

zamyslel a zkusil to znovu. "Spot. Jak se ti líbí tohle, příteličku?"
"Ja, ja!" zavolalo trollí dítě šťastně, postavilo se na špičky, objalo Kedrigernova lýtka a hlučně ho políbilo na koleno.
Kedrigern, který nikdy před tím trolla neměl, byl tím gestem hluboce dojat. Měl od přírody soucit s odloženými dětmi - dokonce i s trollími dětmi - a tohle se vyvíjelo lépe, než se vůbec odvažoval doufat. "Hodný troll, Spote," řekl,- vzal tvorečka do jedné ruky a hadr, ve kterém byl zabalený, do druhé. "Teď tě budu muset celého zakrýt, aby ses nám při východu slunce neproměnil v kámen. To bychom přece nechtěli, že ne?"
"Ja."
"Samozřejmě, že ne. A když tě teď zavinu, zůstaneš hezky zavinutý, rozumíš? Žádné vykukováni."
"Ja."
"Dobře."
Když byl Spot zakryt, okamžitě usnul. Z toho důvodu se dalo předpokládat, že s ním žádné problémy nebudou, ale jako troll byl poněkud těžký. Toho rána urazili sotva míli a Kedrigern necítil ruce. Zastavil se a z řemenů si vyrobil postroj, který mu umožnil nést Spota na zádech na polštáři jeho cestovního vaku, což mu dopřálo trochu víc pohodlí.
Vyšli z lesa a vydali se napříč pustinou. Barbaři tudy prošli docela nedávno a jejich stopy byly všude vidět. Farmy a vesničky byly změněny v pobořené a vypleněné trosky. Pole byla podupána a zpustlá. Mladé stromky byly pokáceny a starší změněny v šibenice pro ty, kteří nestačili uprchnout.
"Špatné časy, Spote, a zdá se, že se ještě horší. Buďto barbaři nebo alchymisté..." Kedrigern smutně potřásl hlavou.
"Ja," ozvalo se tlumeně z jeho vaku.
"V Horách tichého hromu nám bude hezky. Uvidíš. Spousta slunce a čerstvého vzduchu ... dost místa, kde bys mohl běhat... připravím kouzlo, abys mohl zůstávat venku i po východu slunce. Budeš se moci starat o zahrádku.
"Ja!" ozvalo se znovu, ospale, ale šťastně.
Putovali dál, až došli ke zbořené, zpustlé věži, kde Kedrigern žil a pracoval. Ve večerním šeru vypadala skoro zlověstně a on v ní složil své břemeno s hlasitě vyjádřenou úlevou. Bylo dobře být zase doma.
Odstranil kouzlo, které zabezpečovalo věž proti vetřelcům, vešel a kouzlo znovu aktivoval. Člověk nemohl být v těchto dnech nikdy dost ostražitý.
To, co z vnějšku vypadalo jako polozbořená věž, byla zevnitř pohodlná, i když trochu neuklizená čarodějnická pracovna. Kedrigern zapálil oheň ve velkém kamenném krbu a vesele skotačící plameny ozářily celý interiér. Poblíž krbu stála neuměle vyrobená postel. Většinu prostoru uprostřed místnosti zabíral velký pracovní stůl zaplněný neuvěřitelnou změtí různých předmětů. Stěny byly pokryty policemi. Asi polovina jich byla vyplněna knihami, zbytek rozličnými náležitostmi čarodějnické profese; některé z nich byly nechutné na pohled, jiné spíše neidentifikovatelné.
Kedrigern se předklonil a položil dlaně v majetnickém gestu na desku stolu. Pak je zvedl a začal si je třít o sebe, aby setřásl prach. Bylo to zvláštní, jak rychle se prach usazoval. Bronzová hlava, která mu sloužila jako informační zařízení, už by taky potřebovala oprášit, ale rozhodl se, že to odloží na zítřek a postará se nejdříve o Spota. Zatímco tam stál a uvažoval, spustil se z trámu černý chlupatý pavouk velký asi jako jablko a zastavil se kousek před jeho obličejem.
"Ahoj Manny," pozdravil čaroděj, pak natáhl ruku a polechtal ho na břiše. "Doufám, žes tu v mé nepřítomnosti na všechno dohlížel."
Pavouk souhlasně zamával předními nožičkama. Jeho jantarově žlutá očka se zatřpytila.
"Mám dobré zprávy, Manny," pokračoval Kedrigern. "Rozhodl jsem se následovat tvého příkladu a postavit si svůj vlastní dům."
Manny ztuhl. Spustil se o kousíček níž, pomalu pendloval před čarodějem a opatrně ho sledoval.
"Samozřejmě, jsi taky zván, Manny. Zřídím ti tam spoustu báječných temných koutů. Budeš tam mít dost místa na bydlení a spoustu jídla."
Když Manny zase vylezl do trámoví, aby se připravil na plánované stěhování, Kedrigern se narovnal, otřepal si z rukou poslední zbytky prachu a obrátil se ke Spotovi. Maličký troll zíval a protíral si maličká očka velkýma neohrabanýma rukama. Pak zamrkal, vstal a rozhlédl se po místnosti. "Ja?" zeptal se tiše.
"Nějaký čas tady pobudeme, Spote. Musím vše sbalit a pak vyvolat poltergeista, aby obstaral stěhování. To je vždycky ošidná záležitost."
"Ja?"
"Ano, když neprovedeš zaříkání docela přesně, všechno rozbije a roztříská na kousky. Ale s takovými věcmi se v téhle chvíli trápit nebudeme. Teď bych si dal malou svačinku a pořádně se prospal. Máš hlad, Spote?"
"Ja!"
"Co obvykle jíš?"
Spot se rozhlédl a pak překvapivě rychle vyrazil do tmavého kouta za krbem. Když se vrátil ke Kedrigernovi, držel v každé ruce zplihlou krysu.
"Ach," řekl čaroděj a hlasitě polkl. "Myslím, že v tom případě by sis měl jídlo vzít raději ven. Nechoď daleko od věže a pamatuj si, že se musíš vrátit před úsvitem."
"Ja!" zakřičel Spot a vyběhl ven.
Kedrigern si připravil jednoduchou přesnídávku a pak se natáhl na svou postel. Zaplavil ho pocit naprostého blaha. Už nikdy víc Cech čarodějů. Už žádné úmorné schůze. Už jen jediná a poslední cesta do Hor tichého hromu a potom už žádné cestování. Spoustu času na studium, učení nových kouzel a pilování starých. Pokud někdo bude chtít využít jeho služeb, bude muset přijít do Hor tichého hromu a požádat ho. Pokud naleznou cestu do jeho domu a pokud jim bude umět pomoci, pomůže. A když nebude, nepomůže, a oni půjdou hledat jiného čaroděje, který nebude ani z poloviny tak dobrý.
Upravil ochranné kouzlo, aby dovolilo Spotovi vrátit se, a pak, unavený dlouhou cestou, upadl do spánku, plného

příjemných snů. Brzy však dostal podivný, nepříjemný pocit, který mu sny pokazil. Zdálo se mu o odporném hmyzu, hnusných hihňajících se tvorech s lidskými obličeji. Zvedl ruku, aby je zahnal, a narazil na něco studeného, tvrdého a ostrého. Kedrigern se probudil.
Ztuhl. Dívala se na něj špinavá, zarostlá a bezcílná tvář, zatímco necelý palec od jeho hrudi trčela špička velkého meče. Pach čpícího potu, krve, kouře a žluklého tuku ho udeřil do nosu. Byl. tady barbar - v jeho svatyni, přímo u jeho lůžka. To bylo nemožné. Noční můra. Žádný barbar nemohl proniknout kouzlem, které chránilo jeho věž. Kedrigern zavřel oči a znovu je otevřel. Barbar tam byl pořád, díval se na něj a páchl, jak už barbaři obvykle páchnou. Možná, že to bylo nemožné, ale byla to skutečnost.
Na druhé straně postele se objevila jiná postava. Kedrigern ji nejprve v slabém světle dohasínajícího krbu nepoznal, ale když uslyšel tichý, drsný smích, vzpomněl si.
"Pronikl jsem tvým kouzlem, mistře Kedrigerne. Pamatuješ se na mě? Pamatuješ si na Jaderala, kterého jsi kdysi vyhodil?"
"Já-"
"Nepokoušej se mluvit nebo hýbat!" zařval Jaderal. "Znám zaklínadla, na která stačí jediné slovo. Jestli se o něco pokusíš, Krogg tě zabije. Jen klidně lež a poslouchej mě. Říkal jsi, že ze mne nikdy nebude čaroděj, částečně jsi měl pravdu. Žádný čaroděj už mě do učení nevzal, když jsi mě vyhodil. Ale alchymista mě uvítal, přijal a učil. Jsem teď alchymista, ale nikdy jsem nezapomněl na své čarodějnické studium, a proto jsem teď mocnější než mnohý z vás. Naučil jsem se všechna tvá protikouzla." Jaderal se znovu zasmál, drsným, nepříjemným smíchem. "Každý ví, že mistr Kedrigern je velký odborník na odeklínadla. Brzy však bude odborníkem Jaderal a nikdo nebude moci spoléhat na kouzla, jestliže se je rozhodnu zlomit já. S Kroggem a jeho tlupou, kteří se postarají o nezbytnou fyzickou práci, budu jednoho dne vládnout celé zemi. A slibuji ti, že jí budu vládnout pevnou rukou. Tvrdě zaplatí za to, že mě zavrhli."
"Zabít teď čaroděje?" zeptal se barbar.
"Ještě ne, Kroggu. Chceme, aby nám mistr odpověděl na několik otázek." Jaderal se znovu zasmál, pak se sklonil a řekl důvěrné: "Pokud se tě Krogg na něco zeptá, odpověz mu, mistře Kedrigerne. Krogg zná hmaty, kterými by přinutil mluvit i sochu."
"Čaroděj mluvit, on zkusit dělat kouzla. Zabít čaroděje teď," řekl Krogg.
Jaderal odtrhl oči od Kedrigerna a zamyšleně se podíval na zarostlého barbara. Jeho pohled několikrát přejel z Krogga na Kedrigerna, zkoumavě se na čaroději zastavil a znovu spočinul na barbarovi. "Možná, že máš pravdu, Kroggu," řekl. "Možná, že by bylo moudřejší -"
Náhle se Krogg vznesl do výše, jako by v jediném okamžiku o loket vyrostl. Vyplašeně zachrochtal a pak už letěl napříč místností, kde udeřil plnou silou do kamenného komína se zvukem, který vydává sekera, když dopadne na otýpku suchých větví. Na okamžik jako by přilnul ke kameni a pak se pomalu sesunul na podlahu.
Jediným gestem a slovem zmrazil Kedrigern Jaderala do nehybnosti. Bylo to jen krátce působící kouzlo, ale v dané chvíli docela vyhovovalo. Pak se snažil přijít na to, co nebo kdo tak účinně vyřadil Krogga ze hry. Když se rozhlédl po místnosti, uviděl Spota, který vyskočil k němu na postel a radostně se začal bušit do prsou.
"Ja! Ja!" křičel triumfálně.
"Ty?"
"Ja!"
"Výborně, děkuji ti, Spote. Odvedl jsi dobrou práci."
"Ja!" řekl malý troll hrdě.
"Teď se podíváme, co zbývá dodělat," řekl Kedrigern a podíval se na Jaderala. "Teď tě odčaruji, abys mi mohl odpovídat na otázky. Pokud se o něco pokusíš, proměním tě v mouchu. Hezkou, vypasenou masařku," řekl a sotva to dopověděl, objevil se Manny a uvelebil se s nadějným výrazem v očích na Kedrigernově rameni. V Jaderalových očích se objevil strach.
"Kolik mužů přišlo s Kroggem?" zeptal se Kedrigern.
"Osm."
"Je s nimi ještě někdo?"
"Dvaadvacet zajatců. Vůz se zásobami a lupem. Nic víc, přisahám," řekl Jaderal.
Kedrigern přikývl a poškrábal se na bradě. Položil ruku na temeno Spotovy hlavy a zeptal se ho: "Myslíš, že by sis poradil ještě s osmi?"
Troll vykulil svoje malá očka. "Ja," odpověděl zahanbené.
"V pořádku, Spote. Jenom jsem se ptal. Nemá smysl používat magii, kde stačí svaly." Chvíli přemýšlel a pak se zeptal: "Dokázal bys osvobodit vězně bezhlučné, aniž by to barbaři slyšeli?"
"Ja!" zvolal Spot šťastně a vyskočil na postel.
"Pak to tedy udělej. Zbytek můžeme nechat -"
Zvenčí se ozval dlouhý bolestný výkřik, následovaný sborem drsného smíchu. Zabručely hluboké hlasy a někdo zuřivě zařval. Znovu se ozval bolestivý křik.
"Co se tam děje?" zeptal se Kedrigern Jaderala.
"To si jenom tak hrají. Nebyl to můj nápad. Barbaři tak vždycky zacházejí s vězni," zakňučel Jaderal.
Kedrigern se na něj podíval s vražedným výrazem ve tváři. Nový výkřik proťal noc a on se otočil a vyšel ven.
Dva barbaři přikládali na oheň, zatímco další dva drželi skleslou postavu. Z jejích hadrovitých šatů se kouřilo. Ostatní barbaři seděli nebo leželi kolem a dívali se. Vězni byli namačkáni u vozu.
Kedrigern vykřikl hrozivým hlasem a pozvedl ruce do výše. Barbaři byli okamžitě na nohou a obrátili se s meči v rukou tvářemi k němu. Kedrigern zamumlal hrdelním hlasem několik slov a jeho ruce poklesly. Zablesklo zelené světlo a tam,

kde stáli barbaři, náhle stálo osm chundelatých oříšků. Čaroděj zvedl ze země silnou hůl a začal je s velkou vervou vyplácet. Psi s vytím a ječivým štěkotem vzali do zaječích.
Vtom Kedrigern uviděl, že Jaderal zrušil jeho kouzlo, vyklouzl z věže a rozběhl se za barbarskými psy. Kedrigern na něj ukázal, zamumlal několik slov a náhle se místo jeho bývalého učně hnalo smečce v patách žluté kostnaté psisko.
Vězni byli rychlým zvratem událostí jako omámení. Ve vystrašeném tichu se dívali, jak jim Spot trhá řetězy a pak se trpně podrobili Kedrigernové péči. Teprve až byli nasyceni a jejich zranění byla vyčištěna a ošetřena, a až si prohlédli odhozené zbraně svých věznitelů a rozdrcené Kroggovy pozůstatky, plně pochopili, co se vlastně stalo. Pak naplno otevřeli stavidla díků a chvály.
Kedrigern to přijímal velice skromně a graciézně a nezapomněl se zmínit, že stejnou zásluhu jako on "má na jejich osvobození také Spot. Několik osvobozených vězňů pak plaše pohladilo malého trolla po hlavě, ale většina dávala i nadále přednost tomu adresovat své díky čaroději.
"Neexistuje způsob, jakým bychom vám mohli náležitě poděkovat, mistře Kedrigerne, to všichni velice dobře víme," řekl jejich mluvčí, statný muž jménem Mat. "Je víc než jisté, že jste nás všechny zachránil před příšernou smrtí."
"Jsem rád, že jsem vám mohl být ku prospěchu, Mate. Slušní lidé si mají navzájem pomáhat, kdykoliv k tomu mají příležitost," odpověděl Kedrigern a usmál se na něj.
"To máte jistě pravdu, mistře Kedrigerne, ale stejně je pravda, že bychom se vám rádi odvděčili. Nejsme nijak bohatí, ale nejsme ani žebráci. Jsme poctivě pracující lidé a každý z nás svou práci umí, jak se patří."
Kedrigern mávl rukou a dobromyslné se usmál. "Udělal jsem jen to, co by udělal každý opravdový čaroděj. Není třeba mluvit o odměně."
"Přece musí existovat nějaký způsob, jak bychom vám mohli vyjádřit svou vděčnost, mistře," připojil se jiný muž.
"Už jen pomyšlení, že se vrátíte ke svému poctivému řemeslu, je pro mne dostatečnou odměnou. A co vlastně děláte?"
"Já jsem kameník," řekl Mat. "Tib, Buřt a Gully jsou tesaři, Ham s Villem jsou pokrývači, nejlepší v okolí. Většina z ostatních jsou dobří pomocní dělníci. Dokáží kácet stromy na trámy, těžit kamení, kopat studny nebo základy domu; cokoliv je třeba udělat při pořádné stavbě. A Robey je něco jako architekt. Ještě sice nic nepostavil, ale má pár skvělých myšlenek."
Kedrigern zamyšleně poslouchal. V prvních paprscích slunce uviděl obrysy vozu a dvou chundelatých poníků. Napadlo ho, že vůz měl zrovna tu správnou velikost, aby pojal celou jeho domácnost. A poníci, pomyslel si, jsou sice pomalejší než poltergeist, ale zase mnohem spolehlivější.
"Takže bych vám chtěl říct, mistře Kedrigerne," pokračoval Mat, "že sice nejsme bohatí, ale umíme prokázat svou vděčnost."
"Jsem hluboce dojat, Mate. Ale čaroděj nesmí přijmout peníze, když udělá to, co jsem udělal."
Mat se rozpačitě zamračil a poškrábal se na lesklé pleši. "Mohli bychom pro vás udělat něco jiného, mistře Kedrigerne?" zeptal se pak. "Možná nějaká služba...?"
"Ne, bojím se... ale moment, počkejte chvíli. Možná, že by se něco našlo," řekl čaroděj pomalu. Chvíli přemýšlel a pak zavrtěl hlavou. "Ne. Ne, bojím se, že něco takového po vás chtít nemohu.".
"Že ne? Vždyť vám vděčíme za své životy. Jen řekněte, co byste chtěl, mistře Kedrigerne."
"Opravdu?"
"Budeme si to považovat za čest," odpověděl Mat a všichni muži, kteří stáli kolem něj, souhlasně přikývli.
"V tom případě... znáš cestu k Horám tichého hromu? Patří mi tam kousek země a doufal jsem, že si tam jednou postavím malý domek. Nic honosného, chápete, jen pracovna, kuchyně a jeden nebo dva rezervní pokoje, nějaká dobrá špižírna a terasa, kde bych mohl odpočívat na sluníčku, v každém pokoji krb s dobrým komínem, aby nekouřil do místnosti," řekl Kedrigern a přátelsky objal Mata kolem jeho širokých ramen. "Možná bychom si mohli promluvit spolu s Robeyem. Mohl by udělat pár skic, jen tak, abychom se měli nad čím bavit. A neříkal jsi, že jeden z tvých druhů je zahradník? Velice bych si přál mít hezkou zahrádku, kde bych mohl pěstovat různé byliny a čerstvou zeleninu."
"No, myslím, že Goff ví něco o -"
"Dobře. To je skvělé. Pak bych si s nim taky rád promluvil. A zatímco budeme jednat, mohli by ostatní naložit mou domácnost. Nemá smysl zbytečně marnit čas," řekl Kedrigern a popostrčil Mata směrem, kde seděli ostatní. "Původně jsem si to všechno mínil zařídit sám, pomocí magie, ale když vám na tom tak záleží, svěřím celou záležitost do vašich rukou."
"Celou záležitost," opakoval Mat poněkud zaraženě.
"Ach, a ještě jídelní koutek. Vždycky jsem toužil po hezkém slunném jídelním koutku. A knihovnu. Velkou knihovnu s mnoha policemi."
"Mnoho polic," opakoval Mat omámeně.
"Nic není pro čaroděje tak důležité jako spousta polic. A pokud je mezi vámi i sklář," pokračoval Kedrigern nadšeně, "pak by mohl taky... ale o tom všem si můžeme pohovořit později. Byl to od vás skvělý nápad, Mate. Moc si toho cením."
Mat váhavě přikývl. Ostatní muži se dívali střídavě na něj a střídavě jeden na druhého a mumlali: "Bude to pro nás čest, mistře Kedrigerne."
"Jste velice laskaví, skutečně," řekl čaroděj. "Děkuji vám. I Spot vám děkuje." Spokojeně si zamnul ruce a dodal. "A teď se pustíme do stěhování,"

< Dvě >
Čarodějovi domácí společníci
Mat a jeho lidé byli rychlí, zruční pracovníci. Rychlost jejich práce byla ještě znásobena touhou dokončit dílo a vrátit

se do svých domovů a jejich zručnost byla taková, že ani spěch nemohl snížit kvalitu jejich práce. Kedrigern, kterého trochu trápilo svědomí, jim svými kouzly pomáhal při zvlášť namáhavých pracích a pečlivě se vyvaroval všech poznámek, které by mohly být chápány jako kritika. Než skončilo léto, stála na velké louce uprostřed Hor tichého hromu vilka s vyhlídkou přes údolí k jihu.
Na východ od ní se zvedaly bílé štíty hor. Za domem a směrem na západ se táhl sad stinných stromů, kterému dominoval starý dub. Přední dvorek byl zalitý sluncem a osázený zeleninou do kuchyně, a veranda byla navržena tak, že na ni bylo možno trávit siestu skoro v každém počasí. Kedrigern stál na stráni, láskyplně hleděl na svůj nový dům, ruce založené na prsou a překypoval nadšením. Mat stál po jeho boku.
"Je to překrásné, Mate. Prostě nádherné. Je to přesně takový dům, jaký jsem si vždycky přál. Ty a tví muži jste odvedli obdivuhodnou práci," řekl čaroděj vřele.
"Vaše magie nám velice pomohla, mistře Kedrigerne. Nebyli bychom ani v polovině, kdybyste nám nepřipravil terén, nevyhloubil jámu pro základy a neopatřil dřevo na trámy."
Kedrigern se usmál a skromně mávl rukou: "Jakou by mělo cenu být čarodějem, kdybych nedokázal ulehčit práci svým přátelům. A kouzla, kterými mohu ovládat přesuny země, nejsou příliš náročná."
"Tak či tak, ušetřil jsi nám tu nejtěžší práci. A jsme rádi, že jsi spokojen."
"Mnohem víc, než jen spokojený, Mate. Od tebe a tvých mužů to bylo velice laskavé. Trochu mě trápí svědomí, že jsem až příliš zneužil vaší dobroty."
"V žádném případě, mistře Kedrigerne. Postavit dům je to nejmenší, co můžeme udělat pro někoho, kdo zachránil naše životy."
Oba muži chvíli stáli mlčky, rozpačití z té výměny díků a chvály. Kedrigern si zastínil oči dlaní a rozhlížel se, pátraje na nebi po imaginárních ptácích. Mat hleděl k zemi a špičkou boty vyrýval důlek. Z dálky k nim doléhal zvuk hlasů a smíchu.
"Předpokládám, že mne ty i tví muži už brzy opustíte," řekl čaroděj, s očima stále upřenýma na modrou oblohu.
"Ano, mistře Kedrigerne. Jsou to už tři roky, kdy někteří z nás byli naposledy doma. Velice toužíme vrátit se ke svým rodinám."
"To je přirozené. Ještě jednou vám všem děkuji, Mate," odpověděl Kedrigern a napřáhl ruku. Mat ji pevně stiskl, ale než mohl něco povědět, čaroděj pokračoval. "Jen se rozloučím s ostatními a můžete se vydat domů."
Kráčeli bok po boku dolů strání, ke skupince veselících se mužů. Pod Kedrigernovým přísným dohledem připravil Spot balíčky studeného masa a chleba na cestu a naplnil několik džbánů pramenitou vodou. Dělníci ukončili práci a nyní byli sbaleni a připraveni k odchodu. Kedrigern jim potřásl rukou, každému z nich zvlášť poděkoval a všem popřál bezpečnou cestu, přičemž do každé dlaně vtiskl zlatou minci. Pak je provedl bludištěm lesních cestiček a zajistil jim ochranu proti náhodným útočníkům, zaštítil je proti věcem, které číhají v šeru, a pak se za nimi díval, dokud poslední z mužů nezmizel z dohledu.
Když se toho večera postaral o Spota, vydal se na obhlídku svého nového domova. Byl to prostorný dům a protože byl jen spoře vybaven nábytkem, zdál se ještě prostornější. Některé místnosti byly docela prázdné; v jiných nebylo nic než staré, otlučené židle nebo křesla, případně rozvrzaný stůl, postel nebo dřevěná truhla. To Kedrigerna netrápilo. Spokojení a vděční klienti se mu vždy snažili naplnit příbytek odpovídajícím nábytkem a zařízením, nádhernými poháry a nádobím, těžkými tapisériemi na stěny a bohatými koberci na podlahu, čalouny a polštáři, které vynikaly hebkosti. Až dosud podobné věci odmítal, protože pro ně neměl dost místa ani pochopení. Dokonce ani teď, když měl tak báječně prostorný dům s mnoha výklenky, přístěnky a rozlehlým sklepením, necítil potřebu zatěžovat se s takovými zbytečnostmi, jako byly židle a stoly. Určitě dokáže pro tak nádherné pokoje nalézt lepší použití.
Kdyby byl ženatý, vypadalo by všechno jinak, pomyslel si, když se ozvěna jeho kroků odrážela od prázdných zdí a jeho oči spočinuly na tmavé vyřezávané truhle, která byla jediným zařízením prostorné místnosti. Byl to dar od Ulurel, krásné čarodějky, které jednou pomáhal s jistým protikouzlem. Ulurel se na něj tehdy tajemně usmála a řekla mu, že truhla obsahuje šaty hodné princezny, že je to dar pro Kedrigernovu nevěstu a aby ji neotvíral, dokud nepřijde ten správný okamžik. Kedrigern, který neměl ve zvyku přivolávat potíže, do ní dosud ani nenahlédl.
Nepředpokládal, že by obsah truhlice uviděl příliš brzy a nebyl by vůbec překvapen, kdyby zjistil, že Ulurel mluvila metaforicky nebo žertovala. Čarodějové se obvykle nežení. Většina z nich byla spíš klubové povahy, zvyklá na sobě rovnou společnost a přátelské popichováni, s velice omezeným citem pro pravidelnou stravu a lahodící si v nepořádku a puchu, který by většina žen jen stěží tolerovala. Po práci dávali čarodějové přednost popíjení s kolegy, tlachání o nových kouzlech, která už nejsou taková, jako ta stará, nebo vyprávění alchymistických vtipů, naprosto nevhodných pro dámy. Občas se samozřejmě vyskytl nějaký vášnivý vztah - vždyť i čaroděj je koneckonců jen člověk - ale většinou neměl dlouhého trvání. Merlinova katastrofální aféra s Vivien vyvolala svého času veliký skandál a posloužila jako odstrašující příklad pro ostatní.
Kedrigern by proti manželství ve správný čas nic nenamítal. Cítil však, že je ještě příliš mladý, než aby se nějak vázal. Pro čaroděje, kterému bylo sto šedesát let, bylo načase, aby se usadil. Teď se měl věnovat studiu, založení vlastní praxe a kariéře. Právě to se chystal učinit.
Bylo mu samozřejmě jasné, že kdyby se setkal s tou pravou ženou, klidně by hodil všechna svá předsevzetí za hlavu. Ale pravděpodobnost, že by ta správná žena - nebo i špatná žena, či prostě jakákoliv žena - našla cestu do jeho domu, byla tak malá, že s ní vůbec nemusel počítat. A tak místnosti jeho nového příbytku nebyly naplněny nábytkem a koberci, zručně vyrobenými postelemi a lesknoucím se nádobím. Místo toho se - jak plynuly týdny a měsíce - plnily směsí prachu a různých krámů, náhodně sebraných předmětů, které získal při svých pokusech s časovou magií. Neměl ani zdání, k čemu by mu většina z těch věcí kdy mohla být, nebo k čemu vůbec sloužily, ale nechával si je, protože měl dojem, že by se jednou hodit mohly. Čas od času nechal Spota, aby trochu toho haraburdí odnosil do sklepa, takže se

mohl zase nějaký čas pohybovat po domě volněji, nic však nevyhodil. Případná manželka by nikdy nic takového nedopustila, tím si byl docela jist.
Manželka by jistě rovněž měla výhrady ke Spotovi. Byl velice snaživý, ale měl svá omezení. Pokud po něm člověk něco chtěl, musel si to nejdříve velice pečlivě rozmyslet, jinak splakal nad výsledkem. Kedrigern měl ještě v živé paměti případ, kdy vyvolal z budoucnosti objemný předmět, lesklou bílou bedýnku se skleněnými dvířky a pohybujícími se vnitřnostmi. Nebyl ani schopen rozeznat, jestli je to živý tvor, nebo mechanismus, a tak řekl rozmrzele: "Vyhoď to, Spote." Tehdy jen na poslední chvíli zabránil tomu, aby malý domácí troll neprohodil předmět zdí. Nezapomínal ani, co se objevilo na jeho talíři, když mu onehdy řekl: "Vyvrhni kapra a připrav mi ho k večeři, Spote." Po těchto zkušenostech se Spolem promlouval jen tím nejjednodušším a nejjednoznačnějším jazykem. Nepřesnosti, dvojznačnost, nebo dokonce metaforické vyjadřování bylo v tomto směru vyloučeno.
Přes všechna svá omezení však byl Spot živým, pohybujícím se společníkem. Dalo se s ním konverzovat - i když jen velice hrubě, protože jeho hlasivky nebyly uzpůsobeny na složitější zvuky - a v obecném slova smyslu byl dostatečně lidský. Dal se vycvičit a uměl být užitečný.
Kedrigern také pomýšlel na nějaké domácí zvíře, ale nedokázal vymyslet nic příhodného. Pes se nehodil. Velký pes by jednou docela určitě zakousl Spota a malého by zase velice pravděpodobně slupl troll. Kočka, tradiční domácí zvíře, by Spotovi konkurovala v oblasti lovu myší, což by mohlo vést k vzájemné rivalitě a nenávisti. A jakýkoliv pták by se stejně jako pes velice rychle stal zpestřením Spotovy diety.
Nějaký čas si pohrával s myšlenkou opatřit si něco exotičtějšího. Hezké domácí zvířátko by mohl být drak, kdyby se vypěstoval z vajíčka a jeho růst se omezil pomocí kouzel. Maličký drak by byl jistě báječný a navíc by se dal použit na rozdělávání ohně. Jenže pak si uvědomil, že se takové zvíře hodí spíš na vystavování než k užitku nebo jako společník, a jelikož neměl moc návštěvníků, neměl ho ani před kým vystavovat. Jedinými návštěvníky, které by s radostí přivítal, by byli zástupci cechu, pokud by přišli s poníženými omluvami a chválou na jeho jasnozřivost ohledně alchymistů. Jenže oni nepřicházeli. Čekal trpělivé; minul rok a ještě nepřišel nikdo z cechu, aby se omluvil a požádal ho, aby se k nim vrátil a neodepíral jim už nadále dobro své moudrosti. Kedrigern neklesal na mysli. Přičítal to své odloučenosti a v duchu sám sobě gratuloval, jak šťastný je, když může žít stranou od všech pletich a intrik zlého světa.
Koncem prvního roku svého pobytu v Horách tichého hromu cítil, že je v nejlepší možné kondici. Při stavbě vily a v prvních dnech bydlení v ní byl nucen používat svou moc k přemisťování stromů a balvanů, čištění cest a přípravě dřeva na zimu. Zabralo mu to podzim, zimu a značnou část jara, než se jeho síly opět obnovily. Dostatek odpočinku, dobré jídlo a pravidelné studium udělaly svoje a teď byl připraven na všechno.
Z cechu stále nepřicházely žádné zprávy a žádný z jeho kolegů nezavítal na krátkou návštěvu a kus řeči o starých časech. Když Kedrigern zatoužil po zvuku lidského hlasu, vzýval Eleanoru z bronzové hlavy, která mu sloužila jako informační zařízeni. Její schopnost konverzace nebyla o moc brilantnější než Spotova, ale její hlasové dispozice byly mnohem méně omezené.
Jednoho hezkého večera se rozhodl vyzkoušet dosah Eleanoriny moci. Byl si dobře vědom její obdivuhodné paměti a často jí využíval, ale nikdy nepátral po jejích dalších schopnostech. Po večeři nechal Spota, aby uklidil kuchyň, odešel do pracovny a zastavil se před bronzovou hlavou na okraji stolu.
Hlava měla vysunutou bradu a sanici, hezký účes a upjatý výraz. Oči za malými brýlemi bez obrouček měla zavřené. Kedrigern zvedl ruku a odříkal slavnostním hlasem: "Eleanoro z bronzové hlavy, vyzývám tě, abys promluvila."
Eleanora zívla, zamrkala a upřela na něj oči. "Přicházíš, abys mě oprášil a vyleštil, Kedrigerne? To je od tebe hezké. Věděla jsem, že když budu trpělivě čekat a sedět tady osamělá ve tmě, dřív nebo později si na mne vzpomeneš," řekla s lehkým povzdechem.
"Nepřišel jsem tě vyleštit, Eleanoro. Ale pošlu sem Spota, hned jak skončí v kuchyni."
"Byla bych raději, kdybys to udělal ty, Keddie. Ráda si trochu poklábosím s tím, kdo mě leští, a se Spotem je těžká domluva."
"Já vím," řekl čaroděj. "Ale dnes večer nemám čas. Opravdu mám spoustu práce."
Eleanora si znovu povzdechla. "Co se dá dělat. Předpokládám, že mi zase nezbývá, než čekat. Nesmím zapomínat, že už nejsem u Friara Bacona, kde se bronzová hlava těšila přiměřené vážnosti. Tady nejsem nic než kartotéka."
"Nemusíš přece zůstávat jen kartotékou," řekl rychle Kedrigern. "Zrovna o tomhle jsem s tebou chtěl vlastně mluvit. Máš schopnost vidět vzdálená místa a lidi?"
"Abych pravdu řekla, ani nevím. Možná bych si vzpomněla, kdyby mě někdo oprášil a vyleštil," odpověděla.
"Budeš oprášena, Eleanoro. Slibuji. Ještě dnes večer."
"I vyleštěna?"
"Ano."
"Tebou?"
"Spotem!" vyprskl čaroděj. Zavřel oči a několikrát se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. Po chvíli řekl. "Je mi to líto, Eleanoro. Něco mě trápí a ty mi s tím můžeš pomoci. Opravdu tu informaci potřebuji. Hned."
"No dobře, Keddie, samozřejmě," odpověděla hlasem, jakým se obvykle mluví se vzdorovitým dítětem. "Jen řekni Eleanoře, co potřebuješ vědět, a ona ti to zjistí."
"Chtěl bych vědět, jak si vede Quintrindus v Cechu čarodějů. Ještě se v něm tak vidí? Nebo ho už vyprovodili?"
Eleanora zavřela oči. Pevné stiskla rty a mezi očima se jí objevily vrásky. Nějaký čas byla tichá a nehybná, až měl skoro dojem, že by ji měl zkusit znovu vyzvat, a pak řekla nahlas: "Ne."
"Co vidíš? Můžeš mi to říct?"
Eleanora spustila tichým orákulním hlasem: "Vidím alchymistu Quintrinda u stolu s... se třemi členy Cechu čarodějů. Čarodějové se vesele smějí. Jeden z nich plácá Quintrinda po rameni. Alchymista se usmívá. Vypadá šťastně,

spokojeně a bezstarostně. Všichni pijí pivo. Všichni vypadají šťastně. Jeden z čarodějů přivolává dva... ne tři jiné kolegy ke stolu. Všichni si potřásají rukou s Quintrindem, vřele a přátelsky. Jeden z nich objímá alchymistu kolem ramen. Čarodějové pozvedají své džbánky k přípitku..."
"To stačí, Eleanoro," hlesl Kedrigern zlomeně.
"Nechceš slyšet ten přípitek? Je velice dojemný."
"Nechci slyšet, jak ze sebe dospělí čarodějové dělají hlupáky před mizerným, podvodnickým, slizkým, špinavým a prohnilým alchymistou."
"Je ten Quintrindus opravdu tak špatný? Připadá mi jako příjemný muž," odpověděla Eleanora klidně.
Kedrigern řekl ledovým hlasem: "Může vypadat třeba jako serafín, ale je chamtivý jako stará žena a má mravní zásady hřbitovní krysy. Nevím, jaké jsou jeho úmysly, ale vím, že cech bude proklínat den, kdy poprvé uslyšel jeho jméno."
"Teď je velice populární. Má taky malého žlutého psa, který ho všude doprovází a pořád vrtí ocasem."
"Ach, umí být nevděčný. To je první věc, které se alchymisté učí. Možná, že je to dokonce jediná věc, které se učí, ale učí se jí zatraceně dobře. Quintrindus by pravděpodobně zmámil i draka, sedícího na své hromadě pokladů. Už obral jedno malé království a dvě knížectví o jejich pokladny. Jenom si nedovedu představit, co hledá v cechu."
"Vážnost?" navrhla Eleanora.
Kedrigern se kysele zasmál. "Lidé, kteří se přátelí s alchymisty, sami ztrácejí svou vážnost před poctivými lidmi. A bohatství to také nemůže být. Pokladna cechu není dost velká, aby přitáhla podvodníka."
"Tak či tak, Keddie, asi bys je měl varovat."
"Varovat je?" zvolal. "Zkoušel jsem to, Eleanoro. Mluvil jsem klidně a logicky, naprosto rozumně, a oni propadli hysterii. Křičeli, uráželi mě... chovali se jako tlupa barbarů. Byl jsem znechucen. Tak jsem rezignoval. Ne, ať se poučí sami," řekl a jeho rysy ztvrdly jako pazourek.
Po chvíli Eleanora řekla: "No dobře, jestli je to všechno, co jsi chtěl, Keddie, mohl bys poslat Spota, aby mě vyleštil?"
"Samozřejmě, Eleanoro. Díky za informace."
"Od toho jsem tady, Keddie," řekla, usmála se a zavřela oči.

A tak se Kedrigern rozhodl, že nechá své obchodní i domácí záležitosti tak, jak byly. Trávil dny, jak se mu zlíbilo. Pracoval, dokud nezatoužil po odpočinku, jedl, když dostal hlad, a spal, když měl na spánek náladu. Tu a tam se k němu dostal posel od některého z jeho starých klientů, kteří pro něj měli nějakou práci, a tak měl Kedrigern právě tolik informací o vnějším světě, aby se ještě víc utvrdil ve svém předsevzetí zůstat v ústraní. Nechal u sebe posla tak dlouho, dokud nepřipravil potřebné odeklínadlo, a pak ho s ním zase poslal zpět. Tímto způsobem se zcela vyhnul nutnosti cestovat. Jen jediný případ, kdy se jednalo o odeklínadlo pro nešťastnou dceru Morgoshe Shovívavého, vyžadoval tolik práce, že nejdříve poslal posla zpět se seznamem věcí, které má zařídit před jeho brzkým příjezdem.
Rok rychle minul. Samota mu stále ještě připadala sladká a nikým nerušené soukromí báječné, ale ke konci druhého roku se přece jen začal tu a tam cítit trochu osaměle. Stýskalo se mu po lidské společnosti.
Jednoho nádherného jarního rána, kdy byl vzduch plný ptačího zpěvu a vůně čerstvě probuzené země, nesené mírným vánkem, nedokázal už Kedrigern ovládnout své city. Rozhodným gestem zabouchl velkou knihu kouzel, kterou právě studoval. Číst si o kouzlech bylo velice hezké; oč příjemnější však bylo sedět ve stínu prastarého dubu s oroseným korbelem piva a diskutovat s kolegy čaroději o jemnostech kouzelnické profese. Nebo ještě lépe se dvěma nebo třemi kolegy čaroději a několika hezkými čarodějkami. Ale to mu nebylo souzeno; ještě dlouho ne a možná, že už nikdy.
Povzdechl si a vstal a pak dlouho stál u stolu a prohlížel si medailon, který stále nosil na krku a vzpomínal na své kolegy z cechu. Marnivý a hravý Hithernils, starý mrzout Conhoon i ten vychytralý Tristaver. Všichni mu chyběli. Jistě, stačilo by, aby se omluvil a všechno by bylo jako zastara...
Ne! Pomyslel si vztekle, udeřil pěstí do stolu, až se zvedl obláček prachu a malý stříbrný zvonek, který stál na kraji, s cinknutím spadl na zem. Eleanořina bronzová hlava se trochu zahoupala, ale jelikož nebyla patřičně vyzvána, nepromluvila ani neotevřela oči. "Ne!" zvolal Kedrigern nahlas. "Nikdy!" Kdyby se oni omluvili, mohlo by být všechno jako zastara. On byl připraven být velkorysý, mohl zapomenout na jejich zlou vůli, smazat jejich urážky, ale princip zůstal principem. Oni se mýlili a on měl pravdu, tak to bylo. Ale stále byl sám.
Spot nahlédl do místnosti, jeho velké uši se chvěly, koulel očima a vystrkoval jazyk. "Ja, ja!" křičel a skákal zuřivě nahoru a dolů.
Kedrigern byl na okamžik překvapen přítomností svého domácího trolla a pak si všiml spadlého zvonku. "Nechtěl jsem zazvonit, Spote, ale když už jsi tady, najím se. Jen kousek chleba a nějaký měkký sýr. A džbánek piva. Přines mi to pod dub," dodal.
Spot zmizel z místnosti a pleskání jeho velkých nohou utichlo. Kedrigern pomalu následoval malého trolla ven, zavřel za ním dveře a vyšel na dvorek.
Spot byl užitečný, o tom nemohlo být sporu, ale Spot nebyl žádná společnost. Byl to ideální služebník: energický, oddaný, horlivý, všestranný a neúnavný. Ale nebyl to přítel. Nemohl si s nim za hezkého večera ani sednout ke hře v šachy. Příliš se vztekal a pojídal figurky.
Venku, v chladivém stínu velkého dubu, dojedl Kedrigen chléb se sýrem, olízl si konečky prstů, usrkl piva a začal chladnokrevně zvažovat svou situaci.
Jeho časová magie mu zaplnila dům haraburdím a nic s ní nedokázal. Přinášet věci z jiných dob pro něj nepředstavovalo žádný problém a některé z nich byly fascinující, ale u většiny nevěděl ani odkud pocházejí, ani k čemu jsou. Vyžadovaly další studium. To znamenalo práci v knihovně a tedy pořídit pořádný katalog, který mu už tak dlouho chyběl. Odeklínadlo pro dceru Morgoshe Shovívavého už bylo hotovo a muselo být už jen doručeno. Žádnou jinou práci po ruce neměl, a jestli se mu brzy něco nenaskytne, nebude mít na výběr a bude se muset pustit do katalogizace;

nezáživné prašné práce vhodné maximálně tak pro Sisyfa.
Kedrigern pomyslel na Morgoshe a jeho dceru Metaluru a čile luskl prsty. Svědomí mu říkalo, že by to neměl dál odkládat. Byl to druh odeklínadla, které nemohl svěřit nikomu jinému a musel ho provést sám. Doručení a provedení ho sice donutí poprvé opustit jeho vilku v Horách tichého hromu, a to bylo špatné; na druhé straně ho čekalo několik dnů na Morgoshově hradě, kde bylo skvělé bydlení a bezkonkurenční kuchyně, a to bylo dobré. Spotovo menu už mu pomalu začínalo váznout v hrdle. Morgosh byl známý rychlým a štědrým placením, a to bylo taky dobré, ale pro Kedrigerna to nebylo příliš důležité. Čaroděj má zřídkakdy potíže s vymáháním odměn. Kedrigern nemyslel na Morgoshovy poklady kromě jeho nejcennějšího pokladu, jeho jediného dítěte, Metalury.
Nešťastná dívka byla sochou už skoro rok. To byl dostačující čas na meditaci o tom, že by se měla chovat slušně, když jedná s čarodějnicemi. Slušné chování bylo to jediné, co Metaluře chybělo, pokud se dalo věřit lidským řečem. Říkalo se o ní, že je půvabná žena, inteligentní a chytrá; ale její jazyk byl jako stahovací nůž. Dokonce ani štědré věno nabízené Morgoshem nedokázalo na hrad přivést ženichy a Metalura už nebyla v prvním rozkvětu mládí. Muselo jí být přinejmenším dvacet, vypočítal si. Pokud však tato zkouška přidala k jejím ostatním přednostem i zdvořilé a společenské chování, mohla by...
Kedrigern odložil džbánek a začal myslet na Metalům. Jeho zamyšlený, zamračený výraz se pomalu měnil v úsměv. Půvabná a důvtipná žena s bystrým úsudkem, zdvořilá, elegantní, a navíc s bohatým věnem; vděčný otec, který by dal cokoliv tomu, kdo zbaví jeho dceru zakletí; osamělý čaroděj. Všechny ingredience byly dokonalé. Kedrigern si spokojeně zamnul ruce, zašklebil se, jak už se dlouho nezašklebil, pak vstal a zavolal Spota.
"Sbal mi můj cestovní vak, Spote," řekl, když se malý troll objevil. "Budu několik dní pryč a dům bude ve tvé péči. Udržuj ho čistý a uklizený - možná, že se vrátím se ženou." Pohladil Spota po hlavě a broukaje si veselou melodii, zamířil svižně k domu.

< Tři >
Čaroděj jede na námluvy
Cesta na hrad Mon Désespoir, hrad Morgoshe Shovívavého, byla tak zlá, jak Kedrigern očekával, ale - k jeho nemalé úlevě - nebyla aspoň horši. Cestování nepatřilo mezi Kedrigernovy životní radosti. V jeho osobní menažérii betes noires se nacházelo někde mezi jednoduchou zlomeninou klíční kosti a společnosti opilého alchymisty. Cestování nebylo pro Kedrigerna ničím jiným než dlouhou sérií sebetrestajícího nepohodlí, nesnázi a nebezpečí, jejichž prostřednictvím se člověk dostane na místo, kde by vůbec nemusel být, a kde pak strádá steskem po domově ve špinavém a nechutném prostředí, dokud nepřijde čas absolvovat celý ten hloupý proces obráceně. Fakt, že ke své cestě měl také několik polehčujících okolnosti - jeho přítomnost byla opravdu nutná a na Morgoshově zacházení s hosty nebylo nic špinavého - nijak nezlepšil jeho náladu. Cestování bylo cestování, a to bylo vždycky zlé.
Samozřejmě, z místa na místo se dalo cestovat i za pomoci kouzel, ale přepravní kouzla vyžadovala enormní množství magie. Člověk pak dorazil na místo s nebezpečně vyčerpanými zdroji. Výhody takového bleskového příchodu byly více než vyváženy faktem, že člověk potřeboval celé týdny, než se zase dostal do formy. To už mohl ty dny klidně strávit cestováním a nedělat ze sebe šaška.
V takových chvílích záviděl čarodějnicím. Košťata byly rychlé, příruční cestovní prostředky, snadno opatřitelné a nenáročné na magii. Ale čaroděj si něco takového ze společenských důvodů prostě nemohl dovolit.
Vybral si málo používanou stezku skrz Morgoshovy lesy. Nebyly na ní žádné hospody a žilo tu jen velice málo obyvatel, ale Kedrigernovi nijak nechyběli. Dával přednost samotě, ve které se mohl oddávat příjemným myšlenkám na triumfální návrat s půvabnou nevěstou po boku, s věnem a eskortou Morgoshových zbrojnošů s korouhvičkami a v zářivě lesklé zbroji před a za sebou.
Na Mon Désespoir dorazil v poledne osmého dne cesty, kterou zdolal střídavě pěšky, na oslu, na koni, na káře a ve voze, jak se zrovna naskytla příležitost. Byl velice zaprášený a sedět pro něj bylo skoro stejně nepříjemné jako stát. Ale Morgosh Shovívavý ho přijal ihned a s veškerým nadšením, jakého byl schopen.
Když pak byli sami v jeho komnatách, Morgosh si povzdechl, upřel pohled na podlahu a řekl: "Pověz mi tu špatnou zprávu rovnou, čaroději. Tvé úsilí vyšlo nazmar a má Metalura je pro mne ztracená navždy."
"Nic takového. Odeklínadlo existuje."
"Opravdu?" zvolal Morgosh a vyskočil z trůnu. Pak však klesl zpátky a jeho tvář znovu potemněla. "Ach, ale přišel jsi mi říct, že odeklínadlo leží v truhle v jeskyni na břehu moře a střeží ho Leviatan. Nebo je pohřbeno pod horou a hlídá ho ohňomilný drak."
Kedrigern zavrtěl hlavou. "Ne, můj pane."
"Ne? Pak mi tedy řekni, jak dlouho ještě musí má drahá dcera zůstat zakletá v kámen."
"Ne déle, než si budeš přát, Morgoshi, můj pane."
"Nedělej si ze mne legraci, čaroději. Kdyby to záleželo jen na mně, byla by moje drahá Metalura osvobozena okamžitě."
"Pak tedy bude," řekl Kedrigern vítězoslavně, vytáhl ze záhybu svého pláště měšec a dramaticky ho zvedl. "Pohlédni na lék!"
"Je to snad pravda?" zvolal Morgosh.
"Absolutně."
"Pak tedy spěchejme do komory, kde stojí má ubohá Metalura! Již dnes bude s námi večeřet!" zvolal Morgosh nadšeně.
"Vaše lordstvo, kdybych směl chvíli... Mám za sebou dlouhou a nesnadnou cestu. Jsem unavený a zaprášený. Kdybys jen dovolil -"
"Až se má drahá dcera pohne a promluví, budeš se koupat v mléku bílých oslic a chodit v sametu a hedvábí, můj dobrý

Kedrigerne," řekl Morgosh, popadl čaroděje za ruku a táhl ho k těžkému koberci, za kterým se skrývala malá dvířka.
"Nejdříve však Metalura."
Morgosh ukázal na svícen. Kedrigern ho vzal, zatímco Morgosh odemkl dveře, které zase zamkl, když byli oba na druhé straně. Bok po boku prošli chodbou a úzkým točitým schodištěm. Morgosh od něj vzal svícen a vedl ho k jiným zamčeným dveřím. Když byli vevnitř, vrátil svícen Kedrigernovi.
"Zapal pochodně," řekl mu.
Čaroděj to udělal, a když jejich světlo zazářilo jasněji, uviděl sochu stojící na podstavci uprostřed místnosti, která byla v šťastnějších dobách Morgoshových předků hradní pokladnicí.
Byla to Metalura, celá z šedého kamene. Stála ve vyděšené póze, levou ruku měla přitisknutou na prsa a pravou napřaženou před sebe, jako by se jí chtěla zaštítit proti nějakému nebezpečí. Oči měla rozšířené, rty pootevřené, hlavu lehce zakloněnou, dál od neviditelné hrozby. Kamenné záhyby jejích šatů skrývaly zralou, ale štíhlou a dokonale tvarovanou postavu. Byla opravdu neobyčejně krásná.
"Zde stojí, Kedrigerne. Stojí tu takhle už skoro rok, můj ubohý drahoušek," řekl Morgosh rozechvělým hlasem.
"Mohl bys osvěžit mou paměť, můj pane - jak se to vlastně všechno seběhlo?"
"Byla v tom zloba, Kedrigerne, čirá zloba. Někdo je na ni poštval."
"Je?"
"Sestry Drissmally. Znáš je?"
"Ach, ano. Ano, slyšel jsem o nich. Jsou dobře známé mory a vyrážkami, ale nikdy jsem neslyšel, že by se zabývaly i zkamenováním."
"Není možné pochybovat o tom, že se jednalo o spiknutí," řekl Morgosh. "Pozval jsem je z obchodních důvodů. Zatím co jsme rokovali, vešla Metalura do místnosti. Před svou dcerou nemám žádné tajemství a po hradě se pohybuje zcela volně. Představil jsem ji svým hostům a má Metalura učinila jistou poznámku ohledně nosu jedné z Drissmall. Když proti ní jiná sestra protestovala, zmínila se Metalura nešťastně rovněž o bradavicích na její bradě. Musíte chápat, drahý Kedrigerne, že sestry Drissmally jsou neobyčejně podivná individua. Moje drahé dítě neřeklo nic jiného než čistou pravdu."
"Chápu."
"Ano. Abych to zkrátil: zaklely ji v kámen. Jak sám vidíš."
Kedrigern přikývl, zamnul si bradu a jal se studovat petrifikovanou dívku. "Pamatuješ si, co přesně řekly? Je to velice důležité a tvůj posel mi v tomto bodě nedokázal pomoci."
"Hm, něco zamumlaly. Typické čarodějnické řeči. Kdo jim rozumí? Navíc neměly v ústech jediný zub. Jejich výslovnost byla hrozná."
"Mluvily dost dobře na to, aby svedly prvotřídní zaklínadlo," řekl Kedrigern uznale. "Vím o petrifikačních kouzlech dost a mohu říct, že není jednoduché proměnit někoho v kus kamene. Tohle bylo mistrovské zaklínadlo."
"Nepovolal jsem tě sem, abys ho obdivoval, ale abys ho zrušil!"
"Samozřejmě, Morgoshi, můj pane," řekl Kedrigern smířlivým tónem. "Nejprve však musím znát okolnosti. Tak co řekly?"
"Nějaké říkadlo," zabručel Morgosh.
"Pamatuješ si ho?"
Morgosh začal neochotně recitovat: "'Krásná paní, změň se v sochu, dokud se nenaučíš slušnosti trochu.' Přesně takhle to řekly."
"Nic víc?"
"Ani slovo. Řekly to a pak se rozplynuly do vzduchu dřív, než jsem stačil svolat stráže."
"Hmm... To je velice přímočaré kouzlo. I když budu mít úspěch a tvou dceru osvobodím, promění se znovu v sochu, jakmile učiní první netaktní poznámku o komkoliv. Myslím, že jistější by bylo přesvědčit Drissmally, aby zakletí zrušily."
"Nemohu už déle čekat. Moje malá holčička nebyla nikdy netaktní k živé duši, Kedrigerne," řekl Morgosh, upíraje slzami zalité oči na sochu před sebou. "Byla moudrá a nikdy nebyla prostořeká. Vždy mluvila s vytříbeným vkusem a citem. Metalura by jistě nikdy neurazila nikoho, kdo si to nezasloužil. Tak se do toho pusť a odčaruj ji. Bude to v pořádku."
Kedrigern začal pociťovat vážné obavy. Jistě, uvěznění v kameni mohlo Metalům naučit slušnému chování. Ale zažité zvyky se těžko mění. A jediné její škobrtnutí může Kedrigerna připravit o celou odměnu, a navíc vyvolat Morgoshův hněv. A pravděpodobně i hněv sester Drissmall. Připadal si, že se nachází ve velice prekérní situaci.
"Kdy začneš?" zeptal se Morgosh netrpělivě.
"Pustím se do práce ihned. Ale musím tě varovat, že tento druh zaklínadel -"
"Ano, ano, já vím, Kedrigerne. Neměj strach. Moje malá holčička už neřekne jediné slovo, které by se mohlo dotknout sebe-citlivější duše. A teď už se do toho pusť."
Kedrigern se do toho pustil. Zahnal Morgoshe stranou, rozvázal měšec, který obsahoval náležitosti k odeklínadlu a vytáhl z něj dva menší pytlíky a malou olověnou dózičku, pečlivě uzavřenou. Otevřel jeden pytlík, obsahující červený prášek, a udělal jím kruh kolem místnosti, zastavuje se u každé z pochodní, aby špetku prášku hodil do plamene. Když vzduch v komoře naplnila štiplavá vůně, vrátil se na své místo před sochou, otevřel druhý pytlík a přimíchal špetku zeleného prášku do červeného. Pak tuto směs hodil do plamínku svíčky.
Z plamene se vyvalil oblak hustého modrofialového dýmu a pak se jako had ovinul kolem místnosti. Kedrigern obešel sochu kolem dokola, mumlal zaříkání a formoval z hustého dýmu ve vzduchu různé postavy. Pak se znovu sklonil nad svící, otevřel dózičku a smočil do ní koneček prstu. Prstem se pak dotkl rtů sochy, jejich očních víček a zápěstí a pak rychle ustoupil pečlivě uzavřel dózičku.

Zprvu to vypadalo jako zrakový klam způsobený zakouřeným vzduchem. Ale za malý okamžik už byla červeň Metaluřiných tváří a rudost jejich rtů nepochybná. Její vlasy se proměnily z kamenné šedi do běli, žluti a nakonec získaly zářivě zlatou barvu. Její hruď se vzedmula a znovu poklesla. Zamrkala, pohnula se a nakonec promluvila.
"Co to se mnou udělali, tati?" zeptala se hlasem podobným tiché hudbě a ospale si protřela oříškově hnědé oči.
"Byla jsi zakletá, drahá holčičko. Sestry Drissmally tě proměnily v sochu," vysvětlil ji Morgosh.
"Mohl jsi mě upozornit, že to jsou čarodějnice, tati," řekla vyčítavé.
"Nebyl na to čas, poklade. Všechno se to seběhlo tak rychle."
"To jistě. Ale mohla jsem sama uhodnout, že jsou to čarodějnice. Nos té tlusté -"
"Zadrž!" vykřikl Kedrigern mocným hlasem a rozpřáhl ruce. "Už ani slovo, lady!"
"A kdo je tohle?" zeptala se Metalura chladně.
"Jsem Kedrigern, čaroděj z Hor tichého hromu," řekl a uklonil se, přičemž se z jeho pláště zvedl obláček silničního prachu.
"Ty jsi mi ale povedený čaroděj. Jak si to vůbec představuješ, přiblížit se ke mně v takovém stavu? Vypadáš jako -"
"Zadrž, mé nejdražší dítě!" vykřikl Morgosh s výstražným gestem. "Nesmíš už říct ani jediné slovo!"
"Jemu!" zeptala se Metalura opovržlivě. "Vypadá jako něco, co holub upouští lidem na ramena. Ještě nikdy jsem neviděla takového -"
Místností se rozlehlo zvučné kling a Metalura se v póze s rukama v bok, hlavou vzdorovitě zakloněnou a výrazem nepříliš laskavého mínění o celém tomto světě, proměnila v bledý, neživý kámen.
"Co jsi to udělal?" zavyl Morgosh.
Kedrigern rozhořčeně odpověděl: "Já jsem tvou dceru odčaroval. Ona sama se proměnila zpátky v sochu. Mne z toho neobviňuj."
"Všichni jste stejní! Jste jeden jako druhý!" řval Morgosh stále hlasitěji. Přiskočil ke zdi a sundal z ní velký řemdih, který jeho bojovní předkové používali proti útočícím barbarům. Zatočil s ním nad hlavou a vrhl se proti Kedrigernovi.
Kedrigern neměl čas na ochranné kouzlo ani místo, kam by se ukryl, a tak zuřivého šlechtice zaklel kouzlem okamžitého zapomnění. Morgosh zpomalil, ztuhl a pak se nechápavě podíval na čaroděje a odhodil řemdih. Chvíli přemýšlel, pak padl na kolena, sklonil se tváří k zemi a nakonec se úplně zhroutil.
Zaklínadlo bylo jen nouzovým řešením a Kedrigern rychle přemýšlel, co dál. Při Morgoshové prvním zasténání se k němu čaroděj vrhl, rozepnul mu límec a začal mu starostlivě ovívat tvář. "Je vaše lordstvo v pořádku? Jak se vaše lordstvo cítí?"
Morgosh znovu zasténal, pak se zhluboka nadechl a probral se docela. Posadil se a vykřikl: "Co se stalo? Něco se se mnou stalo... slabost... nebo záchvat..."
"Je pochopitelné, že se tak hrozné zklamání vašeho lordstva těžce dotklo. Ale musíte být v těchto těžkých dobách statečný. Musíte jít příkladem svým lidem," řekl Kedrigern vážně a stiskl Morgo shoví ruku v mužně soucitném gestu.
"Jaké doby? Jaké zklamání?"
"Když jste měl svou milovanou Metalům zpátky u sebe a potom ji zase tak velkoryse vrátil zpět. Jak šlechetné!"
Kedrigern si utřel oči a roztřeseným hlasem dodal: "Odpusťte mi, můj pane. Člověk se stěží ubrání dojetí, když vidí něco takového."
"Dozvím se konečně, co jsem vlastně udělal?" zeptal se Morgosh zuřivě.
"Když jsem sňal zakletí z Metalury -"
"Sňal zakletí? Vždyť je pořád sochou!"
"Ať si vaše lordstvo povšimne jejího postoje. Není stejný, jako byl předtím."
Morgosh se s Kedrigernovou pomocí ztěžka zvedl na nohy a vrávoravým krokem přistoupil k soše. "Ne. Není. Její ruce byly jinak... a její výraz... řekni mi, Kedrigerne, co se stalo s mým milovaným dítětem?"
"Hned jak jsem ji odčaroval, začala žalostně plakat. Jistě si na to vzpomenete, můj pane!"
"Nepamatuji si vůbec nic! Mám v hlavě dočista prázdno!"
"Zdá se, že ve svém zakletém stavu našla velkou útěchu a klid a prosila, abychom ji v něm ponechali, dokud nebude její osvícení úplné. Vaše lordstvo s tím souhlasilo, ale šok z toho všeho byl tak silný, že jste... padl do mdlob," řekl Kedrigern a odvrátil oči.
Morgosh si pozorně prohlédl výraz sochy. "Nevypadá, že by o něco prosila," řekl pochybovačné.
"No, neřekl jsem, že by se přímo plazila po zemi. Žena její urozenosti by přece..."
Morgosh si povzdechl. Sklopil oči a všiml si řemdihu. "Co tu dělá tohle?" zeptal se.
Kedrigern odvrátil tvář. Pak rozpačitě řekl: "Vaše lordstvo... se zprvu nedokázalo smířit s její žádostí. Ale nakonec se s ní přece jen smířilo..."
"Smířit? Chceš snad říct..."
"Mnoho nechybělo."
S výkřikem děsu Morgosh ustoupil a zakryl si obličej rukou. "Můj milovaný poklad - jak bych ji mohl udeřit? Rozdrtit ji na štěrk!"
"Vaše lordstvo by mohlo - kdybych mu v tom nezabránil."
Morgosh se obrátil na Kedrigerna a v očích měl výraz mrznoucího muže, který v dáli uviděl světélko srubu. Jednou rukou ho objal kolem ramenem. "Jak se ti jen odvděčím, Kedrigerne? Jak se ti jen odvděčím za tvé zásluhy?" opakoval pořád dokola.
"Vaše lordstvo jistě něco vymyslí," řekl Kedrigern.

Zůstal na Mon Désespoiru dvě noci a opustil ho brzy ráno třetího dne. Jeho ubytování bylo luxusní, služebnictvo

reagovalo na pouhé gesto jeho ruky a jídlo a pití bylo skvělé, ale Morgoshův bezmezně nekritický pohled na svou dceru představoval těžkou zkoušku pro čarodějovu trpělivost. Ani kousek chleba, ani doušek vína se nedostal přes jeho rty, aniž by nebyl provázen slzavou vzpomínkou na zkamenělou Metaluru. Kedrigern to brzy shledal nesnesitelným a využil první příležitosti k odjezdu.
Ztratil sice příležitost oženit se s chytrou a urozenou krasavicí, ale mělo to i své výhody. Život s Metalurou by byl život v neustálém válčení, tím si byl docela jistý. A žena s jejími postoji by nebyla šťastná v jeho prosté vile s jediným trollem, který by jí sloužil. Znamenalo by to nákladnou přestavbu a spoustu lidí kolem a dlouhé návštěvy Morgoshe, provázeného vždy menší armádou, který by svou dceru rozmazloval ještě hůř než dříve. Možná by to dokonce znamenalo definitivní stěhováni dolů na planinu, kde pořád někdo chodil a nebyla tam chvíle klidu a soukromí. Pomyšlení na takový život Kedrigernovi způsobovalo bolení břicha.
Řekl si, že raději zůstane tak, jak je, a že má štěstí, že z toho vyvázl tak dobře. Jeho nápad oženit se s dcerou šlechtice byl nejapný nesmysl. Jenže myšlenka na ženění už mu pevně uvízla v hlavě a nebylo snadné ji odtamtud vypudit. Morgosh se mu odměnil opravdu štědře. Teď nemusí přihlížet ke věnu, až si bude chtít zvolit nevěstu; může se oženit, se kterou bude chtít. Mohl získat přítelkyni, ne vládkyni.
Důkladně si tu věc promyslel, než dospěl k rozhodnuti. Silná, citlivá žena, která už by měla nějaké zkušenosti se životem, jaký doopravdy je: to je ten správný druh ženy pro čaroděje. Nepotřebuje, aby byla modré krve. K čemu je vlastně taková urozenost dobrá? Podívejte se o pár generací zpátky a zjistíte, že každý šlechtic pochází z lupiče. Nepotřebuje ani, aby byla chytrá a vtipná: hledá přece manželku a ne šaška. Dokonce nemusí být ani kdo ví jak krásná. Samozřejmě, neměla by to být křivonohá a dutohlavá kráva, se kterou by si neměl ani o čem promluvit. Půvabná dívka s jasnou myslí a líbeznou povahou, to bude žena pro něj. Ačkoliv ještě žádnou takovou nepotkal a ani nevěděl, jak ji hledat, byl už teď přesvědčen, že spolu budou žít šťastně.
Spolu se dvěma měšci zlata a poněkud křiklavým rubínovým prstenem daroval Morgosh Kedrigernovi i osla, který mu měl usnadnit návrat domů. Kedrigern si proto vybral pro zpáteční cestu silnici a první dva dny tábořil v lese, chráněn malým přístřeškem a jednoduchým zaklínadlem proti predátorům všeho druhu. Na sklonku třetího dne své cesty dorazil k hospodě. Vypadala čistě a vůně, která z ní vycházela, slibovala dobré jídlo. Po dvou nocích prospaných na tvrdé zemi a dvou dnech, kdy jeho jedinou stravou byl tvrdý chléb a sýr, byl ochoten přijmout trochu civilizace. Ustájil svého osla a vešel dovnitř. U vchodu drhla nějaká dívka dlaždice a Kedrigern do ní skoro vrazil. Plaše se na něj podívala a on spatřil její zářivě modré oči, delikátní pihy, dlouhé vlasy barvy čerstvě oloupané mrkve a půvabný nosík. Když se pak zvedla a přitiskla si roztrhanou sukni do klína, uviděl i její bílé ruce a štíhlé kotníky.
"Je mi strašně líto, že jsem vás tak vyděsil, slečno," řekl Kedrigern a lehce se uklonil. "Bylo to ode mne neopatrné."
"To byla moje chyba, pane, moje chyba. Stála jsem vám v cestě," odpověděla s venkovskou intonací, která jejím slovům dodávala zvláštní šarm. Znovu si přitáhla sukni a podívala se na něj velkýma, vystrašenýma očima.
"Hej, Rasanto, co jsi zase provedla?" ozval se drsný hlas zevnitř. "Už jsem ti říkal, aby sis dávala pozor, a jestli jsi zase..." Ve dveřích se objevil velký muž s brunátným obličejem, kučeravými černými vlasy a hustým hnědým plnovousem. Divoce koulel očima a hrozil zaťatou pěstí. Když uviděl Kedrigerna, okamžitě se zastavil, hrozivé gesto hbitě změnil na přátelské mávání a jeho ústa se roztáhla v pohostinném úsměvu.
"Vítej ve Stiggmanové hospodě, cizinče. U nás nalezne znavený poutník to nejlepší jídlo a nejměkší postel na této straně hor," řekl žoviálně. Pak štěkl na dívku: "Kliď se, špíno, a vem si ten svůj kbelík a hadr s sebou," a znovu se obrátil na Kedrigerna, aby ho zavedl do hlavní místnosti, kde vesele praskal oheň. "Jen se hezky posaďte do tepla, poutníče, a já vám přinesu džbánek svého nejlepšího piva jako odškodné za potíže, které vám způsobilo to nemehlo," řekl a ukázal palcem přes rameno na rudovlasou dívku.
Kedrigern se na ni znovu podíval a zachytil její prosebný pohled, než zmizela v jiných dveřích. Nemohl popřít, že má nádhernou postavu.
"Je s ní víc problémů než užitku, špína jedna," zabručel Stiggman, když Kedrigernovi nesl ke krbu stoličku pod nohy. "Žena ji tluče jako hovězí řízek, protože jediné, co umí, je vyhýbat se práci. A hubatá je, až hrůza."
"Zdálo se mi, že je docela slušně vychovaná."
"Ach, ona dobře ví, jak se vlichotit mužům. Táhnou sem v celých hejnech, kroutí se a předvádějí se před ní. Přitahovat sem mladíky, aby tu okouněli a civěli na ni, na to je dobrá, ale jinak už na nic," řekl Stiggman. Pak rychle dodal: "Ale nikdy to nedojde dál než k okounění a civění, pane. Stiggmanova hospoda není žádný hanbinec, to vám povídám."
"To jistě ne," řekl Kedrigen umravněně.
Pivo bylo velmi dobré, velmi studené a velmi osvěžující. Jídlo bylo horké a chutné a byla ho štědrá porce. Jak se začalo připozdívat, plnila se místnost mladými muži, kteří přesně podle Stiggmanových slov nespouštěli oči z Rasanty, běhající se džbánky piva od jednoho stolu ke druhému. Byla to velmi atraktivní dívka a ani její roztrhané, špinavé šaty nemohly zmenšit půvab jejího obličeje a dokonalost její postavy. Kedrigern si ji prohlížel stejně uznale jako všichni muži kolem, ačkoliv jeho nadšeni bylo mnohem rezervovanější, než jejich. Byli to většinou špinaví a hluční troubové, kterým z očí koukala oplzlá žádostivost; Kedrigern byl naproti tomu muž, který dokázal ocenit krásu Rasanty stejně jako krásu východu slunce nebo zvlášť obtížného zaklínadla.
I jemu však v očích zaplála světélka, když se Rasanta zastavila u jeho stolu, aby mu přinesla nový džbánek piva, a on ucítil sladkou vůni jejích vlasů a zachytil její úsměv, který byl určen jen jemu. Ale samozřejmě, cokoliv jiného než rezervovaný obdiv bylo z jeho strany naprosto vyloučeno. Byla skoro ještě dítě a Kedrigern ve svých sto šedesáti letech uznával, že nepatří do její věkové kategorie. Nějaké muchlování ve slámě pro něj nepřipadalo v úvahu a vážnější svazek byl nemožný. Úctyhodný mistr čaroděj se prostě nežení s děvečkami pro všechno. Dokonce ani s mladými, půvabnými děvečkami s neuvěřitelně dokonalou postavou. Ne. Zavrtěl hlavou, dopil svoje pivo, zvedl se ze židle a odešel do svého pokoje.

Byl to malý pokoj a měl štěstí, že se o něj nemusel s nikým dělit. Bohužel, byl těsně u hlavní místností hostince a místní štamgasti byli s přibývajícími hodinami čím dál hlučnější. Aby si zajistil ticho a bezpečí svým dvěma měšcům zlata, zabezpečil místnost malým ochranným zaklínadlem. Pak si sundal boty, stáhl halenu přes hlavu, padl na postel a okamžitě usnul.
Příštího rána, když Kedrigern snídal chléb, máslo a čerstvý mošt, přitočil se Stiggman k jeho stolu a spikleneckým hlasem se ho zeptal: "Vyspal jste se dobře, pane?"
"Ano, děkuji. Usnul jsem, jen jsem položil hlavu na polštář, a neprobudil jsem se až do rána."
Stiggman se něj mrkl a řekl: "Rozumím, pane, však já rozumím." Ještě jednou mrkl, zašklebil se a odešel.
Kedrigerna podivné chování hostinského sice poněkud překvapilo, ale nedělal si s tím hlavu. Nepozastavoval se ani nad rozmrzelými pohledy, které k němu ode dveří vrhala Rasanta, ani nad gestem hodným císařovny, se kterým se od něj odvrátila. Dojedl snídani, zaplatil účet a připravil se na další cestu.
Bylo krásné svěží ráno jako stvořené pro cestování. Kedrigern se pustil lesní cestou a zrovna ztratil hospodu z dohledu, když z příkopu u cesty vyskočila Rasanta a žalostné vzlykajíc se mu vrhla k nohám. Zastavil osla a sesedl na zem.
"Copak se stalo, ubohé dítě?" zeptal se.
"Ach pane, vezměte mne odsud. Vezměte mne s sebou, prosím!" prosila, objímala mu nohy a slzela mu při tom na boty. "Zacházejí tu se mnou hrozným způsobem. Vezměte mne zpět k mému otci a on se vám štědře odmění."
"Tak už toho nech, Rasanto," řekl čaroděj a něžně ji zvedl na nohy. "jestli ti budu umět pomoci, pomohu ti. A teď mi řekni, co se stalo."
"Chci zpátky domů ke svému otci, pane, a oni mě nechtějí pustit. Drží mě tu, abych jim do hospody lákala mladé muže. Nenávidím to, pane, strašně to nenávidím, ale oni mě nutí, abych se usmívala a sváděla ty ubohé mladíky k pití."
"Minulý večer jsem měl dojem, že se ti to docela líbí."
"Ach, strašně mě bijí, když se netvářím spokojeně, pane. Jen se podívejte," řekla a vyhrnula si sukni, aby předvedla několik zarudlých stop po prstech vysoko na stehnech. "A tady," dodala a stáhla si blůzu, aby předvedla modřinku na ňadru.
"Můj bože... Hrn, a kdo je tvůj otec, Rasanto? Kde ho najdu?"
"Je bohatý kupec, pane, obchoduje na ostrovech za západním mořem. Mne ukradli piráti, když jsem byla pouhé dítě, a od té doby mě pořád hledá. Pocestní mi o tom vyprávěli, pane. Můj otec je pořád velice bohatý, pane, a říká, že dá mou váhu ve zlatě tomu, kdo mě přivede domů. A taky své požehnání k našemu sňatku," dodala a stydlivě sklopila oči, "pokud mě ten muž bude chtít."
Tato nová konfigurace okolností vypadala velice příjemně a Kedrigern zaváhal jen chviličku. Dcera bohatého kupce je v tísni. Dívka stejně pohledná jako Metalura, mladší a mnohem příjemnější povahy. Šance vykonat šlechetný čin a získat skvělou odměnu. Vzal Rasantu za štíhlý pas a posadil ji do sedla.
"Tak tedy vzhůru, mé dítě. Zavezu tě domů," řekl.
"Ach, děkuji vám, pane. Znám cestu. Musíme se dát lesní pěšinkou, kousek odtud."
"Veď mě tedy," řekl Kedrigern vesele. Cítil se, jako by mu bylo znovu sto dvacet let.
Jeli kousek po cestě a pak Rasanta stočila osla na úzkou lesní pěšinu, která je vedla hlouběji do lesa. Kedrigern nejprve kráčel po jejím boku, ale les se sevřel a donutil je k husímu pochodu. Čas od času se ohlédl přes rameno a každý jeho pohled byl odměněn vděčným úsměvem. Rasanta vypadala šťastněji než kdykoliv předtím.
Stezka končila na kruhové mýtině. Kedrigern se zmateně obrátil zrovna ve chvíli, kdy Rasanra seskočila z osla. Strčila si do úst dva prsty a hlasitě zahvízdala. Z lesa vyšel podsaditý muž; pak další; potom další dva. Postavili se před nimi do řady. Tvářili se vážně a v rukou drželi sukovice.
"V každé botě má pořádný měšec zlata," informovala je Rasanta.
"Rasanto, mé drahé děvče, zklamala jsi mne," řekl Kedrigern smutně.
Usmála se, pokrčila svými půvabnými rameny a ustoupila, aby ponechala prostor k práci svým kumpánům. Když pozvedli hole, zvedl Kedrigern ruce a řekl: "Než uděláte něco, čeho byste později litovali, musím vás varovat, že jsem čaroděj. Zaútočíte-li na mne, budu se bránit způsobem, který vám sotva bude příjemný."
Jeden z hromotluků se opovržlivě zasmál, "Nejsi čaroděj. Jednou jsem čaroděje viděl. Vím, jak čarodějové vypadají."
Kedrigern si unaveně povzdechl. "Předpokládám, že tvůj čaroděj měl dlouhý bílý plnovous a nosil špičatý klobouk."
"Jo, to měl."
"A na sobě měl dlouhý černý hábit pokrytý mystickými symboly."
"Jo, to měl taky. Byl to opravdový čaroděj," řekl muž. Jeho druhové se na sebe podívali, obdivujíce jeho široké znalosti.
"Běda, síla tvého zážitku tě přivedla k falešnému závěru. Ačkoliv mám prostý oděv, jsem čaroděj. Není pro vás bezpečné riskovat můj hněv."
"Není to žádný čaroděj, vy smečko pitomců!" zvolala Rasanta.
"Mám pocit, že jste byli zneužiti stejně jako já, ať už tím nebo oním způsobem. Nechci vás nadále uvádět do rozpaků, ani vám ublížit. Jděte prostě pryč, vezměte si tuhle dámu s sebou a nikomu se nic nestane."
Čtyři hromotluci při jeho klidných slovech zaváhali. Dívali se nejistě jeden na druhého, každý z nich si v duchu přál vykroutit se nějak z té trapné situace, ale zároveň se jeden před druhým styděli. Rasantin hlas náhle přerušil ticho.
"Hezký pohled je na vás, vy mimina! Jste čtyři, máte klacky a třesete se strachy před jedním hubeným paprikou!" zvolala. "Skočte po něm!"
To uvedlo věci do pohybu. Muži vykročili kupředu a zvedli hole. Kedrigernovi zaplály oči, rozpřáhl ruce a zasyčel několik rychlých slov. V tu chvíli kolem něj stálo pět vyjevených koček: čtyři velcí pruhovaní kocouři a jedna mrkvově

červená micka.
"Vyřiďte si to mezi sebou," řekl suše a zamířil ke svému oslovi.
Nedostal se po stezce příliš daleko, když se za ním ozvalo divoké ječení a kňučení. Trpce se usmál a jel dál. Zaklínadlo mělo krátké trvání, ale byl si jistý, že vzpomínka na ně hned tak nevybledne. Zdá se, že pocestní budou v tomto lese dlouho v bezpečí.

Pro zbytek cesty domů zvolil Kedrigern cestu vedoucí srdcem Ponuré bažiny. Bylo to pochmurné místo v kteroukoliv roční dobu, což se výborně hodilo k jeho náladě. Cítil se hloupě a sám před sebou se styděl. Dospělý, úctyhodný čaroděj, muž s postavením a s dobrou pověstí mezi čaroději - samozřejmě žádný starý paprika, ale určitě dost starý, aby měl rozum - by se neměl nechat napálit služkou z kuchyně, ať už měla jakkoliv hezké oči. Ani by neměl snít o sňatku s rozmazlenou dceruškou nějakého hloupého šlechtice jen proto, že její věno je větší než její rozum. Je to stejné jako snít o tom, že se ožení s princeznou, pomyslel si.
Chamtivost a chlípnost. To je cesta, kterou se ubírá svět, pomyslel si, a teď se jí málem pustil i on. Udělá nejlépe, když se k tomu všemu obrátí zády. Patří do Hor tichého hromu. Jen on, věrný Spot a stará dobrá Eleanora.
Kedrigern se světa vzdal už před několika lety a teď se styděl sám před sebou, že ve svém rozhodnutí zakolísal. Svět, to bylo hlučné, uspěchané místo, přeplněné lidmi, se kterými se nechtěl setkat - surovci, zloději, lháři a podvodníky: alchymisté se snažili proměnit všechno ve zlato a barbaři zase v popel. Vzácné duše, které tvrdě pracovaly a žily čestnými životy, většinou umíraly v raném věku jako oběti surovců a darebáků. Ne, svět nebyl místo pro slušného čaroděje.
To vše cítil a opravdu tomu věřil, ale stále byl osamělý a společnost bronzové hlavy, která pořád chtěla jenom leštit, a trolla, který mu sahal po kolena a dokázal vyslovit jen jedinou slabiku, mu nepřipadala nijak lákavá. S hlubokým srdceryvným povzdechem zastavil osla a seskočil na zem. Chtěl se na chvíli posadit do pochmurného stínu skal, hledět do šera a litovat sám sebe a tady na to bylo to správné místo.
Bylo tiché časné odpoledne a jeho povzdechnutí bylo proti věčnému tichu močálu příliš hlasité. Občasné píp neúnavných pípálků nebo kváák ropuch či nevrlé grump skokanů nerušilo smutný klid. Brzy ztichly i tyto zvuky a pak už se ozývalo jen šumění větru a občasné vzdálené šplouchnutí, kterým se čísi život měnil v náhlou smrt.
Pak zaslechl slabý, tichý ženský pláč, hořce plačící srdceryvnými přerušovanými vzlyky, které vehnaly slzy i do Kedrigernových očí. Zvuk byl tichý, jako by ztlumený vzdáleností - na druhé straně zněl jakoby zblízka - jako by nějaká maličká žena plakala kousek od něj. Přitom tam nebylo jediné živé bytosti s výjimkou jeho, osla a několika ropuch sedících na leknínových listech, z nichž některé byly tak blízko, že by se jich mohl dotknout nataženou rukou.
"Ach běda! Jak smutné a chmurné je být ropuchou," bědoval ten slabý hlásek.
Bylo to zakletí, o tom se nedalo pochybovat. Nějaká nešťastná žena byla proměněna v ropuchu a teď vzlykala v naději, že se nad ní nějaký pocestný slituje. Slitování, pomyslel si Kedrigern hořce. Jen ať nečeká, že jí pomůže on. Myslí si snad, že kvůli ní vleze do té špinavé a studené vody a bude líbat každou ropuchu, kterou uvidí? Jen si poplačte, madam, zabručel si. S největší pravděpodobností si svůj osud zasluhujete. Já vás proměním zpátky v ženu a vy hned nato urazíte nějakou čarodějnici nebo vylákáte pocestného na osamělou mýtinu, aby ho tam mohli okrást. Děkuji pěkně, dvakrát se nechat napálit je až dost.
Pláč se ozval znovu, tentokrát velice blízko. Kedrigern si teprve nyní všiml malé zelené ropuchy sedící na leknínu tak těsně vedle něj, že mohl rozeznat každou podrobnost její anatomie. Na ropuchu to bylo dost pohledné stvoření. Mělo v sobě jakousi důstojnost, kterou by Člověk u ropuchy nehledal. A na hlavě, mezi dvěma vypoulenýma očima, měla malý zlatý kroužek. Docela určitě to nebyla obyčejná ropucha. Kedrigern pocítil zájem.
Odkašlal si a řekl: "Promiň mi mou zvědavost, ropucho, ale ty pláčeš?"
"Ano, pláču," odpověděl tenký hlásek. "A kdo by neplakal, když by ho stihl takový osud, jako mne? Ó běda!"
"Ale jdi... je to skutečně tak zlé, být ropuchou?"
"Je, pokud byl člověk předtím nejkrásnější princeznou v kraji," odpověděla bolestně.
"A jéje. Ano, v tom případě ano. Dovedu si to představit. Je mi velice líto, ropucho."
"Princezno," opravil ho tenký hlásek.
"Ach ano, samozřejmě, Princezno. Omlouvám se."
"Nemusíte se omlouvat, dobrý muži. Vaše účast je vám ke cti. Běda, já však potřebuji víc než účast, abych se dostala z této žalostné situace. Jsem obětí prokletí čarodějnice."
"Hm, možná, že bych mohl pomoci, Princezno. Nepředpokládám, že by tu můj polibek byl příliš platný, ale znám docela pohledného prince a ten je mi zavázán za jednu službu. Pokud bys počkala, jsem si jist, že by -"
"To mi nepomůže. Vážím si vaší laskavé nabídky, ale princ v mém případě nepomůže. Potřebuji čaroděje. Dokonce určitého čaroděje."
"Opravdu?"
"Na celém širém světě mě pouze jediný čaroděj může zachránit - velký mistr odeklínadel, Kedrigern z Hor tichého hromu. Ale běda, zdržuje se stranou od světa a nikdy nevychází ze svého příbytku."
"Nikdy? Jsi si tím jistá?"
"Tak mi to řekli. Ach, pane, myslela jsem na Kedrigerna tak dlouho a tak hluboce, že cítím, jako bych ho znala... a milovala ho."
"Víš něco o tom Kedrigernovi?"
"Jen to, co mi řeklo moje srdce," odpověděl sladký hlásek. "Vím, že musí být hezký a moudrý, laskavý a dobrý."
"To on je," ujistil ji Kedrigern.
"A kdyby se doslechl o mém tragickém osudu, pomohl by mi."

"Pomůže ti. Můžeš se na to spolehnout. Řekni mi, Princezno: kdo tě vlastně zaklel?"
"Byla to Bertha, bahenní víla, laskavý pane."
Kedrigern tiše zasténal a zamyslel se. Bahenní víly byla zlomyslná, proradná stvoření a Bertha z nich byla nejzlomyslnější a nejproradnější. Každé její zaklinadlo obsahovalo spoustu léček a skrytých pastí. Což ji, samozřejmě, jako odbornici ctilo.
"Ještě jednu věc, Princezno: bylo vaše zakletí způsobené výbuchem Berthina hněvu, nebo bylo předpovězeno?"
"Bylo předpovězeno. Na oslavu mých křtin byl sezván kde kdo, ale na Berthu zapomněli. Pomstila se tím, že na mne seslala kletbu. A při mých osmnáctých narozeninách... zrovna, když jsem sfoukla svíčky..." Tenký hlásek propukl v pláč.
To věc značně komplikovalo. Jestliže měla Bertha dost času, aby si kouzlo promyslela a naplánovala, vybavila ho nejspíš všemi možnými léčkami, pastmi a nástrahami proti jakémukoliv použitému odeklínadlu. Tato nešťastná malá ropucha se v důsledku toho mohla proměnit v překrásnou princeznu s nenasytnou chutí na mouchy, nebo neovladatelnou touhou trávit noci skřehotáním na leknínu.
Kedrigern důvěřoval svým schopnostem. Byl však dost dlouho mistrem, aby znal nebezpečí přílišné sebedůvěry. Magie byla choulostivou záležitosti; ani po několika stoletích praxe neměl čaroděj jistotu, že se nedočká nepříjemného překvapeni. Do jeho úvah zazněl tenký hlásek Princezny.
"Prosím vás, šlechetný pane, pomozte mi, jestli můžete. Přiveďte ke mně Kedrigerna nebo mne ke Kedrigernovi. Už nemohu dál. Osvoboďte mne," řekla žalostně.
To rozhodlo. Vstal a řekl rozhodné: "Bude to nebezpečné, Princezno. Jsi ochotna podstoupit riziko?"
"Ach áno!"
"Potom vyskoč tady na suchou zem," řekl Kedrigern a ukázal na malý pahorek mezi suchou zemí a okrajem močálu.
Ropucha udělala, co jí řekl, a on pokračoval: "Dobře. A teď seď klidně. Nebude to bolet."
"Co chcete dělat, pane?" zeptala se a v jejím hlase byl cítit neklid.
"Odeklínadlo. Proměním tě v princeznu, Princezno. A teď už ani slovo."
Kedrigern vytáhl ze záňadří měšec. Vytřepal z něj pět malých černých kamínků, každý ve tvaru dokonalé polokoule a velikosti nehtu na malíčku, a rozložil je do pentaklu kolem nehybné ropuchy. Z jiného měšce vykouzlil tenký proud třpytivě stříbrného prásku, který se zformoval do magických run. Pak třikrát obešel pahorek mumlaje zaklínadlo, otočil se a obešel ho devětkrát v opačném směru.
Když to udělal, vytáhl z límce své haleny špendlík a píchl se do prstu - tuhle část kouzla neměl příliš v lásce - a vymáčkl po jedné kapičce krve na každou spojnici dvou černých kamínků. Nyní bylo vše připraveno.
Ustoupil, cucaje si prst a naposledy vše zkontroloval. Pak zvedl ruce a začal odříkávat tichým monotónním hlasem slova, jejichž melodie stoupala a zase klesala. Náhle tleskl rukama; nad močálem se zaklikatil blesk, který na malý okamžik prozářil věčné šero.
Na pahorku stála žena ve žlutozelených šatech s tmavozeleným pláštíkem na ramenem. Modré oči měla rozšířené úžasem. Lesklé černé vlasy jí spadaly v bohatém proudu až k pasu, držené pouze jednoduchým zlatým kroužkem na čele. Byla tou nejpůvabnější ženou, jakou Kedrigern kdy viděl nebo doufal uvidět, nebo jen snil, že by někdy mohl uvidět, a zamiloval se do ní na první pohled.
Přistoupil k ní, vzal její ruce do svých a políbil je. "Odpusť mi ten malý klam, Princezno. Jsem Kedrigern, čaroděj z Hor tichého hromu, a když jsi vyslovila mé jméno, věděl jsem, že mne sem zavedl sám osud. Bylo mi určeno, abych tě osvobodil ze zakletí. A teď, když mě vidíš, řekni mi: jsi zklamaná? Jsem takový, jakého sis mne představovala? Řekni mi to, Princezno!"
Podívala se na něj chrpově modrýma očima. Její dokonalé rysy změkly v něžném úsměvu a ona rozevřela svou náruč.
"Kváák," řekla.

< Čtyři >
Když vás stěhuje duch
Kedrigern se nedokázal ovládnout, aby se každých pět minut neohlédl přes rameno a nepřesvědčil se, že je to skutečnost a ne klam, který na něj seslal nějaký nepřítel. Pokaždé, když se ohlédl, tam Princezna ještě byla. Neproměnila se zpátky v ropuchu ani se neproměnila v hromádku hadrů nebo odpornou starou babiznu. Jestli se něco změnilo, tak jen to, že byla pokaždé ještě krásnější než dřív. A byla - ta rozkošná představa, to štěstí - Kedrigernovou nevěstou.
Vděčně pomyslel na poustevníka Goodeho, který žil svůj zbožný život v lese hraničícím s Ponurou bažinou. Goode byl klidný, chápající a soucitný muž, žádný slídil hořící nezdravou zvědavostí. Neměl ve zvyku vyptávat se lidí na pohnutky jejich činů. Byl zcela ochoten připustit účast Princezny na svatebním obřadě formou psaného slova a manuálních gest, aniž by trval na ústním vyjádření, což jim ušetřilo dlouhé a trapné vysvětlování. Dobrý muž, ten Goode.
Cesta před nimi se začala zvedat a kroutit, až zmizela v hlubokém lese na svahu hor. Kedrigern přistoupil k oslu, na kterém jela Princezna, vzal svou ženu za ruku a řekl: "To jsou Hory tichého hromu, má drahá. Do hodiny budeme doma."
"Kváák," odpověděla sladce.
"Až tam budeme, hned se pustím do práce na odeklínadlu. Než se naděješ, budeš zase mluvit."
"Kváák," řekla a něžně mu stiskla ruku.
"Jsem si jist, že se ti tam bude líbit. Dům je skoro nový. Nechal jsem si ho postavit odborníky ze tří království. Je v půvabné krajině. Báječná malá zahrádka. Kouzelná vyhlídka."
"Kváák?"

"Ano, jistě, pořád je tam pár věcí, které by se daly zlepšit. Když žije čaroděj staromládeneckým životem a sám - skoro sám - začne časem trochu pohodlnět. A teď, když jsi paní domu ty, budeme potřebovat nějaký nábytek... nádobí a příbory... poháry... koberce... ložní prádlo... a spoustu jiných drobností, které osamělý muž přehlédne."
"Kváák," zamumlala rozpačitě.
"Ale to není problém, obstarat vše, co budeme potřebovat, má drahá. Vůbec žádný problém. Jednou jsem prokázal jakousi službu Wuxulovi Dobře zaopatřenému a on se mi odměnil plné vybaveným hradem. Jenže ta část království, ve kterém žije Wuxul, není moc příjemná pro bydlení - mizerné počasí a lesy se hemží alchymisty a barbary - tak jsem ho prozatím nepoužil, ale můžeme si nejhezčí kousky přestěhovat sem."
Princezna se ulehčeně usmála. Kedrigern jí políbil ruku a ona ho za to odměnila zářivým úsměvem. Pak pokračovali po úzké stezce. Bylo naprosto nutné, aby osla vedl: cesta se stáčela, větvila a odbočovala tím nejzmatenějším způsobem. Byla pečlivě navržená tak, aby odradila líné návštěvníky a zmátla darebáky. V noci se po bludišti jejich chodníčků plížili duchové a přízraky. Jen ti nejrozhodnější poutníci vybavení lví odvahou, vlaštovčím smyslem pro orientaci a dokonalou mapou mohli doufat, že objeví Kedrigernův dům bez pomoci magie.
Za necelou hodinu se vynořili z chladivého stínu lesa na svažující se louku. Na jejím vzdáleném konci, na okraji lesa, stál úhledný malý dům s velkou, pečlivě udržovanou zahradou. Na jeho východní straně se rozkládal slunný dvorek a ze západu ho stínily stromy.
Princezna neřekla nic, dokud nepřijeli k zahradní brance, ale potěšený pohled jejích modrých očí hřál Kedrigernovo srdce víc, než slova chvály. Bylo to útulné místo. Všechno, co mu chybělo, byla něžná ženská ruka, a teď, když je tu Princezna, to bude dokonalý domov.
Pomohl jí sesednout a pyšně pozoroval, jak nasává vůni květin, trhá hrachový lusk a útlou rukou si stíní oči před sluncem, aby si mohla prohlédnout celý dvorek. Pak se k němu obrátila, v očích jí zaplály radostné plamínky, pootevřela rty - a náhle vyděšeně vykřikla, skočila mu do náručí a chvějíc se strachem mu zabořila obličej do ramene.
"Co se stalo, lásko?" zeptal se zmateně.
"Kváák," řekla vyděšeným hlasem.
"Ach tak," oddechl si a podíval se ke dveřím, kde stálo groteskní malé stvoření a divoce jim mávalo na pozdrav. "To je jenom Spot, má drahá. Domácí troll. Velice užitečný, věř mi. Neubliží ti."
Spot mezitím trochu vyrostl. Byl teď samá hlava a dalo by se říct, že velice ošklivá hlava, s malýma očkama, vystouplými nadočnicovými oblouky a ustupujícím čelem, s velkým nosem podobným rohu na pití a pokrytým bradavicemi, s klenutou bradou a velkýma chlupatýma ušima, připomínajícíma doširoka rozevřené okenice. Jeho křivé nohy byly zakončeny obrovskými chodidly a po stranách mu vyčnívaly ruce jako sázecí lopaty. Vrcholek jeho neforemné strupovité hlavy dosahoval do výše Kedrigernových kolen.
"Kváák," řekla Princezna přidušeným hlasem.
"Neukvapuj se. Je skoro nemožné najít v okolí lepšího pomocníka."
"Kváák!"
"Spot je velmi silný. Umí vařit - pokud dostane velice přesné instrukce. Čistí boty, pleje zahrádku, utírá prach... Je to prostě všestranný pomocník. A velice dobře chytá myši."
Princezna se přestala chvět. Pomalu otočila hlavu a podívala se ještě jednou na domácího trolla. Spot teď radostně poskakoval na prahu a křičel: "Ja! Ja!", mával rukama a třepal ušima, jak vítal svého pána. Bylo to mimořádně ošklivé stvoření.
"Vidíš? Líbíš se mu," ujistil ji Kedrigern.
"Kváák," zamumlala.
"Ne, opravdu ne. Spot umí být velice přátelský. Myslím, že jsem tě měl upozornit na jeho vzhled. Mrzí mě, že ses tak vylekala. Už jsem si na Spota tak zvykl, že ho stěží vnímám." Kedrigern se obrátil k jásajícímu trollovi a řekl: "Přines nám láhev nejlepšího vína, Spote. A stříbrné poháry. Taky přines kostku sýra a nějaký chléb."
"Ja!" zvolal troll a zmizel v domě.
"Najíš se raději tady venku při západu slunce, má drahá, nebo chceš jít dovnitř?"
"Kváák!" řekla Princezna a vykročila ke dveřím.
Vešla dovnitř a zarazila se. Když její oči přivykly šeru uvnitř, vyrazila ze sebe tiché zasténání.
Co se týkalo jeho profese, byl Kedrigern velice přesný a pečlivý. Každičká věta zaříkáni musela být přednesena přesně, každá slabika správně vyslovena a každá ingredience náležitě odměřena; netoleroval žádná provizoria, žádné náhražky ani nepřesnosti. Nebyla to jen otázka svědomitosti nebo povahy; byla to otázka přežití. Magie byla ošidná záležitost, i když se praktikovala s náležitou péčí. Jednou předávkujete jedinou substanci a už nikdy nebudete mít možnost to napravit.
Ale v soukromých sférách svého života vyznával Kedrigern spíše anarchii. Nezabýval se takovými maličkostmi, jestli šaty odkládat na židli nebo na podnožku, nebo prostě do kouta, dokud nepřijde to správné roční období, kdy je zase bude potřebovat. Prach, neuklizené stoly, skvrny a trocha špíny mu nijak zvlášť nevadily, pokud neomezovaly jeho životní prostor. Stlát si postel mu připadalo jako čiré marnění času, stejně jako používání ubrusu a ubrousků. Byl přesvědčen, že jeden talíř, hrnek a korbel bylo dostatečné nádobí pro každého; a při pečlivém výběru jídla dokázal vystačit jen s korbelem.
Z výrazu Princeznina obličeje uhádl, že se přiklání k jiné škole ekonomie domácnosti. Dívala se jako někdo, komu bylo slíbeno žezlo a dostal lopatu.
"Je tu trochu nepořádek," řekl bodře. Princezna se otočila, podívala se mu do očí a on dodal. "Byl jsem nějakou dobu pryč."
Odpověděla tichým "Kvák", pomalu přejížděla očima po pokoji a kroutila při tom hlavou.

"Řeknu Spotovi, aby se do toho dal."
Neodpověděla, stěží potřásla hlavou v němé výčitce. Nábytek - nebylo ho tam nijak moc a navíc se ztrácel pod nánosem různých kusů oděvu - vypadal, jako by byl do místnosti svržen z velké výsky a pak ponechán napospas hravým obrům. Podlaha byla tlustě pokryta koberci, které zase byly tlustě pokryty prachem, špínou a množstvím blíže neurčitelných předmětů. Z temného kouta na ni mrkla malá lesklá očka a pak zmizela v pavučinách výstavní velikosti. Tu i onde, v rozích a na policích, bylo možno zachytit rychlý pohyb.
"Nevadí ti pavouci, že ne, má drahá? Jsou téměř součástí mé rodiny. Tiší a příjemní společníci."
"Kváák?"
"Jsou to Mannyho potomci, všichni. Manny se mnou bydlí už dlouho. Zůstal v mém starém sídle, když jsem se sem přestěhoval. Nedokázal se prostě rozloučit se svým domovem. Myslím, že je to tam teď jedna velká pavučina."
Kedrigern si nostalgicky povzdechl a dojatě se podíval na Mannyho děti. Pak vzal Princeznu za ruku a řekl:
"Nevezmeme si raději víno a sýr ven pod stromy, má drahá? Spot to tu zatím může vyčistit a pak ti ukážu zbytek."
"Kváák," řekla nezávazně.
"Než půjdeme, chtěl bych, aby ses ještě na něco podívala," řekl Kedrigern a odvedl ji do jiného pokoje, kde stála u zdi masivní vyřezávaná truhla. "Možná, že to ještě chvíli potrvá, než najdeme švadlenu, a do té doby by se ti možná něco z toho hodilo."
Zvedl těžké víko a ustoupil stranou. Princezna nahlédla do truhly a vyrazila ze sebe tichý výkřik úžasu a radosti. V paprscích slunce, které zapadalo za oknem, se zalesklo hedvábí, samet a satén, damašek a třpytivý brokát, jemné plátno a lesklý atlas. Když Kedrigern pozvedl lampu, aby jí pomohl s inspekci, zamrkalo v koutku truhly zlato a drahé kameny.
"Kváák?"
"Dala mi je Ulurel, velice laskavá čarodějka, které jsem jednou pomohl," vysvětlil Kedrigern. "Znala tvoje míry. Uměla číst v budoucnosti."
Podal ji ruku a ponořili se spolu do stínu stromů, kde jim Spot přichystal malou svačinku. Poháry byly lehce zašlé, jinak bylo vše v dokonalém pořádku. Byl příjemně chladný večer, jídlo bylo chutné, víno vynikající. V šeru soumraku se Princezně zdálo okolí mnohem krásnější a její nálada se začala lepšit. Z domu se ozval hluk navozující představu stěhování národů, a když se tam vrátili, Princezna shledala, že je z velké místnosti vyklizen veškerý nábytek, prach i pavučiny. Usmála se na Kedrigerna a uznale poklepala Spota po hlavě.
I ložnice byla vyčištěna a vyvětrána, zatuchlá prostěradla nahradilo čisté ložní prádlo, sladce vonící bylinami. Spot tam přinesl truhlu s šaty a postavil před ni zrcadlo. Na Kedrigernovo naléhání Princezna všechny šaty vyzkoušela a shledala každé z nich hezčí než předchozí. Jak Kedrigern předpokládal, padly na její štíhlou postavu jako ulité.
S šaty a šperky rozloženými po truhle, židlích a posteli zářil pokoj čarovnými barvami. Princezna se s nelíčenou radostí rozhlédla po své ložnici, pak se obrátila ke Kedrigernovi, objala ho a něžně políbila.
"Kváák," zašeptala.
"Kváák," odpověděl jí a sfoukl svíce.

Příštího dne ráno, hned po snídani, odešel Kedrigern do své pracovny. Měl před sebou perný den a chtěl začít co nejdříve.
Jeho pracovní stůl obsahoval mnoho neobyčejných předmětů, ale větší část jeho plochy byla zakryta knihami, některými otevřenými a navršenými jedna přes druhou, jiné ležely v hromadách po devíti až deseti svazcích. Knihy byly navršeny kolem místnosti i v policích, které se táhly od stropu k podlaze. Kedrigernova knihovna volala po systematické katalogizaci, ale zatím si ještě nenašel čas ji udělat. Naštěstí měl svůj informační systém nebo kartotéku nebo jak to chtěl kdo nazývat, na niž bylo většinou spolehnutí, i když vyžadovala pečlivé vedení, neboť se neustále snažila změnit téma rozhovoru na to, jak krásné by to bylo být leštěna v pravidelných intervalech.
Kedrigern se postavil před bronzovou hlavou na konci stolu, pozvedl ruce a slavnostním hlasem odříkal: "Eleanoro z bronzové hlavy, vyzývám tě, abys promluvila!"
Její oči se otevřely, mrkly a upřely se na něj. Pak promluvila teplým, mateřským hlasem: "Slitoval ses snad nade mnou, Keddie, a přišel jsi mne oprášit a vyleštit? To je divné! Připadá mi, že ani ne před čtyřmi nebo pěti měsíci..."
"Potřebuji informace."
"Nepřišel jsi mě vyleštit?"
"Dnes žádné leštění, Eleanoro."
"Nikdy mě neleštíš! Ani prach ze mne nikdy nesetřeš, Keddie. Jen se podívej, kolik ho na sobě mám. Teď tě žádám..."
"Pošlu sem Spota, když zbude čas."
"Spot je příliš hrubý. Působí mi odřeniny. Ty umíš hezky leštit, Keddie. Copak si nemůžeš najít pár minut pro Eleanoru?" řekla bronzová hlava vyčítavě.
"Mám moc práce."
"To mě necháš úplně zapadat špínou? Vůbec se o mne nepostaráš? Všechno si za tebe pamatuji a podívej se, jak vypadám - jsem celá vybledlá a pokrytá prachem. Já ti povím, co to je - špína. Celý dům je špinavý."
"Ano, právě proto jsem tady, Eleanoro," řekl Kedrigern. "Oženil jsem se. V domě je dáma. Teď bude všechno jiné. Hezčí. Už žádná špína. Všechno se bude lesknout. Uděláme tu pořádný úklid a nastěhujeme nový nábytek, a proto potřebuji vyvolat poltergeista, aby mi se stěhováním pomohl."
"Poltergeisty moc ráda nemám," řekla bronzová hlava. "Strašně hluční a bezohlední, takoví jsou poltergeisti, pokud nejsou vyloženě odporní a zlí. Rozházejí všechno kolem a rozbijí, co se dá. Když jsem ještě byla v domě Friara Bacona, vyčaroval poltergeista, který mě skoro -"
"Nemusíš se bát, Eleanoro," řekl Kedrigern smířlivě. "Chci jen, abys mi našla knihu obsahující vyzývací zaklínadla pro

duchy, kteří pomáhají přemisťovat materiální předměty. Je to malá kniha. Myslím, že má zelenou vazbu."
Bronzové oči se zavřely a hlava byla nějakou dobu tiše, pak Eleanora oznámila: "Třetí hromada vlevo od židle, druhá odspodu."
"Výborně. Taky bych potřeboval Isbashooriova Průvodce po všech protikouzlech, jemné magii a vícenásobných kletbách. Vůbec si nevzpomínám, jak vypadá. Myslím, že je to tlustá kniha."
Eleanora po krátkém zamyšlení řekla: "Je na stole. Čtvrtá zdola v hromadě vedle Světelných sfér."
"Díky, Eleanoro."
"A teď mě vyleštíš? Nebo aspoň oprášíš? Kvůli své ženě, když už ne kvůli mně. Možná, že aspoň ona má svou hrdost."
Kedrigern sfoukl horní vrstvu prachu a přejel několikrát bronzovou hlavu rukávem. Pak se narovnal, o krok poodstoupil a usmál se."
"To už je všechno?" zeptala se.
"Mám opravdu moc práce. Musím tu rychle nastěhovat spoustu nábytku a chci si pečlivé vybrat, koho si vezmu na pomoc. Potřeboval bych pěkného tichého poltergeista, který ví, jak zacházet s cenným nábytkem."
"Žádný takový neexistuje," odsekla Eleanora.
Kedrigern si povzdechl a začal listovat v zelené knize. Nakonec našel zaklínadlo, které hledal - kupodivu bylo docela jednoduché. Zamračil se, když si přečetl poznámku napsanou velkými písmeny pod textem: Používej s maximální opatrností. V důsledku tohoto zaklínadla může dojít k poškození majetku nebo vážnému úrazu.
To bylo vážné. Kedrigern si udělal na stole trochu místa a posadil se, aby prostudoval knihu pečlivěji, v naději, že najde nějaké zaklinadlo bez podobného upozornění. Nenašel žádné. Zalistoval zpět, znovu si přečetl celé zaklínadlo a pak se hluboce zamyslel.
Všechna kouzla byla nebezpečná a ošidná. Pokud bylo některé z nich označeno zvláštním varováním, znamenalo to, že by se jím měl člověk raději vyhnout, pokud má jinou možnost. A Kedrigern ji měl.
Jenže Princezna čekala, že se postará o nábytek. Dopravit ho sem normální cestou, volským potahem, taháním, zvedáním a přenášením, pak dlouhou prašnou cestou domů a dalším taháním, zvedáním a přenášením, to bylo hrozné pomyšlení dokonce i za předpokladu, že by se Spot postaral o těžkou práci. Marnění času. Věci se mohly rozbít nebo poškodit. Mohly by být vzbuzeny zbytečné naděje. Nálada by se valem zhoršovala. Kedrigern neměl rád cestování, ani docela krátké cesty nalehko a za zábavou. Dlouhá výprava s těžkým nákladem ho přímo děsila. Poltergeist by mu mohl ušetřit spoustu nepříjemností.
Na druhé straně by člověk neměl používat kouzla tam, kde existuje jiná cesta, jen proto, že je líný nebo se nechce potýkat s trochou nepohodlí. Magii by se nemělo plýtvat ani ji znevažovat.
Ale na třetí straně, byla tu Princezna a už začínala být netrpělivá. Po těch letech v močále si zasloužila trochu pohodlí a Kedrigern chtěl, aby se tu cítila šťastná a jako doma. Čím lépe se bude cítit, tím snadněji bude účinkovat jeho protikouzlo a tím dříve se jí vrátí řeč. A k čemu bylo dobré být čarodějem, kdyby člověk nemohl použít ani tu trochu magie, aby udělal radost své ženě? Buďto bude muset použít poltergeista, nebo zklamat Princeznu.
Kedrigern polkl, odvážně vystrčil bradu a začal odříkávat zaklínadlo, pečlivě vyslovuje každé slovo. Zaklínadlo bylo těžší, než se zprvu zdálo, plné obtížných slov v jazyce, jímž lidské bytosti běžně nemluví, a tak mu chvíli trvalo, než skončil. Když vyslovil poslední slabiku, byl celý zpocený, měl sucho v hrdle a bolely ho mimické svaly. V místnosti se nic nehýbalo.
"Okamžitě mě polož!" vypískla Eleanora.
Kedrigern sledoval, jak se bronzová hlava pomalu zvedla ze stolu a lehce se naklonila. Její rysy se zkřivily do výrazu zřejmého odporu a pak ticho přerušil hlasitý mlaskavý zvuk polibku. Eleanořina hlava klesla a jemně se usadila na stole.
"Odporná stvůro! Nemáš žádné vychování!" vykřikla zuřivě. Místnost se otřásla hlasitým hrdelním smíchem. Hromada knih se vznesla do vzduchu, nejistě se zachvěla, pak se ve vzduchu otočila a hlasitě dopadla na podlahu. Židle začaly kroužit v širokých kruzích po podlaze.
"Zadrž, duchu!" přikázal Kedrigern.
Židle se na okamžik zastavily. Pak v rychlém sledu vystřelila Eleanora do vzduchu, jedna židle vyskočila na stůl přesně pod ni a bronzová hlava s překvapeným výrazem dopadla na její sedátko, zatímco se stránky knih ležících na stole rozvířily v divokém závanu větru a ostatní knihy přeskakovaly z hromady na hromadu. Hrdelní smích zesílil.
"U Fleena a Higibila a u šesti Doortů, nařizuji ti, abys okamžitě přestal!" přikázal Kedrigern.
Smích i víření okamžitě přestalo. Truchlivý dutý hlas řekl: "Byla to jen legrace, vzácný pane. Nikomu neublížit, nezranit ničí city, nikoho neurazit a nenechat se urážet, to je moje zásada. Nějaký ten přátelský žertík nebo dva přece ještě neznamená, že je třeba svolávat síly, které pro slušného poltergeista nevěští nic dobrého."
"Bylo to trochu příliš živé, než aby se to dalo nazvat přátelským žertíkem," poznamenal Kedrigern.
"Bylo to vulgární a nechutné, pokud se mám vyjádřit přesně. Rupert se vůbec nezměnil, ani za mák. Je stejně drzý jako dříve. Proč jsi musel vyvolat zrovna jeho, to nechápu," přidala se Eleanora. "Ale co. Já přece nejsem čaroděj. Ode mne se nečeká, že se v tom vyznám. Po mně se jen chce, abych si všechno pamatovala a moc si nezvykala na prachovku -"
"Ty toho poltergeista znáš?" přerušil ji Kedrigern. Než mohla Eleanora znovu spustit své nářky, ozval se dutý hlas, který najednou zněl jaksi bodřeji: "No jistě, pane, Ellie a já jsme staří známí, mám pravdu, Ellie? Staří známí, pane. Je to už nějaká doba, kdy jsem měl naposledy to potěšení z její společnosti, je to tak, děvče? Naposledy jsme měli pro sebe klidnou chvilku v domě Friara Bacona, pane, a to už je takových... počkejte..."
"Klidnou chvilku? Klidnou chvilku?!" zaječela Eleanora. "Nemůže být ani řeč o nějaké klidné chvilce, když je Rupert poblíž! On vůbec neví, co to taková klidná chvilka je!"
"To od tebe bylo kruté, děvče. Celý svůj život jsem byl klidný jako kostel o půlnoci. Až teď, co se ze mne stal

poltergeist, jsem najednou samý vtip a žert. Samozřejmě, neplatí to o všem, co udělám, pane. Jak jistě víte, jistý smysl pro legraci pramení již z mé profese. Dá se očekávat. Jsem poltergeist a pod tím označením si člověk nepředstavuje zrovna způsobné a důstojné chování, pane."
"Myslím, že ne," připustil Kedrigern.
"Je vidět, že jste uznalý muž, pane, a musíte tedy chápat mou bolest nad očerňováním mého pozemského života jedním dechem s mou nynější existencí, navíc z úst někoho, ke komu jsem vždycky choval ty nejněžnější city," pokračoval duch, teď už takřka medovým hlasem.
"Že se ti ta slova nevzpříčí v hrdle, Ruperte," řekla Eleanora. "Nechtěl bys tady čaroději ještě říct, jak jsi se mnou zacházel, při naší poslední 'klidné chvilce'? Nebo se snad o tom stydíš mluvit?"
"Ale Ellie, to přece nebyla jenom moje chyba. Připouštím, že mi tenkrát ruka maličko zakolísala, ale jenom díky Friaru Baconovi. Hned po ránu mě hnal dvakrát do Číny a zpět a odpoledne mě poslal do Indie. Není divu, že jsem nebyl ve své kůži."
"Upustils mě!" zaječela Eleanora vysokým kovovým hlasem.
"Ale ne z velké výšky, děvče."
"Dost velké, abych se potloukla. Dost velké, abych zůstala ležet omráčená právě ve chvíli, kdy jsem měla svou velkou příležitost. Já, která jsem byla vytvořena, abych řešila nejtajemnější záhady a gnómická úsloví, abych poučovala filosofy, jsem byla dočista groggy, ležela jsem tam jako opilý student a mumlala 'čas je' a 'čas byl' a 'čas právě uplynul'. Friar Bacon zuřil. Chtěl mě roztlouct kladivem na šrot."
"A kdo tě tenkrát zachránil, děvče? Kdo tě sebral chviličku před tím, než kladivo dopadlo, a narafičil místo tebe tomu hloupému a krátkozrakému Baconovi plivátko? Rupert to byl, nikdo jiný."
"To bylo to nejmenší, co jsi mohl udělat," řekla Eleanora.
"Ale udělal jsem to. Zachránil jsem tě, děvče."
Eleanora jeho slova ignorovala a pokračovala: "Mohla jsem být někdo. Vyslovovat záhadné a nesrozumitelné aforismy a ověnčit starou dobrou Anglii nesmrtelnou slávou. A to mohl být jen začátek. Učenci a věštci, pyromanii a čarodějové, ti nejmoudřejší lidé světa by přicházeli, aby si mě poslechli. A to všechno je teď pryč," řekla a povzdechla si. "Jen se na mě podívej, Ruperte. Nejsem nic než kartotéka, zaprášená a zašlá, pohřbená ve špíně."
"No tak, nepřeháněj, Eleanoro," napomenul ji Kedrigern.
"Nemínila jsem to osobně, Keddie. Ale uznej, že ty nejsi žádný Bacon a já jsem opravdu velice zašlá. Jsem už jen stará potlučená bronzová hlava," řekla pochmurně.
"A co mám říkat já? Jen se na mne, děvče, podívej. Stěhuji nábytek, běhám přes půlku světa s posílkami, aniž si mne někdo aspoň trochu všimne. Za svého života jsem byl muž, který se těšil velké vážnosti, abys věděla."
"Co na tom záleží? Jsem padlá žena. Ponižujte mne, špatně se mnou jednejte, pohrdejte mnou. Stejně je to všechno jedno."
"Něco ti povím, děvče. Přišla bys na jiné myšlenky, kdyby tě někdo pořádně vyleštil. Kdyby tady pán dovolil..."
"Nic takového dovolovat nebudu," řekl Kedrigern rezolutně. "Tohle není žádné dostaveníčko pro milence, Ruperte. Jsi tady v obchodní záležitosti. Mám cenný majetek, který potřebuji přestěhovat, rychle a velice opatrně. Ani talířek se nesmí rozbít, jediná židle nebo stůl poškrábat, nebo se to dozví Fleen a Higibil. Záclony, koberce a draperie budou úhledně složeny a vše doručeno přesně podle plánku, který ti nakreslím. Rozumíš?"
"Ano, pane. Dokonale, pane. Samozřejmě, jsem poltergeist a nemohu se zaručit za kvalitu zboží při doručeni, pane. Všechno, co mohu slíbit, je rychlost. Střep sem a tříska tam... to je prostě nevyhnutelné, pane."
"Ale ty se tomu vyhneš, že ano, Ruperte?" řekl Kedrigern pevně.
"Udělám, co bude v mých silách, pane, ale jak už jsem řekl, nic vám nemohu slíbit."
Eleanora řekla unaveně: "Nesnaž se s ním přít, Ruperte. Na takových, jako jsme my, mu vůbec nezáleží. Jen se podívej, v jakém jsem stavu. Naše starosti ho nezajímají. Jen udělej, co ti řekl, a doufej, že tě nepotká nic horšího, než že se na tebe vykašle, jako kašle na mne," řekla a zhluboka si povzdechla.
"To je od tebe velice nespravedlivé, Eleanoro," namítl Kedrigern. "Ty sama nedovolíš, aby tě Spot vyleštil. Tak si nestěžuj, že tě zanedbávám."
"Spot je příliš hrubý. Spot by mě brzy odřel dokulata, kdybych ho nechala."
"Víte pane, v takových věcech já se vyznám," přerušil ji Rupert. "Mohl bych tady dámu naleštit jako královskou mísu na punč, než stačíte mrknout okem. Stačí říct a já se do toho pustím. Udělá to s ní divy, pane."
Kedrigern si založil ruce a přísně se podíval na bronzovou hlavu. "To bys chtěla, Eleanoro?" zeptal se.
"Musí slíbit, že mě neupustí."
"Slibuji, děvče. Jen se nebojte pane, bude u mně v bezpečí, jako u maminky," ujistil ho Rupert spěšně.
"Myslím, že jsi prve říkal, že nic slíbit nemůžeš," upozornil ho Kedrigern.
"No... hmm... s jediným předmětem, pane... a bez přenášení na velkou vzdálenost... úplně jiná situace, pane."
"Jistě," přisvědčil Kedrigern. "Uvidíme, Ruperte. Pokud tady budou mé věci do dnešního poledne a nepoškozené, máš mé svolení Eleanoru pořádně nablýskat. Souhlasíš?"
"Vy jste skutečný čaroděj, pane. Friar Bacon nikdy v životě nezacházel tak slušně s duchy, jako vy právě teď. Mohu dostat adresu a nějaké podrobnější instrukce?"
Kedrigern zvedl mapu Wuxulova hradu a seznam nábytku a kuchyňských potřeb, spolu s nákresem rozmístěni jednotlivých kusů v jeho domě. Mapa a seznam se zvedly a složily se do malého čtverečku, který se mu vznášel přímo nad hlavou; buďto byl Rupert výjimečné vysoký duch, nebo se vznášel ve vzduchu. Pak se zvedl silný náraz větru a Kedrigern věděl, že se poltergeist vypravil na cestu.

Když se slunce dotklo vzdálených vrcholků hor, stála Princezna před krbem, ruce založené v bok a vypadala potěšeně. Kedrigernova malá vilka se sice nezměnila na palác, ale už z ní alespoň tak okatě nekoukaly stopy staromládeneckého života. Paprsky slunce se odrážely od leštěného dubu a třešně, stříbra a křišťálu. Na stěnách visely těžké tapisérie, okna zakrývaly záclony a na zemi ležely tlusté koberce. Všechno bylo té nejlepší kvality a všechno překonalo dlouhou cestu z Wuxulova hradu bez úhony. Žádné střepy, žádné třísky, nikde ani škrábnutí.
Kedrigern nalil vino z broušené křišťálové karafy do dvou stříbrných pohárů a podal jeden z nich Princezně. "Jsi se vším spokojená, má drahá?" zeptal se.
"Kváák," řekla vesele.
"Jsem rád, že to říkáš. Připijme si tedy na náš pohodlný dům. A na Wuxula. A na Ruperta, který se nakonec ukázal být pozoruhodně starostlivým poltergeistem."
"Kváák," řekla Princezna a pozvedla svůj pohár.
Napili se vynikajícího vína a Kedrigern se rozhlédl po změněném pokoji s hrdým pocitem vlastníka. "Všechno záleží na tom, jak s nimi člověk zachází," řekl rozvážně.
"Kváák?"
"S poltergeisty, má drahá. Někteří čarodějové by raději jednali s ďáblem, než aby vyzvali poltergeista. Ale když s nimi zacházíš s tou správnou kombinací přísnosti a benevolence, dokážou být velice užiteční."
"Kváák."
"Ano. A myslím, že zítra nechám Eleonoru společně s Rupertem urovnat knihovnu. Ona bude vyhledávat knihy a on je bude rovnat do polic. Až budu mít všechny knihy přehledně zařazené, můžu vybrat všechny, o kterých se zmiňuje Průvodce a začít pracovat na odeklínadlu pro tebe. V několika dnech budeš... co to bylo?!" zařval Kedrigern. Ozvala hromová rána a nově zařízený dům se zatřásl.
Hromové dunění pokračovalo a pak se ozval rachot. S neartikulovaným výkřikem na rtech vrazil čaroděj Princezně do ruky svůj pohár, odstrčil židli a rozběhl se do své pracovny. Než stačil doběhnout ke dveřím, rozlehla se domem další rána, následovaná tříštivými a praskavými zvuky, do kterých se mísil dutý smích a kovové hihňání.
Prudce otevřel dveře a zlostně zařval, když uviděl zmatek uvnitř. Jeho pracovní stůl se vznášel uprostřed vichřice poletujících knih a tradičních čarodějnických předmětů stopu nad zemí a kolébal se při tom jako začátečnický bruslař. Eleanořina hlava se se šťastným výrazem ve tváři vznášela nad maelströmem židlí a odkládacích stolků tančících jako opilí sedláci na svatbě. Kedrigern si přes poletující listy a drobnější předměty všiml, jak se její výraz při pohledu na něj změnil z potěšeného na vyděšený.
"Co to má znamenat!" zařval.
Pracovní stůl těžce dopadl na zem. Židle a stolky se zastavily v půli pohybu. Na podlahu se snesl déšť knih. Globusy, křivule, flakóny a skříňky, lahvičky a skleničky se odplazily do koutů, kde vytvořily neuspořádané hromady.
Kedrigern řekl pomalým, zlověstným hlasem: "Ruperte..."
"Jen jsme se chtěli trochu pobavit, pane, já a Ellie. 'Po práci legraci', jak se říká. Nikomu jsme tím neublížili, to zase ne. A podívejte se, jak je vyleštěná. Není to krásný pohled, pane, jak se blýská?"
"Dívám se na svou pracovnu, Ruperte."
"Hm, ano. Nemohl jsem si pomoci, pane. Musel jsem se hodně ovládat, už když jsem stěhoval všechen ten báječný nábytek. Není na něm ani škrábnuti. Skoro mě to zabilo, pane. Jsem poltergeist a dělat takové věci je proti mé přirozenosti. Potřebuji mít kolem sebe hluk a rachocení a bouchání, jestli chápete, jak to myslím, pane."
"Užiješ si rachotu, Ruperte. Zaručuji ti, že zažiješ takový rachot, jaký jsi ještě -"
"Nevyhrožuj mému Rupertovi!" zaječela Eleanora. "Je mi jedno, co se mnou děláš - otluč mě, poškrábej mě, roztluč mé na kousky - ale už si pro tebe nezapamatuji jedinou věc, jestli nepřestaneš vyhrožovat mému Rupertovi!"
"Eleanoro, nepleť se do toho."
"Dobře jsi mu to řekla, holka," zašeptal Rupert.
Povzbuzená Eleanora se rozkřikla: "Už nikdy nás nerozdělíš! Nikdy!"
"Jestli je to jediné, po čem toužíš, Eleanoro, pak do budeš mít," řekl čaroděj vztekle, pozvedl ruce v mocném gestu a odříkal: "Zmiz, duchu bronzové hlavy, a nikdy víc se ke mně nevracej!"
Zatímco se vzpamatovával z prožitého šoku a smutně bloudil očima po spoušti ve své pracovně, uslyšel za sebou tiché kroky. Obrátil se a uviděl Princeznu. Přelétla pohledem místnost a upřela na něj překvapením rozšířené oči.
"Bojím se, že je tady trochu nepořádek. Rupert zdá se potřebuje víc přísnosti a méně benevolence."
"Kváák?"
"Ano, oba. Zapudil jsem je nadobro. Už je nikdy neuvidíme," řekl. Utěšitelsky ho pohladila po rameni a on pokračoval. "A dobře se stalo, řekl bych. Pošlu sem Spota, aby tu trochu uklidil a až s tím skončí, pustím se do práce na tom odeklínadle," zabručel. "Jemine, k tomu potřebuji... budu muset vyhledat..." Obrátil se k Princezně a pohladil ji po rameni. "Má drahá, odeklínadlo, které potřebujeme, je velice komplikovaná záležitost. Nejprve bude třeba, abych se na to připravil teoreticky. A na to potřebuji všechny zdroje své knihovny." Oba se současně obrátili, aby se podívali na knihami pokrytou podlahu. "Eleanora byla mým informačním zařízením. Dokázala nalézt kteroukoliv knihu. Bez ní se to..."
"Kváák?"
"...poněkud protáhne. Ach, drahá, můžeš mi to odpustit?" zeptal se a zoufale zasténal.
"Kváák," řekla.

< Pět >
Obrana proti alchymii

Kedrigern bral Princezniny potřeby a svou čarodějnickou činnost vážně, ale na druhé straně byl mužem, který měl rád život. V krásných letních ránech mu připadalo moudřejší sedat pohodlně na terase, koupat se v paprscích slunce a nechat svou mysl volně poletovat, než se hrabat v prastarých svazcích ve své pracovně. Tajemství úspěšného čaroděje, říkal si, je vědět, kdy je čas k odpočinku. Člověk by se neměl přepínat, zvláště když je na jeho pracovišti taková spoušť a jeho knihovna je v takovém zmatku.
Protáhl se, upravil si pod sebou polštář, líným pohybem se natáhl po malém stříbrném zvonku a zazvonil. Zevnitř se ozval zvuk spěchajících nohou. Spot se třásl ochotou posloužit svému pánovi.
"Ach, tady jsi," řekl čaroděj.
Spot zavrtěl svou obrovskou hlavou, vyprskl štědrou dávku slin a řekl: "Ja, ja!"
"Hodný Spot! Teď pozorně poslouchej."
"Ja! Ja!" řekl Spot a několikrát vzrušeně povyskočil.
"Dal bych si doušek studeného piva. Přines celý džbán, jen tak pro všechny případy. A přines mi k tomu kousek sýra, asi tolik, co by přikrylo hrdlo toho džbánu a bochník chleba. A zeptej se Princezny, jestli by se ke mně nechtěla připojit."
"Ja! Ja!" řekl Spot a odkolébal se za svým posláním.
Kedrigern ho sledoval dojatým pohledem. Trollové jsou nepříjemná cháska, to je pravda, ale když se jim člověk věnuje odmala a patřičně je vycvičí, jsou z nich oddaní služebníci. Nikdy se nenaučí společenskému chování, ale člověk nemůže chtít všechno. Nemůže, pomyslel si, pokud nemá velké štěstí, a on se cítil docela šťastný, že má Spota.
A tak šťastný, že má Princeznu, že na to ani nedokázal myslet.
Znovu se pohodlně uvelebil v polštářích, zavřel oči a začal spokojeně přist. To byl život pro inteligentního muže, pomyslel si šťastně. Jen ať se ostatní honí a dusí a zápasí v tom špinavém světě dole; on zůstane s Princeznou v Horách tichého hromu, kde život ubíhal tak sladce.
Zamračil se, když si pomyslel, oč lépe by jim ještě bylo, kdyby byl našel odeklínadlo potřebné pro navrácení Princeznina hlasu dřív, než mu Rupert udělal ve věcech takovou spoušť. Teď ho čekalo dlouhé a nepříjemné pátrání a ubohá Princezna bude muset čekat. Byl si jistý, že správné kouzlo je někde mezi jeho knihami, ale nalézt ho bylo stejně nesnadné, jako vyhledat určitý list v podzimním lese.
Byla tu jen jediná náhradní možnost, a ta byla tak vzdálená, že mu připadalo jako zbytečné marnění času se o ní před Princeznou jen zmínit: a tak to ani neudělal. Po celém civilizovaném světě byli svými kouzly zaručujícími nevídanou výmluvnost a líbeznou řeč známi kymerští bardové. Každý z nich by patrně vyřešil jejich problém za pouhý okamžik. Ale jejich země byla velice vzdálená a byla to náladová cháska. Cena za jejich služby byla enormně vysoká. Najít nějakého a přivést ho sem - protože jejich kouzla mohla být prováděna jen jimi samotnými a nikým jiným - by mu zabralo mnohem víc času a úsilí, než setřídit jakkoliv rozlehlou knihovnu. Navíc by bylo potřeba velké množství zlata, které by musel zaplatit předem. Přesto to úplně nepouštěl ze zřetele: nechával to jako poslední možnost.
V době, kdy ještě byl členem cechu, by mohl požádat o radu a pomoc své kolegy; ale teď to bylo vyloučeno. Dali přednost bratříčkování se s Quintrindem, tím podvodníkem, tím alchymistou a tak ho donutili, aby se z důvodu zachování cti a nezávislosti vzdal členství v Cechu čarodějů. Na své někdejší kolegy spoléhat nemohl.
Vůbec nechápal jejich nezdravé okouzlení alchymií. Ani po dvou letech se s ní nedokázal smířit. Čarodějové by měli nejlépe ze všech vědět, jak nebezpečné je zaplétat se s pseudo-řemeslem, které není ničím jiným než trochou dýmu a puchu, spoustou zmatku a pompézních řečí o věcech, jimž nikdo nerozumí, ale každý se cítí povolán o nich diskutovat. Důsledky už byly patrné. Chytří mladí lidé již netoužili po tom stát se čaroději. Buď alchymie, nebo nic, to bylo dnešní heslo.
Mladé lidi však alespoň omlouvá jejich mládí. Pro jeho druhy čaroděje však žádná omluva neexistuje a celá tíže hanby spočívá na jejich hlavách. Nakonec sami poznají svůj omyl, pomyslel si, a pak - až k němu přilezou po kolenou prosit o odpuštění - jim to s radostí poví.
Byl to jen jeden z mnoha znaků doby, pomyslel si, a nebyla to lehká doba. Barbaři táhli z východu a vypalovali vesnice věřících; věřící se dávali navzájem do klatby a upalovali jeden druhého a alchymisté pálili vše, co jim přišlo pod ruku, ve snaze proměnit olovo ve zlato. Dým a křik a zkáza; to jsou znamení dnešní doby.
Ne však pro Kedrigerna, který měl Princeznu a svou práci, což mu docela stačilo ke štěstí. Čím dál víc pronikal do časové magie a začínal být v tom směru opravdu dobrý. Několikrát už dokázal sáhnout do budoucnosti a získat odtamtud různé zajímavé předměty pro své výzkumy. Samozřejmě, ještě se toho musel mnoho dovědět... mnoho dovědět...
Upadl do lehké dřímoty, ze které se rozmrzele probudil, když na něj padl stín. Otevřel oči a uviděl před sebou obrovskou postavu, která mu zaclonila slunce.
Chvilku mu trvalo, než se jeho oči přizpůsobily slunečnímu světlu, a druhou chvilku, než se zorientoval, kde vlastně je. Pak zjistil, že stvoření před ním je muž, s jakým si nikdy nepřál se setkat - rozhodně ne na svém vlastním dvorku.
Byl o polovinu vyšší než čaroděj a dvakrát tak široký v ramenou. Z nich mu visely holé ruce podobné kmenům vzrostlých habrů. Tělo a silné nohy měl zabalené v hrubé kožešině. Malá hlava byla umístěna mezi mohutnými rameny bez jakékoliv stopy po krku. Kolem něj se vznášel odér žluklého zvířecího tuku a lidského potu. Bezpochyby to byl barbar a barbaři nebyli přátelé čarodějů, ani kohokoliv jiného; většinou nebyli přátelé ani jiných barbarů. Skrz naskrz zkažená cháska.
"To cesta na Vrchol tichého hromu?" zeptal se barbar. Jeho hlas připomínal sesuv balvanů v hluboké jeskyni.
"Ano, to je," odpověděl Kedrigern a zářivě se na něj usmál. Ukázal vlevo. "Rovnou tamhle po té pěšince. Když budeš spěchat, dostaneš se na vrchol ještě před soumrakem. V tak krásný den, jako je ten dnešní, je odtamtud podivuhodný výhled. Nabídl bych ti malé občerstvení, ale -"

"Ty čaroděj?" zeptal se barbar.
To byla otázka, na kterou nebylo dobré odpovídat unáhleně. V těchto dnech se po světě potulovalo příliš mnoho lidí, kteří byli přesvědčeni, že zabít čaroděje je něco, co přispěje k dobru společnosti.
"Čaroděj?" zopakoval rozpačité Kedrigern. "Rozuměl jsem ti správně? Ptal ses na něco, co se nějak týkalo čarodějů?"
"Ty čaroděj?" zeptal se barbar naprosto stejně jako předtím. Kedrigerna se zmocnil nepříjemný pocit. Nebylo to ani tak barbarovou velikostí a odpudivostí, ani jeho zápachem, ani tím, že se objevil tady, na místě, kde nikdo nemohl zabloudit náhodou. Bylo to něco špatně postižitelného: pocit přítomnosti. Měl silný pocit, že je nablízku někdo z bratrstva, a to bylo zjevně absurdní. Tohle stvoření rozhodně nebylo čarodějem.
"Je zvláštní, že se na to ptáš," odpověděl Kedrigern zamyšleně. "Mluví to o bystrosti, která není z tvého zjevu a chování příliš patrná." Zatímco mluvil, prováděl prsty gesta ochranného zaklínadla proti sečným zbraním. "Většina lidí čeká, že čarodějové budou nosit dlouhý černý hábit pokrytý mystickými symboly, na hlavě budou mít špičatý klobouk a bílý plnovous jim bude dosahovat až ke kotníkům. Zatímco já, jak můžeš sám vidět, mám na sobě normální ručně tkanou halenu a kalhoty, na hlavě nemám vůbec nic a jsem hladce oholen. Dalo by se říct, že by mě náhodný pocestný, který hledá cestu nebo se chce dozvědět něco o čarodějích, považoval spíš za obchodníka nebo umělce, který si z nějakého důvodu přeje bydlet na samotě... dokonce by se dalo říct, že jsem adeptem velice náročného umění."
Dokončil zaklínadlo a doufal, že se ho ten velký hrubián nerozhodne přetáhnout kyjem dřív, než stihne udělat nějaké všestrannější ochranné kouzlo. Dokonce i s pomocí magie člověk mohl těžko čelit všemu, co se v životě přihodí.
Barbarova malá černá očka, umístěná těsně u jeho placatého nosu, hleděla na Kedrigerna zpod čupřiny umaštěných vlasů bez jediného záblesku inteligence. "Ty čaroděj?" zopakoval.
"Já čaroděj," odpověděl Kedrigern rezignované. "Kdo ty?"
"Já Buroc," řekl barbar a hlasitě si zabubnoval na prsa.
"A jéje," řekl Kedrigern tiše.
Buroc byl dokonalý barbar, barbar mezi barbary. V porovnání s Burokem byl Krogg hravým chlapečkem. Buroc byl po celé zemi znám jako Buroc Ničitel a přidával si ke jménu taková epiteta jako Stahovač z Boží země, Satanova pěst nebo Pochodeň spravedlnosti stejně jako jiné, navozující představu ničení a divokosti. Říkalo se, že Buroc dělí lidskou rasu na dvě části: nepřátele a oběti. Nepřátele zabíjel okamžitě. Oběti zabíjel, když už je k ničemu nepotřeboval. Třetí kategorii neuznával.
Když se teď Kedrigern díval do jeho ploché tváře zbrázděné mnoha jizvami, věřil všemu, co o něm slyšel. Jeho obličej připomínal levný hliněný hrnek, rozbitý a znovu neobratně slepený. "Ty jít s Burokem," řekl barbar.
"Hm, tvoje nabídka skýtá jistě některé zajímavé možnosti, ale bojím se, že vraždění, znásilňováni a plenění není můj styl práce, Buroku. Jsem spíš akademický typ. A nejsem tak hbitý, jak bych měl. Je to od tebe hezké, že sis na mne vzpomněl. Díky. A teď bys snad už mohl jít," řekl Kedrigern a spěšně dokončil zaklínadlo proti bezprostřednímu násilí. Teď už se cítil bezpečný proti Burokové nelibosti.
"Buroc našel zlatou horu. Potřebuje magii."
"Ach?" Kedrigern byl zmaten. Hledači zlatých hor často potřebovali pomoc čarodějů. Nálezci zlatých hor zpravidla ne.
"Hora celá ze zlata. Zaklínadlo schovalo horu. Ty zrušit zaklinadlo. Rozdělit čtvrt na čtvrt," řekl Buroc v záchvatu výřečnosti.
"Půl na půl," opravil ho Kedrigern.
Burokovy oči se zaleskly a na okamžik celý strnul. Pak přikývl a řekl: "Půl na půl."
"Kde je zlatá hora, Burocu?" zeptal se Kedrigern pomalu a pečlivé vyslovoval jednotlivá slova.
Barbarovy oči se opět zaleskly a Kedrigern si uvědomil, že je to známka probíhajícího myšlenkového procesu. "Ty pojď, Buroc ukáže," odpověděl barbar.
"Musím mít nějakou představu o tom, jak je to daleko, abych věděl, co si mám s sebou zabalit. Je to hodně daleko? Mnoho dní odsud?"
Po chvíli přemýšleni Buroc řekl: "Slunce. Slunce. Zlatá hora."
"Takže tři dny cesty odsud. To není špatné. To vůbec není špatné," řekl Kedrigern a jeho zájem okamžitě vzrostl. Samozřejmě, to byla příležitost. To by alchymistům zatrhlo tipec a odkázalo by je to jednou pro vždy tam, kam patří. Jen ať si zamořuji zemi těmi svými výhněmi a blábolí si ty své řeči o Kameni mudrců, Smaragdové desce a podobných pseudomagických nesmyslech, jen ať se snaží dnem i nocí, aby vyrobili trochu druhořadého zlatého prachu. Kedrigern může jen s pomocí magie získat celou zlatou horu. No dobře, tak tedy půl zlaté hory. A s takovým zdrojem si bude moci najmout celý chór kymerských bardů, kteří Princeznu rychle odčarují. Burokova nabídka byla příliš lákavá, než aby ji jen tak odmítl.
"Nejsi sice ideální klient, Buroku, ani bych si tě normálně nevybral za obchodního partnera. A jsem si naprosto jist, že už teď se v té tvé mrňavé hlavě rodí myšlenky o tom, jak se zbavíš mé maličkosti, až dospějeme ke svému cíli. Ale nemohu odolat tvé nabídce," řekl čaroděj.
"Ty půjdeš?"
"Já půjdu. A Buroku, mohu se tě zeptat, jestli jsi po cestě tady do hor potkal nějaké duchy?"
"Duchy?"
"Duchy. Přízraky. Démony v prostěradlech, ječící a drmolící temné kletby. Bledé chiméry a sinalé zjevy. Něco z toho nebo všechno dohromady."
"Žádné duchy."
Kedrigern mrzutě přikývl. Toho se obával. Když zapuzoval Ruperta, nepřišel jen o služby Eleanory, ale zřejmě také nenávratné uvolnil všechny děsivé zjevy, které střežily jeho samotu. Člověk by měl s magií jednat opatrně, i když je rozčilený. Teď sem mohl vtrhnout kdokoliv, dokonce i barbaři, a zastihli by ho i Princeznu zcela nepřipravené. Něco s

tím bude muset udělat.
V tu chvíli se objevila Princezna. Nesla stříbrný tác, na kterém stál orosený džbán, dva zářící stříbrné poháry, jako pěst velká hrouda zlatého sýra a bochník chleba. Když uviděla Buroka, zarazila se.
Princezna byla ještě o něco krásnější než obvykle. Vodopád lesklých havraních vlasů jí spadal na záda, její oči měly barvu poledního srpnového nebe a její postava byla prostě dokonalá. Smaragdově zelené hedvábné šaty obepínaly její tvary a čelo jí zdobil zlatý kroužek. Burokova malá očka se při pohledu na ni zaleskla. Přitiskla se ke Kedrigernovi a vyděšeně se na něj zadívala.
"Nemusíš být nervózní, má drahá. Tenhle chlapík a já právě probíráme jistou obchodní záležitost," řekl, zvedl se, vzal od ní tác a postavil ho na stůl.
"Kváák," řekla tiše.
"Paní mluvit divně," řekl Buroc.
"To je celý Buroc, vždy dokonalý gentleman. Estét a znalec dokonalé řeči. Vždy se můžeš spolehnout na Buroka, když jde o mot juste," řekl Kedrigern roztomile, vzal Princezninu ruku a políbil ji. Jeho ironie se barbara nijak nedotkla.
"Paní mluvit jako žába," řekl Buroc.
Princezna civěla na zlověstnou obří postavu. Kedrigern jí stiskl ruku a řekl: "Tahle půvabná dáma je moje žena, Buroku, a brzy docílíme toho, že bude mluvit mnohem efektivněji. Nemám pravdu, má drahá?"
Dotkla se jemně jeho tváře a tiše zamumlala: "Kváák."
"Je to od tebe hezké, že to říkáš," odpověděl. Pak se obrátil k barbarovi a zeptal se. "A teď, máš pro nás koně?"
"Paní půjde?"
Kedrigern na okamžik zaváhal. Mohl nechat Princeznu doma pod ochranou zaklínadla. Ale kdyby se mu něco stalo, zůstala by tu sama. A teď, když z lesa zmizela všechna strašidla, nezaručilo by mu ani to nejsilnější zaklínadlo takovou ochranu, jakou by si pro ni přál. I když se mu nijak nelíbil Burokův hladový pohled, kterým ji pozoroval, cítil, že bude lépe, když ji vezme s sebou. "Paní půjde," řekl.
Burokovy oči se opět zaleskly hlubokým přemýšlením, pak pozvedl jednu mohutnou ruku a ukázal k cestě. "Koně tam."
"Zabalíme nějaké jídlo a můžeme vyrazit," řekl Kedrigern. Podíval se na tác, který přinesla Princezna. "Mezitím buď mým hostem. Jez. Pij," řekl a nabídl mu tác.
Zaujat rychlostí, se kterou zmizel chléb, sýr a pivo, rozhodl se Kedrigern, že Buroka použije k malému experimentu. Nechal Princeznu, aby sbalila cestovní zavazadla, a sám naplnil pytel předměty, které získal při jednom ze svých tápání do budoucnosti. Byly to lesklé kovové válečky ovinuté páskou z barevného papíru s různými symboly a obrázky. Nejprve si myslel, že se jedná o talismany nějaké nesrozumitelné magie, ale pečlivým výzkumem zjistil, že je to jídlo chráněné takřka neproniknutelnou kovovou slupkou. Nedokázal si představit, jak se jídlo do té slupky dostalo, ani kdo nebo co se takovou stravou živí a jak s ní zachází. Pokud by Buroc udělal cokoliv, co by mu poskytlo odpověď na některou z těchto otázek, byla by to pro něj vítaná pomoc.
Rozhlédl se po své pracovně. Bylo v ní plno podobných předmětů, mnohé z nich z doby, ze které pocházely tajemné válečky.
Věděl o těch vzdálených dobách jen velice málo, snad jen to, že se v nich nachází mnoho druhů tajemných předmětů a většinou jsou lesklé. Jeho výzkum však byl stále ještě v plenkách.
Venku vytáhl z pytle váleček a položil ho před Buroka. "Jídlo, Buroku. Dobré. Jez," řekl a pohladil se dlani po břiše.
Buroc kousl do jednoho z válečků, zamračil se a vyndal ho z úst. Chvíli si ho prohlížel, pak ho položil na pařez, vytáhl velkou, nebezpečně vypadající dýku a rozsekl předmět na dvě půlky. Zvedl jednu polovinu, vysál ji a odhodil a pak udělal totéž i s druhou polovinou. "Víc," řekl.
Kedrigern mu podal pytel a Buroc si sám posloužil tuctem dalších. Za chvíli byl dvůr poset lesklým kovem. "Kůže tuhá. Maso dobré," řekl barbar.
Takhle se tedy používal obsah těch kovových válečků. Kedrigerna napadla chmurná myšlenka. Možná, že ty vzdálené věky, do kterých dosáhl svou magií, jsou zalidněny barbary, jako je Buroc. Představil si krajinu znečištěnou kousky lesklého kovu rozšlapaného nohama barbarů a otřásl se. Možná to znamenalo, že alchymisté nakonec přece jen zvítězí; nad takovým světem by se jejich srdce jistě zaradovala.
Buroc je zavedl k místu, kde se pásli dva chundelatí koně. Nasedl na většího z nich, ponechávaje druhého čaroději a jeho ženě. Kedrigern nasedl a pomohl Princezně před sebe.
Nějaký čas cestovali tiše. Kedrigern byl ponořen do svých neradostných úvah, Princezna byla fascinována okolím a Buroc byl zcela zaměstnán sledováním stezky. Cesta vedla hezkou venkovskou krajinou, přes louky plné divokých květin a pak lesem a údolím k malé obchodní osadě. Kedrigern, který byl stále ještě pohroužen v myšlenky, překvapeně vykřikl a Princezna se k němu vyděšeně přitiskla.
Na osadu byl příšerný pohled. Ve vzduchu visel kouř, který teprve začínal řídnout lehkým vánkem. Dveře a okna domů byly dokořán a kostel měl prolomenou střechu. Mezi zběsile pobíhajícími skupinkami krav zahlédl Kedrigern vlky. Když dorazili k první mrtvole, pozvedl ruku, aby pohladil Princeznu po vlasech, přitiskl si ji k rameni a udělal malé kouzlo, které by před ní skrylo děsivé podrobnosti. Cítil, jak se chvěje.
"Došlo k tomu docela nedávno, drahá," zašeptal.
"Kváák," řekla tiše, aniž pohnula hlavou.
Buroc zadržel svého koně a udělal rukou rozmáchlé gesto. "Buroc to udělal," oznámil.
"Proč?"
Barbar se podíval svýma malýma očkama na čaroděje, chvíli si ho prohlížel a pak ukázal na trosky kostela. "Já zapálil." Kývl hlavou, aby upozornil na hromadu ležících mrtvol a řekl: "Já zabil." Pak popohnal svého koně vpřed a jel dál hrdě vztyčený v sedle.

Když Princezna zaslechla Burokův hlas, zachvěla se a přitiskla se těsněji ke Kedrigernovi.
"Není to zvláštní, má drahá, že barbaři obvykle nemají nejmenší ponětí o použití pomocných sloves v prvním pádu?" zeptal se, aby ji trochu rozptýlil.
"Kváák," odpověděla Princezna tiše.
"Ano, u barbarů je to vždycky 'já' tohle a 'já' tamto, zvláště, když se chlubí. Jejich gramatika je na nejnižším možném stupni, který vůbec ještě umožňuje komunikaci." Po krátkém tichu dodal: "Zajímalo by mě, jestli to není jen přetvářka."
"Kváák?"
"Ne, skutečně nevím." Kedrigern opět zmlkl. Chvíli jeli tiše, pak se zasmál a zašeptal jí: "Občas si je představuji, jak sedí kolem ohně, celí chlupatí a páchnoucí, daleko od všech nebarbarů, a předhánějí se v dlouhých filozofických rozpravách a umných větných konstrukcích plných konjunktiv. Dovedeš si to představit?"
Princezna se zasmála a Kedrigern pokračoval v podobném stylu, šťastný, že ji vidí opět veselou. Čas od času se pak podívali na Buroka, pak jeden na druhého a rozesmáli se jako malé děti, které spolu mají nějaké tajemství.
Větší část cesty však Kedrigern přemýšlel. V posledních letech cestoval jen velice zřídka a zdálo se mu, že současný svět je mnohem horší než svět, který si pamatuje z dřívějška. Příroda byla stále stejná, ale tam, kde se jí dotkla lidská noha, viděl stopy zkázy a smrti. Barbaři už zaplavili vše; to málo, co zbylo, roztloukli, povařili a spálili alchymisté ve svém bezmezném hladu po zlatě.
Zmocňovala se ho zlá předtucha, že se snaží bojovat proti přívalu a že alchymisté nakonec stejně zvítězí. Neustanou, dokud nezmění většinu kovu ve zlato a jejich práce bude mít za následek věk chaosu. Svět budoucnosti, kterého se Kedrigern občas dotkl svou magií, byl jistě příšerný svět, pokud dokázal správně posoudit příznaky. Byla to deprimující představa a on se nedokázal ubránit smutku.
Jejich cesta byla poměrně klidná. Projeli třemi zničenými vesnicemi a vyhnuli se dvěma dalším a u každé z nich Buroc zastavil, aby jim ukázal ještě hroznější pozůstatky masakru a zkázy, ke kterým se svou svéráznou gramatikou hrdě přihlásil. Očividně se snažil zapůsobit na Princeznu a to Kedrigerna znepokojovalo. Naproti tomu v noci, když spali, se barbar choval bezvadně a o nic se nepokusil. Přesto Kedrigern chránil stan, o který se s Princeznou dělil, ochranným zaklínadlem.
Třetího dne dorazili do stinného, pochmurného údolí. Z houpajících se větví mrtvých stromů si je se zájmem prohlíželi mrchožraví ptáci, když se pomalu blížili k nízkému pahorku, který se zvedal v jeho středu. V okamžiku, kdy dospěli k jeho úpatí, všiml si Kedrigern, že to, co vidí před sebou, nejsou pozůstatky lesa, ale holé kůly zaražené do země jako plot. Ve vzduchu ucítil přítomnost magie. Okamžitě strhl koně a křikl na Buroka: "Dál ani krok! To místo je chráněné."
Buroc zastavil svého koně a obrátil se na čaroděje. V obličeji mu pohrával lehký úsměv, který mu však dodával ještě méně příjemný výraz než obvykle. Ukázal na vršek. "Zlatá hora," řekl. Kedrigern byl rozzloben sám na sebe. Mohl to tušit. Existovalo jen málo lepších způsobů, jak držet lidi v uctivé vzdálenosti od nějakého místa, než mu dát vzhled mohyly Staré rasy. Sesedl z koně, upozornil Princeznu, aby se od něj nevzdalovala, a přistoupil blíž. Pocit přítomnosti magie zesílil.
Sáhl do své haleny a vytáhl svůj medailon. Zvedl ho k oku a podíval se skrz otvor pravdivého vidění.
Před ním se zvedala hromada zlata. Nebyla to hora, dokonce ani průměrný kopec. Ale přesto. Bylo to ryzí, lesknoucí se zlato, zalévající pochmurné údolí svým třpytem.
Kedrigern schoval medailon a unaveně si protřel oči. Použití hledáčku pravdivého vidění k proniknuti kouzla bylo velice namáhavé. Když se podíval znovu, tyčil se před ním vršek podobný zdechlině obrovského ježka jako dřív.
Obrátil se a zahlédl záblesk stříbra v barbarově ruce. Buroc něco spěšně schoval do své kožešiny, něco, co si před tím držel u oka. Kedrigern ten stříbrný předmět poznal a zachvěl se. Mnohé věci, které dosud trápily jeho mysl, mu náhle byly jasné.
"Jak ses dozvěděl o zlaté hoře, Buroku?" zeptal se.
"Muž řekl Burokovi."
"Jsem si jist, že o své vůli a rád. A pak jsi šel najít čaroděje, který by tě k ní dovedl, mám pravdu, Buroku?"
Barbar se na něj podíval a úsměv z jeho tváře zmizel. "Udělej kouzlo. Buroc se rozdělí o zlato," řekl.
"Nespěchej, Buroku. Zajímá mě ten druhý čaroděj. Nesebral jsi mu něco?"
"Udělej kouzlo," řekl Buroc ledovým hlasem.
"Právě teď mě zlatá hora nezajímá. Co mě zajímá, je stříbrný medailon, který visí na tvém všivém krku. Sebral jsi ho bratru čaroději."
Barbar sáhl do svého kožešinového oděvu. Zaváhal a pak vytáhl prázdnou ruku. "Čaroděj dal Burokovi. Moje."
"Žádný čaroděj by ti ten medailon nikdy nedal. Přišel jsi k bratru čaroději, když byl vysílený, a zabil jsi ho. Tak jsi našel zlatou horu. Ale neumíš zrušit zakletí a nikdy to umět nebudeš." Kedrigern si založil ruce a chladně se podíval na barbara na koni. "Ty špinavé zabijácké hovado se svalem místo mozku, můžeš se na tu svou horu dívat, jak dlouho chceš, nikdy se k ní nedostaneš."
Barbar zařval vztekem, seskočil z koně, vytáhl svůj zakřivený meč a vrhl se na Kedrigerna. Čaroděj stál bez hnutí; ostří meče se na něj sneslo a se zamčením odskočilo, jako by narazilo na kus křemene. Kousky roztříštěné oceli se rozprskly kolem a Buroc zařval bolestí.
Kedrigern tiše pohnul rty a rozpřáhl ruce. S výkřikem mrštil proti barbarovi ničivou dávku magie. Vzápětí zařval pro změnu zase on. Ale horší než úder odražené magie byl šok - stejná moc, jaká chránila jeho, chránila i Buroka. Medailon neměl ani zdání o nějaké loajalitě - chránil toho, kdo ho nosil. Byl odznakem společenstva čarodějů a chránil každého čaroděje - pokud ho měl u sebe - před magií jeho druhů.
Měřili si pohledem jeden druhého; Kedrigern stál bez hnutí a Buroc kroužil zuřivě kolem něj. Pak se barbar vzpamatoval z prvního šoku, zavrčel jako pes, zvedl ze země balvan velikosti velkého kotle a vrhl jím po čaroději. Balvan se rozsypal

na štěrk, který se snesl k zemi jako kamenný déšť.
"Nemá to význam, Buroku. Nemůžeš mi ublížit."
Barbar supěl hněvem i námahou, znehybněl a zuřivě si prohlížel svého soka. Po chvíli se zlověstně zašklebil.
"Buroc neublíží čaroději. Čaroděj neublíží Burokovi."
"Já už něco vymyslím."
"Čaroděj neublíží Burokovi!" opakoval barbar triumfálně.
"Moc nejásej. Jen si to děláš horší."
S nečekanou rychlostí skočil Buroc k Princezně. Jednou velkou rukou ji popadl za zápěstí, druhou ji chytil za vlasy a zařval: "Buroc ublíží paní! Čaroděj zkusí ublížit Burokovi, Buroc ublíží paní!"
Kedrigerna obestřela slabost, když viděl, že Princezna je v barbarově moci. V zoufalství seslal na Burokovu hlavu kletbu. Odražená magie ho srazila k zemi a on slyšel přes závoj bolesti Burokův chraptivý smích. Když uslyšel Princeznin křik, rychle se znovu vzpamatoval.
"Nemohu mu ublížit, Princezno!" zvolal. "Medailon ho chrání stejně, jako chrání mne. Jsem bezmocný!"
Vyděšeně se na něj podívala. Buroc se znovu zachechtal a přitáhl si ji blíže k sobě. Nový vývoj událostí ho viditelně potěšil.
Kedrigernovi zůstávala jen jediná možnost. Jeho magie byla bezmocná proti Burokovi, ale účinkovala na Princeznu. Bylo to sice nebezpečné, proměnit jedinou osobu dvakrát krátce po sobě, ale bylo to lepši než ji nechat v barbarově moci. Jako pták mohla Princezna uniknout; jako žena byla ztracena.
"Odvahu, má drahá. Pořád ještě nejsem tak docela bezmocný," řekl. Pak zatřásl hlavou, aby se vzpamatoval úplně, a začal odříkávat magická slova.
Buroc přitáhl Princeznu k sobě. Zajela mu nehty do obličeje a on její ruce odstrčil. Roztrhla mu halenu, ale on se jen smál, zvedl ji do výšky a zatřásl s ní. Nepřestávala se bránit. Najednou se něco zablesklo a vzduchem prolétl medailon. Kedrigern nechal čarování a skočil po stříbrném kotoučku. Rozhoupal ho ve vzduchu a hlasitě se zasmál. Buroc pustil Princeznu a vrhl se na čaroděje, s úmyslem vyrvat mu jeho kořist. Kedrigern pozvedl ruku a barbar ztuhl uprostřed pohybu a pak s hlasitým zaduněním dopadl na zem. Byl nehybný jako kámen.
Kedrigern se rozběhl k Princezně, sevřel ji do náruči, hladil ji po vlasech a šeptal ji tichá slůvka, dokud se nepřestala chvět. Pak ji napůl odvedl a napůl odnesl ke koním a tam vytáhl ze sedlového vaku plášť, který ji přehodil přes ramena.
"Byla jsi velice statečná, Princezno. A bystřejší než já," řekl.
"Kváák?" zeptala se tiše.
Podíval se na Buroka. Působením petrifikačního kouzla se ostrost jeho rysů už začínala ztrácet. Stahovač z Boží země brzy nebude ničím jiným než zajímavé tvarovaným balvanem. Barbarství jako takové bude samozřejmě postupovat dál; ale bude se nadále muset obejít bez Burokova osobního přispění.
"Rychlé a bezbolestné, Princezno. Lepši osud, než si zasloužil, ale okolnosti si vyžadovaly okamžité řešení. Cokoli přiměřenějšího by vyžadovalo víc času, než jsme si mohli dovolit." Jeho oči upoutalo zablesknutí zlata. Sehnul se a zvedl zlatou čelenku. Pečlivě ji očistil od bláta a vetknul ji Princezně jemně do vlasů. "Jestli proti tomu nic nemáš, neodneseme si víc zlata, než jsme si přinesli, má drahá."
"Kváák," řekla rozhodné.
"Nemyslím, že bys mohla." Ukázal směrem k ježaté mohyle. "Víme, jak se sem dostat a pochybuji, že by tu mezitím slídil někdo jiný. Tohle údolí není příliš oblíbené místo. Máme spoustu času pořádně si to promyslet," řekl a posadil ji do sedla.
Nasedl na Burokova koně a bok po boku se rozjeli zpět. Chvíli byl tiše, přemýšleje o tom, co se přihodilo. Když si však všiml Princeznina zvědavého pohledu, řekl: "Mohu ti to klidně říct rovnou, má drahá. Z té hromady zlata bude víc problémů než užitku. Zaprvé by mi to trvalo velice dlouho - víš přece, v jakém stavu je moje knihovna - než bych našel to správné kouzlo, kterým bych zrušil její zaklетí a dostal se k ní. A pak ten transport. S poltergeisty už si nic začínat nemíním, takže by to znamenalo dělníky, hlídky a spousty jiných lidí. A pak by přišly starosti, jak to bohatství uschováme... myslím, že by bylo lépe, kdybych se raději soustředil na odeklínadlo pro tebe. A navíc, jak se věci vyvíjejí..." znovu si povzdechl a smutně zavrtěl hlavou.
"Kváák?" zeptala se a něžně ho rukou pohladila po rameni. Lehce se na ni usmál, ale neřekl nic. Celý den si však neustále něco mumlal a v noci křičel ze spaní: "Zatracení alchymisti! Promění olovo z celého světa ve zlato!" a skřípal zuby.
Když však dojeli k úpatí Hor tichého hromu, zvedl Kedrigern oči a radostné vykřikl: "Myslím, že jsem na to přišel, Princezno! Zlatá hora... vymyslel jsem..." Zatleskal rukama a hlasitě se zasmál. Princezna nebyla schopna odolat nakažlivosti jeho veselí a smála se spolu s ním, ale přitom se na něj dívala s neskrývanou zvědavostí.
"Hned jak najdu odeklínadlo pro tebe, má drahá - to je teď nejdůležitější - pustím se do těch alchymistů jejich vlastními zbraněmi."
"Kváák?"
"Jednoduše. Když přemění všechno olovo na světě ve zlato, co bude nejvzácnějším a nejcennějším kovem? Olovo! Takže je všechny převezu. Začaruji zlatou horu na olovo! Není to skvělá myšlenka, má drahá?"
"Kváák," řekla.

< Šest >
Conhoonova nadání
Pro necvičena oko byly oba medailony naprosto nerozeznatelné. I Kedrigern měl co dělat, aby poznal, který z nich nosil na krku už od chvíle přijetí do Cechu čarodějů a který náleží některému z jeho kolegů. Nedokázal ani přijít na to, který z

jeho bratrů čarodějů byl tím nešťastníkem, který tak neopatrně přišel o svůj nejmocnější talisman. Zdálo se, že identita oběti pro něj zůstane záhadou.
V takových chvílích Kedrigernovi těžce chyběla Eleanora z bronzové hlavy, ale nemělo smysl brečet nad rozlitým mlékem. Eleanora byla pryč a s ní byla pryč i možnost jednoduchého získávání informaci. Jestli se některý z jeho kolegů - nebo celý cech - ocitl v nouzi, bude mu trvat dlouho, než se dopátrá pravdy. Za to, jak s ním zacházeli, jim to patří, pomyslel si.
Ale teď nebyl čas na malichernosti a pomstychtivé myšlenky. Jeho problém byl jasně vymezen.
Oba medailony ležely před ním na jeho pracovním stole. Byly kulaté, velké asi jako mužská dlaň a silné jako malíček, na jedné straně hladké jako vejce. Kolem okraje opačné strany každého z nich se vinul pruh symbolů, čistě a výrazně vyrytých do kovu. Na horním okraji, tam, kde byl připevněn kroužek pro stříbrný řetěz, byly dva nápisy: větší - Cleft shovívavosti, menší - Kerf soudnosti. V jeho středu pak byl otvor, Hledáček pravdivého vidění. V dolní části byly geometrické symboly a křížící se linie, které žádné jméno neměly.
Kedrigern zvedl oba medailony v rukou a nechal je, aby se volně houpaly v těžišti. Ustálily se oba v dokonale horizontální poloze. Přiložil je zadními stranami k sobě. Seděly tak těsně, že stěží dokázal rozeznat štěrbinu mezi nimi.
Chvíli s nimi otáčel a prohlížel si je ze všech stran a nakonec si pověsil vlastní medailon kolem krku. Druhý položil před sebe na neuklizený stůl, pak zvedl malý stříbrný zvonek a zazvonil jím.
O minutu později do světnice přihopsal Spot, ohlašující svůj příchod radostným "Ja! Ja!"
"Jsi čím dál rychlejší, Spote, a to je dobře," řekl Kedrigern a pochvalně se na něj usmál.
"Ja! Ja!" odpověděl Spot hrdě.
"Přines mi hezky studený džbánek piva, Spote. Jeden z těch větších džbánků," řekl čaroděj.
"Ja?"
"Ne, jenom to pivo. Ale pospěš si a dávej si pozor, abys ho nerozlil."
"Ja, ja!" zvolal Spot hlasem připomínajícím vzdálenou válečnou troubu a vypotácel se ze světnice jako těžká galeona pod plnými plachtami.
Kedrigern se uvelebil ve své židli a nedočkavě si olízl rty. Letní vedro pronikalo dokonce i tady, do chladivého stínu jeho pracovny. Podíval se na medailon, ležící v paprscích slunečního světla na stole před ním a v náhlém popudu ho zvedl a pověsil si ho kolem krku.
Ve stejném okamžiku ho zase strhl a se zděšeným výkřikem ho hodil zpět na stůl. Táhl jeho krk k zemi jako kotva a jemný řetízek se mu zakousl do masa jako zubatý škrtící drát. Zdá se, že nosit oba medailony nebylo to správné řešení jeho dilematu.
Pak tedy co s ním? Medailon cechu byl určen pro čaroděje a Kedrigern byl jediným čarodějem v okruhu mnoha mil. Medailon se nedal zakopat do země nebo někam ukrýt. Nedal se nijak zničit. Velice pravděpodobně ani nebude chtít jen tak ležet jako nějaká bezcenná tretka. Měl velkou moc a jistou část ji vydával i bez vzývání. Kdyby jen byl Buroc trochu chytřejší... Kedrigern potřásl hlavou, aby zaplašil nepříjemné myšlenky.
Byl to značný problém a Kedrigern by se v této chvíli raději zabýval problémem, jak vrátit Princezně lidskou řeč. Přál si, aby se mu druhý medailon nikdy nedostal do rukou.
Přikolébal se Spot s oroseným džbánkem chladného piva, postavil ho na stůl a zase odběhl za svou prací. Kedrigern se zhluboka napil, potěšeně si odfrkl a položil si nohy na okraj stolu. Zaklonil se v židli ještě pohodlněji a rozvážným pohledem spočinul na pavučinami ověnčeném rohu místnosti.
Všude bylo plno prachu. Spoušť způsobená Rupertem jeho pracovnu těžce poznamenala, a Spot byl příliš malý, než aby mohl všechno uklidit.
To byl se Spolem ten problém. Všechno v dosahu malého trolla bylo pečlivé vyčištěno a vysmýčeno, ale jeho dosah byl velmi omezený. Vrchní police knihovny byly pokryty závějemi prachu, podobného šedivému popelu, a horní rohy byly plné pavučin početných Mannyho potomků.
Kedrigern chvíli uvažoval o nepořádku; pak se znovu zhluboka napil ze džbánku a zvedl se, aby si prohlédl police knihovny zblízka. Byly velice zaprášené. To bylo ostudné. Jak jeho oči těkaly sem a tam, uviděly malou černou knihu, minuly ji, vrátily se a spočinuly na ni pohledem. Triumfální úsměv zazářil na čarodějové tváři. Konečně našel řešení.
Vytáhl knihu, sfoukl prach z jejich desek a začal hbitě listovat jejími stránkami, dokud nenašel oddíl: 'Vyvolávání blíže neurčených podstat, ať už mrtvých, vzdálených nebo spících, z důvodů informativních.' S tichým spokojeným smíchem se vrátil ke svému stolu. Po cestě zastrčil dveře své pracovny na závoru.
O několik hodin později, když se slunce začalo chýlit k západu, měl všechno připraveno. Kruh byl namalován, svíce rozmístěny a zapáleny, medailon byl tam, kde měl být. Kedrigern si odkašlal - měl sucho v hrdle, ale teď nebyl čas to napravit - a začal odříkávat zaklínadlo.
Chvíli se nic nedělo. Ale když Kedrigern odříkal jistou skupinu slov, plameny svíček se zachvěly a pak se rozhořely ještě jasnějším světlem. Uprostřed kruhu, přímo nad medailonem se zamihotal obláček kouře, ne větší než poslední výdech zhasínající svíčky. Vlnil se a rostl a před Kedrigernovým zrakem začal získávat podobu starého plešatého muže, bělobradého, nepořádně oblečeného, s ošklivou ránou na hlavě a zmateným výrazem ve tváři.
"Kdo jsi ty, jenž jsi nosil medailon?" zeptal se Kedrigern slavnostním tónem.
"O tom vím po čertech málo," řeklo zjevení.
"Byla ti tvá osobnost ukradena zakletím?"
"Těžko říct."
"Co tě tedy postihlo?"
"Všechno, co vím, je, že mě někdo strašně praštil do palice, zanechal mi praměti i praotce všech bolestí hlavy a pak mě nechal vznášet se jako obláček kouře mezi tímto a oním světem."

"Duchové nemohou mít bolesti hlavy."
"To se ti lehce řekne, pane Maso-a-kosti," řeklo zjevení mrzutě. "Ať je to jak chce, v hlavě mi buší, jako by mi v ní Černý buben Dun na Gollu svolával navečer devět tisíc červených krav, jež byly bohatstvím a pýchou Robtacha Stříbrného lokte, Robtacha, který přebýval ve vysokém -"
"Conhoon!" vykřikl Kedrigern šťastně.
"Nepřebýval v Conhoonu, tolik ještě vím a byl bych rád, kdybys mohl ten svůj zatracený hlas trochu ztišit."
Kedrigern, tentokrát mnohem tišeji, řekl: "Ty jsi Conhoon. Conhoon Trojího nadání. Čaroděj Conhoon."
"Může být," řeklo zjevení opatrně.
"Je to tak. Patříš do Cechu čarodějů. Každý z nás nosí stříbrný medailon jako ten, co mám na krku. Vzpomínáš si na medailon?"
"Ne."
"Copak si nevzpomínáš ani na jména svých bratrů? Možná si vzpomeneš na Axpada, nebo Tristavera."
"Nevzpomínám."
"Nebo Krillicana? Nebo Belsheera?"
"Ne."
"Určitě si pamatuješ Hithemilse. Byl naším pokladníkem. Každý za ním občas chodil, ať už z toho, nebo onoho důvodu."
"Nevzpomínám si na žádného tvého Hithemilse ani na nikoho z těch ostatních a pro smilování boží, nemohl bys přestat hulákat a raději mi dal na čelo studený obklad, než omdlím bolestí? Jako by nebylo dost kruté, že jsi mě sem vytáhl z požehnaného ticha mezisvěta, ještě mě chceš trápit otázkami. To je nelidské."
"Duchové nemohou mít bolesti hlavy."
"Tenhle duch by ti velice rád vykopl oko z lebky, jen kdyby mohl z toho kruhu. Pak bys sám okusil, jak umí bolet hlava," řeklo zjevení ponuře.
Věci se nevyvíjely příliš dobře. Kedrigern poslechl varování svého rozumu a pro tuto chvíli odložil další otázky. Místo toho řekl mírně: "Conhoone, opravdu si na nic nevzpomínáš? To si nevzpomínáš ani na své tři dary?"
"Jediný dar, o který bych teď měl zájem, je studený obklad na čelo, vatu do uší a kámen velikosti zdravého nemluvněte, který bych po tobě mohl hodit."
"Tvým prvním darem byl líbezný jazyk." Kedrigern se na chvíli odmlčel a pak pokračoval. "Tvým druhým darem byla neselhávající paměť." Odmlčel se podruhé, tentokrát déle a jeho obličej získal zamyšlený výraz. "Teď si právě nedokážu vzpomenout na třetí Conhoonův dar, ale stejně začínám mít podezření, že ty nejsi on."
"Opravdu? Tak poslouchej, pane Maso-a-kosti, určitě tě potěší, když uslyšíš, že tvé rýpání povzbudilo mou paměť a já si pravé vzpomněl -"
Ozvalo se zaklepání na dveře. Kedrigern se otočil a to stačilo, aby zjevení v kruhu začalo mizet. Rychle se ztrácelo jako kouř, který uniká prasklinou, a Kedrigern nemohl dělat nic než bezmocně přihlížet. Kouzlo teď bylo úplně zrušeno a nedalo se nijak spravit. Něco si zuřivě zabručel, přistoupil ke dveřím a ze široka je otevřel.
"Co chceš?" vyštěkl.
"Kváák," ozval se z šera něžný hlas.
Kedrigernovy rysy okamžitě roztály. "Ach, Princezno, promiň. Pracoval jsem a úplně jsem zapomněl na večeři. Doufám, že ještě nevystydla."
"Kváák."
"Dobře. Hrozně by mě to mrzelo. Pojď dovnitř. Jenom uklidím pár věcí a můžeme začít večeřet," řekl Kedrigern a vpustil ji do své svatyně.
Mihotavé světlo svíček se zalesklo v Princezniných černých vlasech a na její zlaté čelence. Kedrigern se na ni zamilovaně podíval - na sobě měla tmavomodré šaty, jedny z jeho oblíbených - a stiskl jí ruku.
"Kváák?" zeptala se zvědavě, když uviděla kruh.
"Nic zvláštního, skutečně. Jen malé kouzlo, které mi mělo pomoci nalézt toho, kdo nosil medailon." Poklekl vedle kruhu, navlhčil si prst a umazáním přerušil jeho linii, čímž kouzlo neutralizoval. "Nechtěl bych, aby jím něco proklouzlo, když tady nebudu," vysvětlil. Odstranil svíce a pak zvedl medailon. "Patřil Conhoonovi Trojího nadání, myslím. Určitě to nevím. Byl to jeden z našich irských členů. Nebydlí odtud příliš daleko, ale je to samotář."
"Kváák."
"Ne, neřekl bych. Byl to vždycky nevrlý chlapík. A stejné to bylo jenom plýtvání dobrými kouzly. Pořád nevím, co s tou věcí mám dělat." Zvedl medailon a pomalu ho otáčel, vrhaje jim prasátka od plamenů svíček. Princezna natáhla ruku, aby se ho dotkla. Podal ji ho.
"Hezká věcička, že ano? Proti tvým modrým šatům vypadá báječně. Vždycky jsem říkal, že se stříbro k tmavovláskám hodí. Možná je to tím leskem..."
Jejich oči se setkaly. Podržela si medailon proti šatům a za-prosila "Kváák?"
"Ach, ne. Ten smí nosit jen čarodějové a ty... Hmm." Zvážil možné důsledky. Působení magie se nikdy nedalo docela předvídat, nedokázal to ani čaroděj. Nepovolené nošení medailonu mohlo způsobit, že se Princezna znovu promění v ropuchu, nebo v něco ještě horšího. Na druhé straně už jednou byla zakletá a po nějaký čas žila pod působením kouzla. To ji mohlo, byť okrajově, jistým způsobem kvalifikovat jako čaroděje.
Podíval se na ni, půvabnou ve světle svící a pomyslel na to, jak krásné by to bylo slyšet zase jednou její řeč. Teď už spolu komunikovali docela dobře, ale bývaly časy, kdy nesnesitelně toužil po tom, slyšet své jméno vyslovené jejím něžným ženským hlasem. Kvákání romantickému projevu příliš nesvědčilo. Jak krásné by bylo, kdyby se jejich příbytkem nesl sladký zpěv... rozhovory u krbu za chladných zimních večerů... čtení nahlas z krásných starých knih... A

pak si vzpomněl, že jedním z Conhoonových tří darů byl líbezný jazyk. Dar jistě nesouvisel přímo s Conhoonovou osobou; mohl tedy být v medailonu; pokud by tomu tak bylo, mohlo se to skvěle hodit.
Kedrigern vzal medailon Princezně z rukou a podržel ho před ní. "Je to trochu riskantní, princezno. Možná hodně riskantní," řekl.
"Kváák," odpověděla odhodlaně.
"Odvážné děvče! Tak pojď sem."
Položil ji stříbrný řetěz kolem krku a ona si rukama sáhla za hlavu, aby si uvolnila vlasy. Medailon jí ležel na prsou jako měsíc v úplňku proti nočnímu nebi. Zhluboka se nadechla, odkašlala si, polkla a podívala se na něj s očima dokořán.
"Můžeš mluvit?" zeptal se opatrně.
"Ano," odpověděla.
"Jak se cítíš? Jinak? Lépe? Hůře?"
Tichým a sladkým hlasem odpověděla: "Je to podivné, co cítím a je to podivné třemi způsoby, které se týkají mého těla, mé mysli a mého srdce. Za prvé se cítím jako zrnko písku v pravém Ciallglindově oku, které způsobilo, že křičel v bolestech a běhal jako šílený docela nahý po celém Irsku, za každého počasí po dvanáct hořkých let. Za druhé, cítím se jako sosnová tříska pod nehtem Goisteova palce, která způsobila, že se mu palec podebral a zrudl a celá jeho ruka napuchla, až byla silná jako noha Kathleen MacRossové a on se zapřísahal, že vyrazí za úsvitu do boje proti Nishovým synům jednoruký. Za třetí se cítím jako blecha v Seisclendově uchu, která způsobila, že zapomněl na ženu, dítě i dům, opustil dar sladkého zpěvu a tvoření zlatého zvuku harfy a žil šestnáct let špinavý, rozedraný, páchnoucí a chrochtající s prasaty na svém vlastním dvorku. Takhle se tedy cítím a není nijak příjemné cítit se tak."
"Řekl bych, že ne," přisvědčil Kedrigern.
"Je toho ještě mnoho, co bych o tom mohla říct, a také to řeknu, až bude doba příhodnější, ale nyní mne souží hlad větší, než byl hlad Eoganových synů poté, co čtyři dny a čtyři noci bojovali, aniž by si jednou oddechli nebo se občerstvili, proti přátelům Golla Čemozuba za záchranu cti krásné Fithir. Pojďme večeřet," řekla Princezna.
"S tím souhlasím," řekl Kedrigern a nabídl ji rámě.
V průběhu jídla nepromluvila ani slovo. Kedrigern si ji tajně pozorně prohlížel, ale nedokázal nalézt známky žádných vedlejších účinků nošení medailonu. Pokud to dokázal rozeznat, vrátil ji jen dar řeči a nic jiného.
Samozřejmě pochopil, že jí medailon vrátil mnohem bohatší dar řeči, než se dalo rozumně předpokládat, že ztratila. Kedrigern si tím nemohl být zcela jist, ale předpokládal, že ve dnech předcházejících jejímu zakletí neodpovídala Princezna na prosté otázky květnatým stylem hibernských kronikářů. Sám sebe však ujišťoval, že to byla jen přirozená reakce na roky, kdy se mohla vyjadřovat jen kvákáním, a způsob její řeči byl důsledkem dlouhodobého používání medailonu Conhoonem. Jistě to brzy přejde.
"Báječná večeře," řekl a utřel si rty ubrouskem.
"Jistě, byla velkolepá a velkolepé je i mé uspokojení nad ní," odpověděla Princezna. Kedrigern se usmál a přikývl, ale ona pokračovala: "Potěšila jsem se tou chutnou krmí pěti různými způsoby a vyjádřím teď toto své pateronásobné potěšení magickou silou mluveného slova."
"Ano, dá se říct -" začal Kedrigern, ale ona ho přerušila.
"Za prvé se potěšily mé oči pohledem na čistý ubrus a stříbrné příbory a skleněné poháry, lesknoucí se v záři svící, a na překrásný západ slunce nad pahorky, které se tyčí k nebi, jako se tyčily Musheelské vrchy před jiným oknem, a zvláště jsem potěšena, protože na mém talíři bývaly mnohokrát mastné otisky prstů a já jsem nebyla schopna vyjádřit své roztrpčení. Pohled na čistotu talířů mě těší, jako těšil krále Roryho Často se koupajícího pohled na malou bílou nožku Saraidy ze Tří sester."
"Ano, jsem rád, že se ti -"
"A za druhé se potěšil můj nos vůni smažené husy, příchutí vína a hořících voskových svíci. Je pro mne tak příjemná, jako byla Tuathovi Černému býkovi příjemné aroma jeho koňských stájí. A za třetí se potěšily mé uši, neboť -"
"Promiň, drahá," řekl Kedrigern a začal se zvedat. "Právě jsem si vzpomněl, že jsem ve své pracovně nechal hořet svíčku a jestli-"
"Nenechal," odpověděla. "A jestli máš v sobě aspoň kousek společenského chování, zůstaneš sedět a poslechneš si o mé spokojenosti."
Kedrigern zůstal sedět. A vydržel sedět a příliš se nevrtět, zatímco Princezna s pomocí vzletných příkladů vysvětlovala, jak jí večeře potěšila a poskytla pohodlí a uspokojení jejím uším, chuťovým buňkám a konečkům jejich prstů. Když vypočítala celý svůj smyslový inventář, odmlčela se, aby nabrala dech, a pak řeč uzavřela. "A těmito způsoby mě tato báječná večeře potěšila."
"To jsem opravdu rád," řekl Kedrigern opatrně, neboť se bál, že by jí cokoliv, co řekne, mohlo dát popud k dalšímu květnatému monologu, ale zároveň nechtěl nevychované mlčet.
Princezna se usmála, ale už nepromluvila. Po celý zbytek večera seděla u svého stavu a tiše si sama pro sebe prozpěvovala hlasem, který Kedrigern shledal naprosto okouzlujícím. Nedokázal sice postřehnout slova, ale melodie byla sama o sobě tak půvabná, že je ani nepotřebovala, a on ji v žádném případě nechtěl vyrušit. Poslouchal a s očima zavřenýma vychutnával své štěstí, dokud večerní vánek nezchladil jeho čelo. Měl sladký domov, po kterém vždy toužil, slast, kterou většina jeho kolegů čarodějů nikdy nepozná. Byl tedy šťastným mužem. I když se stavidla Princezniny výmluvnosti časem samy neuzavřou, nevadí; rád to bude snášet výměnou za krásné chvíle, jako je tato. Poslouchala ho už přece dost dlouho; teď by mohla mluvit zase ona a on poslouchat. Nic tak hrozného, pomyslel si.
Příštího dne se ho zmocnily pochybnosti. Ještě před snídaní mu Princezna skoro hodinu vyprávěla o devíti radostech, které člověku skýtá zdravý noční spánek a šestnácti divech východu slunce. Kedrigern strávil dopoledne ve své pracovně, ale při obědě už byla připravena vznést květnatou chválu na čtyři dobra, která poskytuje chléb, v nichž

neustále hrála jakýmsi nejasným způsobem hlavní roli žena jménem Dairne Buclatých rukou. Rychle se vrátil do pracovny, zatímco jeho žaludek hlasitě protestoval proti spěchu, se kterým dokončil jídlo. Na večeři musel myslet s rostoucím znepokojením. Nakonec proběhla v požehnaném tichu, ale jídlu předcházela a následovala dvoudílná samomluva na téma třiatřiceti druhů koření, které patří k letní večeři. Kedrigern si strašně přesolil maso a vypil neuvěřitelné množství vína, aby zahnal žízeň, pročež usnul hned po západu slunce, aniž si počkal na Princeznin zpěv.
Další den strávil skoro celý v lese, kde hledal různé náležitosti pro své povolání. Odešel brzy a vrátil se pozdě, dlouho po hodině, kdy obvykle večeřeli, a tak ho přivítalo jen bědování týkající se trýzně Barach Malé nožky, která připravila královskou večeři a dočkala se hořkého nevděku. Kedrigerna strašně rozbolela hlava. Všiml si rovněž, že si Spot nacpal do uší cupaninu a úzkostlivě se vyhýbá místnostem, ve kterých dlela Princezna, aby náhodou nebyl nucen poslouchat její monology. Vzpomněl si, že trollové byli vždy proslaveni svou trpělivostí.
Následující tři dny lilo jako z konve. Uvězněn ve svém domě a neschopen trávit delší dobu ve své pracovně, kde vlhkost dosáhla stupně srovnatelného se dnem jezera, Kedrigern po celé dny, každý den mluvil. Začalo se mu stýskat po zvuku tichého "Kváák." Přistihl se, že uvažuje o protikouzlu, které by neutralizovalo Princeznin medailon; dokonce pomýšlel na to ukrást jí ho ve spánku. To však mohlo být nebezpečné pro něj i pro ni. Sám jí pověsil medailon kolem krku a měl tedy na celé věci jistou vinu. Princezna sama navíc byla se svou výmluvností naprosto spokojena a on jí v žádném případě nechtěl zarmoutit.
Ať už byla jakkoliv užvaněná, měl ji stále rád.
Prvního suchého dne vstal brzy, aby se pokochal klidným ránem. Venku nezazpíval ani ptáček. Kedrigern se opájel sladkým tichem v tušení, že nebude mít dlouhého trváni.
Pomalu se zvedl a opřen o jeden loket, podíval se na Princeznu. Její tmavé vlasy tvořily na polštáři temnou tůň noci. Její půvabné rty byly jemné pootevřeny a dech měla tichý a pravidelný. Mlčela. Vypadala to ráno zvlášť svůdně a Kedrigern, který rázem zapomněl na všechno ostatní, se natáhl, aby se dotkl její ruky.
Než se však prsty mohl dotknout jejího ramene, zaváhal. Chtěl se s Princeznou milovat, aniž by při tom mluvili víc, než bylo nutné nebo příhodné, tak, jak to dělali vždycky - a náhle dostal strach, že by místo jejích slastných vzdechů mohl uslyšet nekonečnou řeč o hrdinech s mocnými svaly a těžce zkoušených slečnách, přednášenou způsobem, vhodným spíš pro staré upovídané bardy než pro líbezné Princezniny rty.
A tak váhal s rukou napřaženou kousek od jejího něžného ramene, které se náhle zavrtělo. Princezna se protáhla, otevřela oči a podívala se přímo na něj. Rozpačitě stáhl ruku.
"Neklidný byl můj spánek této noci, Kedrigerne, můj manželi, neklidný jako spánek Draigena Krvavého oka na Černém Goomově loži." Zívla si a pokračovala: "Sedm různých snů jsem měla a každý z nich byl naplněn neblahými znameními, které by dokázaly zvednout vlasy na tvé hlavě, až by stály jako trny, a tvá krev by se stala mrazivou jako voda v Kilfillinském potoku v čase přicházejícího jara, když tají ledy na vrcholcích Musheelských kopců. Třásla jsem se a křičela a pokoušela se uniknout, ale můj hlas mne opustil a mé nohy zkameněly jako Kamenný pes Moycashel."
"Zřejmě jsi něco špatného snědla," řekl Kedrigern a vyklouzl z postele. "Včera večer se mi zdálo, že má omáčka nějakou divnou příchuť. Spot asi -"
"Nebyla to omáčka, co naplnilo mé sny hrůzou pekel, a měla bych o tobě mnohem lepší mínění, kdybys neprchal jako venkované ze Sliabh Luachra při pohledu na Finna Rychlé kopí, pokaždé když otevřu pusu, abych něco řekla," přerušila ho Princezna ledově.
Kedrigern se kousl do rtu a neřekl nic. Princezna na něj chvíli hleděla zamračeně a nepřívětivě a pak se zhluboka nadechla, aby pokračovala ve svém proslovu. V tu chvíli se domem rozlehlo hlasité zabušení na dveře.
"Já tam půjdu," řekl Kedrigern a rychle si natáhl Šaty.
"Zůstaň tady a vyslechni mě. Spot bude tím, kdo půjde otevřít."
Bušení zaznělo znovu, tentokrát doprovázené nezřetelnými ale zjevně zuřivými výkřiky.
"Půjdu tam. Kolem se potloukají různá vyložené nepříjemná individua, má drahá, a teď, když z lesa zmizela strašidla, mohou přijít kdykoliv až sem. Jen si vzpomeň na Buroka. Tohle nevypadá na přátelské zaklepáni," řekl Kedrigern a obul si boty.
Zamumlal rychlé kouzlo proti osobnímu ohrožení, doběhl ke dveřím, odstrčil závoru a pootevřel je. Při pohledu na známou postavu překvapeně vykřikl a ucouvl. Před nim stál starý plešatý muž, bělohrady, nepořádně oblečený, s hlavou ovázanou špinavým, krví potřísněným hadrem a zuřivým výrazem ve tváři.
"Conhoone! Ty jsi živ?" zvolal Kedrigern.
"Jsem a chci svůj medailon," řekl návštěvník a pozvedl svou sukovitou hůl v zlověstném gestu.
"Ach, ano. Tvůj medailon. Pojď dál, Conhoone, právě se chystáme snídat. Můj domácí troll dělá skvělé palačinky. Proč nejdeš dovnitř a -"
"Chci svůj medailon a na ty tvoje hloupé žvásty nejsem vůbec zvědavý."
"Samozřejmě. Pojď dál, dej si s námi šálek čaje a můžeme si spolu popovídat o cechu. Velice rád bych si o cechu pořádně popovídal. Pak si můžeme promluvit o medailonu a najít nějaké přátelské řešení."
"Čert tě vem i s tím tvým přátelským řešením! Chci svůj medailon!" zavyl Conhoon.
V tu chvíli se objevila Princezna. Na sobě měla temně zelené šaty, vlasy měla volně rozpuštěné na ramenou a medailon se jí třpytil na prsou jako hvězda. Když to uviděl Conhoon, vytřeštil oči a začal prskat. Kedrigern se rychle ujal představováni.
"Má drahá, tohle je Conhoon Trojího nadání, Conhoone, tohle je moje žena, Princezna. Conhoon je můj kolega, má drahá, a my jsme -"
"Proč nechováš tohoto milého muže stát venku, kde na něj praží slunce, když vidíš, že má zraněni na hlavě a hlad ve svém ubohém břiše? Pojďte dovnitř, drahý Conhoone, pojďte, posaďte se a vezměte si s námi pořádnou misku horké

ovesné kaše."
"Děkuji vám, milostivá, ale přišel jsem si jen pro svůj medailon a hned, jak mi ho dáte, půjdu si zase po svých," řekl Conhoon mnohem přívětivěji, ale stejně neochvějně.
"Je to krásný medailon," řekla Princezna zamyšleně.
"To je, a můj život je bídný, když ho nemám."
"Jak jsi ho vlastně ztratil?" zeptal se Kedrigern.
"O tom vím po čertech málo. V jednu chvíli jsem dřímal ve své zahradě, unavený a vyčerpaný z kouzla, které zbavilo tři hrabství myší a krtků, a v příští chvíli jsem měl v lebce díru a bolest, že mi oči vylézaly z důlků a poskakovaly mi kolem hlavy, můj dům byl vzhůru nohama a medailon pryč. Naštěstí však jsem Conhoon Trojího nadání a mám dar líbezného jazyka, dar neselhávající paměti a dar tvrdé hlavy. A až najdu toho prohnilého lupiče, který mi to udělal, bude potřebovat mnohem tvrdší lebku, než je ta moje, než s ním skončím," odpověděl Conhoon.
"Už teď ji má tvrdší," řekl Kedrigern. "Proměnil jsem ho v kámen."
"Hm, to od tebe bylo milé," řekl Conhoon téměř přívětivé. "Takže si vezmu svůj medailon a zase půjdu."
"Velmi jsem si ten medailon oblíbila," řekla Princezna sladkým hlasem a hladila stříbrný kotouč konečky prstů. "A myslela jsem si, že kdybych ho měla, mohla bych být svému drahému Kedrigernovi nápomocna proti kterémukoliv čaroději, mágovi, či jinému nepříteli..."
"Milost," zamumlal Kedrigern.
"...ale má duše by nesnesla tak hořké bezpráví," pokračovala Princezna. "Můj Kedrigern, můj nejdražší, můj milovaný," lkala tiše. "Skvělý byl v dobách svého mládí, husté měl vlasy i obočí a hladkou kůži, dlouhé a silné ruce a jako vždy čisté nehty na nich. Jako krev na prsou bílé holubice byla červeň jeho rtů. Jako ryzí zlato byly jeho vlasy a jako chrpa modré jeho bystré oči. Hladká a hebká byla jeho kůže a rovné jeho holeně, kulatá a tvrdá jeho kolena jako dvě mořem omyté mušle."
"Ach, děkuji ti, drahá. Je to od tebe velice hezké, že to říkáš," řekl Kedrigern, velice potěšený novým vývojem její mluvy.
"Ale roky minuly a těžce dolehly na mého Kedrigerna, moudrého a kdysi i krásného. Šedé jako prach pod naši prolezenou postelí budou jeho vlasy a tahy v jeho tváři budou hluboké jako rokliny a stráně Musheelských vrchů po jarních přívalech. Kolem jeho očí se vytvoří vrásky početné jako vlasy na hlavách všech bojovníků, kteří -"
"Nemusíš pokračovat, má drahá, Conhoona to určitě nezajímá..."
"Budu pokračovat," řekla Princezna pevně. "- bojovníku, kteří-"
"Pro smilování boží, ženská, dáte mi ten medailon?!" zařval Conhoon v agónii.
Princezna se odmlčela. Tázavě se podívala na Kedrigerna; pak oběma rukama sevřela medailon. "Hrozím se pocitu, že ztratím tento skvělý medailon a s ním i dar řeči, který mi přinesl, a naplňuje mne smutkem, že budu zase odsouzena kvákat jako žába v odpověď na inteligentní a duchaplné otázky. A jsem smutná devíti různými způsoby. Ale dost už."
Sundala si medailon a položila ho do Conhoonových napřažených rukou.

Toho večera večeřeli Princezna a Kedrigern v zahradě v chladivém stínu starého dubu. Když Spot odklidil nádobí, Kedrigern se natáhl a vzal Princezninu ruku.
"Udělala jsi dnes ráno skvělou, velice šlechetnou věc, má drahá. A také velice moudrou. Hádka mezi čaroději by mohla být strašná záležitost. Zpustošená krajina a podobné ohavnosti vůči nevinným přihlížejícím. Bylo od tebe hezké, že jsi tomu zabránila," řekl. Usmála se na něj. Stiskl jí ruku a pokračoval:
"Slibuji ti, má drahá, že udělám všechno, co je v mých silách, abych konečně zrušil tvé zaklet. Budu tomu přikládat absolutně nejvyšší prioritu." Odvrátil se a pak poněkud nejistě řekl: "A ještě, má drahá... jedna věc, o které ses zmínila dnes ráno... zajímalo by mě... hm, vlastně na tom ani nezáleží... ale přece, já..." Rozpačitě se na ni podíval.
Tázavě zvedla obočí.
"No, před Couhoonem jsi řekla něco o mém vzhledu... o tom, jak si myslíš, že budu vypadat po několika desetiletích. Myslíš si to opravdu...? Chci říct, není mi o moc víc než sto šedesát let. Na čaroděje jsem prakticky mladík. Opravdu se na mně začínají objevovat známky... vypadám jako... ano?"
Konejšivě ho pohladila po ruce, pak se na něj tajuplně usmála a skoro neznatelně mrkla. "Kváák" řekla.

< Sedm >
Cogito ergo Sam
Kedrigern konečně vyhrabal z chaosu, který po sobě zanechali Rupert s Eleanorou, Isbashooriova Průvodce po všech protikouzlech, jemné magii a vícenásobných kletbách a vyhledal skoro všechny knihy, pojednávající o poodeklínacích komplikacích. Ale místo toho, aby mu nové znalosti dodaly naději, jen potvrdily jeho nejčernější obavy. Princeznino základní zaklet bylo schopno tolika proměn a zvratů, že mohl na jeho zneškodnění pracovat do konce svých dnů, aniž by měl jistotu úspěchu.
Věc měla jedinou světlou stránku: Princezna nebyla ve smrtelném nebezpečí. Žádný neúspěšný pokus o navrácení její řeči by neměl způsobit, že shoří v plamenech, zmizí, nebo se promění v kámen. Nemělo by dojit ani k menším komplikacím jako k vypučení rohů nebo nezdravé obezitě. Mohlo se to však do nekonečna protahovat, Kedrigernova magie by bezvýsledně mizela a Princeznina trpělivost a důvěra s ní.
Čím víc se Kedrigern nad situací zamýšlel, tím víc si vyčítal svou vlastni unáhlenost a nedůslednost. Po jejich prvním setkáni v Ponuré bažině měl věnovat co nejvíc času prostudování každičkého detailu Princeznina zaklet. Ideální způsob by byl donést ji s sebou domů, ubytovat ji v pohodlné louži a metodicky ji zkoumat dřív, než přistoupí k odeklet. Místo toho spěchal jako nějaký netrpělivý učedník, aniž před tím vnikl hlouběji, než jen pod pouhý povrch

podstaty. A co horšího, když se jí na čas řeč navrátila, nevyužil té příležitosti, aby se jí důkladně vyptal na všechny okolnosti. S přihlédnutím k rétorickému stylu řeči indukovanému Conhoonovým medailonem, by její odpověď zřejmě trvala několik dní, ale pod všemi paralelami a vzletnými frázemi mohl nalézt klíč, který potřeboval k určení přímého způsobu odeklетí. Teď už bylo příliš pozdě a neexistovala žádná možnost, jak chybu napravit. Bál se to Princezně vůbec říct.
V tu dobu už Kedrigern rozuměl Princezně docela dobře; dost dobře pro běžné účely domácího typu. Princezna mohla svým kvákáním komunikovat mnohem efektivněji, než Spot svým jednoslabičným způsobem. Samozřejmě, Spot byl troll, zatímco Princezna byla princezna, schopná výmluvných gest a široké škály mimických výrazů. To byl rozdíl. Ale ani nejněžněji intonované "kváák" nebylo nejlepším výrazovým prostředkem pro sdělení jemnějších podrobností její transformace, zvláště když měli co do činění s dílem zlomyslné močálové víly, která měla dost času, aby své zaklетí vybavila množstvím pastí a nástrah pro případné pokusy o odeklетí.
Byly prostě otázky, na které se pouhým "kváák" odpovědět prostě nedalo. A teď, když se Conhoonův medailon vrátil svému právoplatnému majiteli, nebude Princezna jiné odpovědi schopna.
Tyto myšlenky kazily Kedrigernovi jinak krásný letní den, když se po snídani procházel po zahradě a zápasil s nechutí pracovat v takovém počasí v domě. Věděl, že ho teď čeká mnoho dnů, které bude muset strávit v dusné pracovně, a že si za to může sám. Navzdory modrému nebi, zářivému slunci a melodickému ptačímu prozpěvování, byl jeho obličej zachmuřený.
"Kváák?" zeptala se Princezna na důvod jeho zasmušilosti.
"Nic vážného, má drahá. Jen myslím na to, jak horko a dusno bude v mé pracovně v tak krásný den, jako je dnes." Postál u branky a zadíval se na rozkvetlou louku táhnoucí se do dáli mlžným údolím. "Škoda, že nemohu pracovat venku. Bylo by to krásné, kdybych si mohl přinést své věci sem. Nebo třeba pod dub."
"Kváák," navrhla mu.
"To by nešlo. Většina jich nesnese čerstvý vzduch a slunce. Polovina mých knih by se prostě rozpadla v prach." Přistoupila k němu, vzala ho za ruku a v soucitném gestu si položila hlavu na jeho rameno. Chvíli tam tak stáli a dívali se na louku, když Kedrigern náhle pozvedl ruku a zaclonil si oči proti slunci.
"Nepřichází tamhle někdo, má drahá?" zeptal se.
"Kváák?"
"Tam, na cestičce. Vidíš?" řekl a sáhl po svém medailonu. "Začíná tu být poněkud rušno," bručel si při tom. "Buroc, pak Conhoon, teď zase nějaký... to už jsem si mohl docela dobře nechat postavit hospodu u hlavní cesty... vandráci a hluk... člověk nemá ani minutu klidu..." Když se však podíval přes hledáček pravdivého vidění, nálada se mu okamžitě zlepšila. "Tu livrej poznávám. Je to posel od Voscona."
"Kváák?"
"Vosconu Otevřená ruka, má drahá. Jeden z mých nejlepších klientů. Jeho problémy jsou většinou prosté a nekomplikované. Je to pravý požitek, pracovat pro Voscona." Zamával a vzdálená postavička mu odpověděla stejně. Kedrigern zanechal Princeznu u brány, vzal ze stolu stříbrný zvonek a zazvonil na svého domácího trolla. Když se Spot objevil, poručil mu připravit malé občerstvení pro návštěvníka a vrátil se k Princezně, aby vyčkal poslova příchodu.
"Myslím, že tě Vosconův sluha příjemně překvapí, má drahá. Vosconu je ke svým lidem výjimečně štědrý a oni jsou mu na oplátku bezmezně oddáni. Pravděpodobně ho budu muset přemlouvat, aby se zdržel alespoň na malou svačinku, protože bude spěchat zpět do výsluní pozornosti svého pána," řekl Kedrigern.
Rezolutně zavrtěla hlavou: "Kváák."
"Chápu. Tak běž dovnitř a já si s nim promluvím tady venku. Není důvod, proč by ses měla s kýmkoliv setkat, jestliže si to nepřeješ. Budu ti všechno vyprávět při obědě."

Kedrigern si otřepal z rukou drobky chleba a sýra, napil se piva a spokojeně se usmál. "Vypadá to, že to bude velice prosté prokletí, amatérská práce. Nebudu s tím mít vůbec žádné problémy. A Vosconu platí bez vytáček a štědře. Pokud budeme nuceni za odeklínadlo zaplatit, budeme potřebovat peníze. Jediný problém je v tom, že je má přítomnost na místě naprosto nezbytná, což znamená cestu do Vosconovy země. Nemám rád cestování, ale starého zákazníka odmítnout nemohu." Na chvíli se odmlčel a pak řekl: "Proč bys nemohla jet se mnou, má drahá? Bude to něco jiného než ta výprava s Burokem. Ubytování ve Vosconově paláci je prostě skvělé. Můžeme si při té příležitosti udělat malou dovolenou."
"Kváák," řekla pevně.
"To není žádný problém. Spot se o všechno postará. Navíc zabezpečím dům i pozemek ochranným kouzlem. Jsem si jist, že bys -"
"Kváák," zopakovala.
"Ale vždyť vůbec mluvit nemusíš. Můžeš se zahalit do tajemného mlčení." Podívala se na něj, jako by mluvil z cesty. Pokrčil rameny a řekl: "Nebo bych mohl říct, že máš laryngitis." Když se její výraz nezměnil, rezignovaně přikývl. "Hm. No dobrá. Nemusíš jet, když nechceš, má drahá. Zajedu tam, vyřídím to a vrátím se tak rychle, jak jen to bude možné. Žádné komplikace nehrozí. Vlastně je docela možné, že to ani žádná kletba není. Vosconu má sklon dělat z komára velblouda. Je tak trochu hypochondr." Zasmál se a ukázal ji dlouhý dopis, šest listů popsaných z obou stran drobným písmem, který mu doručil posel. "Jen se na to podívej, má drahá. Je to psáno Vosconovou rukou. Už jsi někdy viděla něco tak puntičkářského?"
"Kváák," užasla.
"Ani já ne." Kedrigern se podíval na prázdný stůl a povzdechl si. "Kdybych měl něco takového, co by popisovalo okolnosti tvého zaklетí, pak by -"

Zmlkl v půli věty. Spolu s Princeznou na sebe chvíli překvapené hleděli, pak se Kedrigern vymrštil a rozběhl se do domu, aby se za okamžik vrátil s perem, růžkem inkoustu a listem čistého pergamenu. Položil to všechno před Princeznu, vyčkávavě se postavil za ni a zářil zvědavostí.
Princezna vzala pero, namočila ho do inkoustu a přiložila špičku na papír. Takto seděla asi půl minuty, pak si podepřela bradu dlaní a zamračeně se zadívala se do dáli. Umělec by podle ní mohl naskicovat obraz nazvaný zřejmě 'Básnířka čekající na Múzu'. Nakonec pero odhodila a se slzami v očích se podívala na Kedrigerna.
"Kváák," řekla stěží slyšitelným hlasem.
"Vůbec nic, má drahá? Ani jedinou maličkost?"
"Kváák."
"A jéje." Kedrigern si k ní přisedl a konejšivě ji objal kolem ramen. "Všechno bude v pořádku. Bude to jen trvat trochu déle, nic víc. Nemusíš z toho být smutná. Pustím se do pátrání, a než se naděješ, budeš mluvit tak hezky, jak jen si budeš přát."
"Kváák," zavzlykala.
"S pamětí se ti nic zlého nestalo, má drahá. Zase se ti vrátí. Je to jen šok, nic jiného. Byla jsi vystavena velké dávce magie v krátkém čase a tomu se tvůj obranný systém nedokázal úplně přizpůsobit. Prostě ti tu věc vymazal z paměti, to je všechno. Už jsem se s něčím podobným setkal."
"Kváák?"
"Ale jistě, nejmíň desetkrát. A všichni zase získali své vzpomínky zpět. Netrap se tím."
Zdálo se, že Princeznu jeho slova uklidnila. Kedrigern ji stiskl ruku, nechal ji sedět venku v křesle, odnesl psací potřeby a vrátil se s malým džbánkem.
"Vypij to, má drahá. To ti udělá dobře," řekl. "Já půjdu do své pracovny a pustím se do odeklínadla."

Toho dne večer Kedrigern u jídla mlčel, jako by byl příliš unaven, než aby mu bylo do řeči. Když se později procházeli po sadu, přednesl Princezně svůj nový nápad.
"Napadlo mě to, když jsem pracoval. Vzpomněl jsem si, jak jsem poprvé pracoval pro Voscona," vysvětloval. "Ten ubohý muž byl přesvědčen, že u něj straší a chtěl, abych toho ducha zahnal. Vyřešil jsem ten případ k všeobecné spokojenosti a Amos mi teď dluží laskavost a já myslím -"
"Kváák?" přerušila ho Princezna.
"Ach, Amos je ten duch. Nechtěl u Voscona strašit, jen si hledal místo, kde by se usídlil, a neuvědomil si, jak bude jeho přítomnost působit na ostatní. Nebýt mne, pozval by na něj Vosconu exorcistu a to je pro ducha velice nepříjemný zážitek. Amos mi tehdy slíbil, že udělá vše, co je v jeho silách, aby se mi odvděčil. Teď mu tedy dám příležitost."
Princezna vypadala zmateně. Usmál se na ni, zamnul si ruce a vysvětlil jí to. "Kdyby měl Amos kontakt na někoho, kdo byl u toho, když tě Bertha zaklínala, možná, že by byl schopen reprodukovat přesné znění kletby a všechna podkouzla, která s ní souvisí. Kdybych tohle věděl, mohla bys mluvit do hodiny."
"Kváák?"
"Absolutně. Myslím, že je to naše největší příležitost. Víš, obvykle se vyhýbám vyvolávání duchů. Když se jednou dostanou na lepší svět, nenechávají se rádi vyrušovat a vracejí se velice neochotně. Odpovídají pak úsečně a jsou nevrlí a zlí, když na ně naléháš. A pokud se dostanou jinam, chtějí tady zůstat a snaží se tě podplatit, nebo vyhrožují. Je s nimi těžká práce, tak či tak. Ale s Amosem je to něco jiného. Někdo tam venku ztratil jeho záznamy a tak se teď potlouká kolem, bez domova a bez zařazení a čeká, až příslušná autorita jeho případ vyřídí. Je to osamělá existence a Amos vítá každý kontakt, který se mu namane."
"Kváák," řekla Princezna tichým soucitným hlasem.
"Zase tak smutné to není, opravdu. Vlastně bych řekl, že se to Amosovi docela líbí. Má to ale jeden nedostatek, má drahá. Amos může kontaktovat jenom duchy. Jelikož nevíš nic o své rodině už od doby, kdy se ti to přihodilo, může to být pro tebe ošklivý šok... Chci říct, kdyby se zmínil o někom, koho znáš... hm, chci říct, kdyby někdo z tvých blízkých odešel od tvých osmnáctých narozenin na onen svět."
Její oči se poplašeně rozšířily a ruka jí vyletěla k ústům. Kedrigern ji vzal za druhou ruku a řekl: "Mohu - pokud to raději nechceš vědět - Amose požádat, aby nekontaktoval nikoho z užšího kruhu tvé rodiny. Mohu mu říct, aby se podíval po služebnictvu a dvořanech."
Princezna přikývla a s viditelným ulehčením řekla: "Kváák."
"V pořádku, pak se tedy spojím s Amosem. Teď půjdu dovnitř a začnu připravovat zaklínání. Přijď za mnou, až se setmí, a uvidíme, co bude dál," řekl Kedrigern.
Když se Princezna o trochu později objevila v Kedrigernově pracovně, uviděla, že je pracovní stůl odstrčený ke zdi a na podlaze jsou barevnými křídami nakresleny různé obrazce. Po stranách stály dvě tlusté krvavě červené svíce a dvě štíhlejší čekaly nezapálené ve svícnech na stole. Kedrigern za ní zavřel dveře a nabídl ji křeslo, jedno ze dvou, které stály proti obrazci. Pak zapálil obě svíčky, jednu jí dal a s druhou se usadil vedle ni.
"Ještě jedna věc, má drahá. Až se Amos objeví, dělej, jako by ses hrozně vylekala," řekl jí tiše.
"Kváák?"
"Ale ne, je neškodný jako čerstvě narozené kotě. Je to jen taková hra. Amosovi to udělá radost."
Ve světle svíček se na Princezniné tváři začaly objevovat sílící příznaky netrpělivosti. Kedrigern si přisunul židli blíže k ní a zašeptal jí: "Amos byl ten nejzpůsobnější a nejtišší host, jakého si jen můžeš přát. Zdržoval se ve stínu, nedělal hluk a jen zřídka kdy se vůbec dal vidět. Pokaždé, když se objevil, usmíval se a tvářil se přátelsky, takže se ho nikdo ani vylekat nemohl. A potom někde našel knížku strašidelných příběhů. Amos byl vždycky velice vnímavý, už když byl naživu. Netrvalo to dlouho a chřestil řetězy, nechával za sebou hrozné krvavé skvrny, nosil si hlavu pod paží a jukal z

-"
Místností se rozlehl táhlý dutý smích. Plameny svíček se zachvěly a zbarvily se do modra.
"To je Amos," zašeptal Kedrigern. "Mohla bys prosím tě sehrát zděšení?"
"Kváák!" odpověděla Princezna zuřivým šeptem.
"Prosím, má drahá. Pro Amose to znamená hodně. Nemůžeme mu nabídnout žádné jídlo ani pití. Je to jediné, co pro něj můžeme udělat."
Princezna se zamračila, povzdechla si, pak si zakryla oči hřbetem ruky a s vystrašeným výkřikem se zhroutila do křesla. Nenápadně při tom vykukovala mezi prsty.
"Skvělé, má drahá," zašeptal jí Kedrigern. Potom nasadil melodramatický výraz, divoce se rozhlédl a zvolal: "Jaký příšerný návštěvník z onoho světa to v nás vzbudil hrůzu a děs? Mluv, hrozný duchu a nenapínej déle naše křehká srdce!"
Místností se znovu rozlehl dutý smích, jehož ozvěnou se roztřásly všechny věci volně položené na stole a v policích.
"Bojíš se?" zeptal se strašidelný hlas.
"Třesu se strachy," odpověděl Kedrigern.
"Ach, to je hezké. Opravdu velice hezké," řekl hlas potěšeně. "Tak se neboj, všechno je v pořádku. Nic se ti nestane. Já jsem Amos."
"Amos? Opravdu?"
"Nikdo jiný. Vyvolával jsi mě přece, nebo ne?"
"To ano, Amosi. Ale v první chvíli jsem měl dojem, že sem pronikl nějaký duch příšerné zlovolnosti. Ovanul mě takový závan kosmické hrůzy, až jsem nevěřil, že by to byl někdo, koho znám."
"Promiň, že jsem tě vyděsil, starouši. Nevšiml jsem si, že je zde dáma, jinak bych si dal pozor. Omdlela hrůzou?"
"Vypadá to tak," odpověděl Kedrigern.
"Omlouvám se. Kdybych jen věděl..."
"Není to tvoje chyba, Amosi. Abych pravdu řekl, vyvolal jsem tě právě kvůli své ženě."
"Tvé ženě? Gratuluji, starouši!" zvolal duch srdečně. "Jak se milostivá jmenuje?"
"Princezna. Je to princezna. A máme nějaké potíže se zakletím, které na ni bylo uvrženo, Amosi. Doufal jsem, že nám s tím pomůžeš." Kedrigern Amose několika slovy uvedl do situace, přičemž si vyslechl jeho soucitné poznámky.
"To je hrozné, drahá paní," řekl Amos. "Řekněte mi prosím jména svých rodičů a jejich království a já se do toho hned pustím."
"Kváák," řekla Princezna a rozhodila ruce v gestu bezmocného zoufalství.
"Nepamatuje si to," vysvětli Kerdigern. "Nepamatuje si vůbec nic, Amosi."
"To věc značně komplikuje."
"Nemůžeš se prostě jen tak poptat? Kdyby někdo věděl o někom, kdo znal princeznu, která se na své osmnácté narozeniny proměnila v ropuchu, moc by nám to pomohlo."
Amos si povzdechl. "Dobře, Kedrigerne," řekl pak.
"Takže to tedy uděláš?"
Po krátké odmlce Amos odpověděl: "Už jsem to udělal."
"Tak rychle?"
"Zapomněl jsi, že tady ubíhá čas jinak. Našel jsem chlápka, který tvrdí, že byl dvorním filozofem. Jmenuje se Sam. Je tady, takže stačí, abys ho vyzval."
Kedrigern se podíval na Princeznu. Pokrčila rameny a zavrtěla hlavou. "Možná si rozpomeneš na jeho hlas," řekl a konejšivě ji pohladil po rameni. Pak pozvedl ruce a řekl jasným, zvonivým hlasem: "Promluv ke mně, Same! Vyzývám tě, duchu, promluv!" Z hlubokého ticha, které následovalo po čarodějových slovech, se ozval tichý hlas. Klidným a inteligentním tónem řekl: "V tomhle bodě je tedy mezi námi jasno: já mluvím, viva voce et omnes impositura, a ty posloucháš, cymbae cithareaque in horas peste futura, a tak je tedy nutno chápat smysl mého zjevení ut trepidas in rebus. Je tomu tak?"
Kedrigern zaváhal a zamračil se, podíval se na Princeznu, zmateně zavrtěl hlavou a otázal se: "Cože?"
"Ačkoliv má slova již byla vyslovena a existuji tergo diluxisse quae non manet," pokračoval hlas klidně, "tys nepochopil jejich smysl, neboť existence a pochopeni jsou dva různé stavy. Takto pochopení a nepochopení, praetulerim delirius paplitibus, jako negační a kvitační strana otázky, jsou obsaženy mezi všemi možnostmi, non alium videre patres, a obsahujíce vše, neobsahují nic. A tak tedy víme, že mluvím-li, nemohu odpovídat, neboť může-li existovat řeč bez pochopení, nemůže být pochopeni bez existence, quid quisquae vitet. Není-liž pravda?"
"Hej, počkej chvíli..." zvolal čaroděj neklidně.
"Proto je nemožné popřít skutečnou existenci primární kvality, jestliže je potvrzena existence sekundární kvality, tile tamen inclusium, bez niž by existence primární kvality nemohla být pochopena, minaequae murorum ingentes smysly."
"Myslím -" pokusil se mu Kedrigern skočit do řeči, ale neuspěl.
"Pak tedy, jestliže je pochopení prvořadé, non elaborabunt in aeternam, pro existenci a existence je, mos olim, pochopení, znamená to, že, že, že... že jestliže, jestliže... jestliže tento iam desiderium insomnia... quicquid delirium... takže pochopení musí být pochopeno za prvé proto, že existuje, a za druhé musí být pochopeno dřív, než začne existovat, a za třetí je třeba pochopit pochopeni, že co existuje, odium melodiumquae sperabitur, a to co je, je per se a ad hoc... to je... je pochopeno jako... et cetera inter alii co existuje," skončil Samův duch roztržitě.
"Kváák?" zamumlala Princezna naprosto zmateně.
"Nesmysl!" zařval Kedrigern. "Hatmatilka! Vyložený blábol bez hlavy a paty! Koho jsi nám to přivedl, Amosi? Vždyť mluví jako někdo, kdo přečetl každou druhou stránku epistemologického textu sepsaného alchymistou!"

"Tvrdil, že je filosof. Připadal mi v pořádku," bránil se Amos. "Nedal jsi mi moc vodítek, Kedrigerne."
"Já ti to nevyčítám, Amosi. Same! Nesnaž se vyklouznout," křikl čaroděj. "Chci od tebe jednoduchou a přímou odpověď. Žádnou latinu. Co víš o Princezně?"
Sam po chvíli mlčení řekl: "Vědět, co je to jiného než pochopit? A jak jsem již dokázal, pochopit -"
"Nevíš o Princezně vůbec nic, mám pravdu? Nikdy dříve jsi o ní neslyšel, že ano?"
"Pro filozofy jsou všechny znalosti jedinou; ergo znát princeznu znamená znát podstatu princezny a pro toho, kdo dokáže uchopit podstatu -"
"Jak jsi přišel na to tvrdit o sobě, že jsi filozof?" zeptal se Kedrigern vztekle.
"Všichni lidé jsou filozofy. Já jsem člověk. Ergo, jsem filozof. Nemám pravdu?" řekl Sam, který se vyvaroval dalšího pokračování.
"Nemáš. Je to nesmysl jako všechno ostatní, co jsi nám tu vyprávěl. Tvoje hlavní premisa je jedním z nejhloupějších tvrzení, jaké jsem kdy slyšel. Všichni lidé nejsou filozofy a ty to víš. I kdyby to byla pravda, je to v tvém případě irelevantní - protože nejsi žádný člověk, ale duch."
Sam byl chvíli zticha a pak řekl: "Tak tedy dobrá. Někteří duchové jsou filozofy. A já jsem filozof. Pak tedy... tedy... musím být člověk."
"Tenhle sylogismus s konečnou platností dokazuje, že nejsi o nic víc filozofem než můj domácí troll," odpověděl čaroděj chladně.
"O co se to tu vlastně pokoušíš?" zeptal se Amos zlověstným hlasem. "Snažíš se mne zesměšnit před tímto čarodějem a zakletou dámou? Zakletou princeznou! Říkal jsi, že víš něco o jejím zaklení."
"Co jsi pochopil, že jsem řekl, nemusí být nutně to, co jsem řekl, ani já nutně nemusím být tím, kdo to řekl, a ty posluchačem, per ipse nullius dubitantur; neboť to, co je a co bylo pochopeno a co chápající pochopil, že je a bylo, quomodo, pochopeno, není ani přesně ani náhodně -"
"Zmlkni už konečně!" řekl Kedrigern zuřivě. "Pověz mi jen jedinou věc, Same: byl jsi nějakým způsobem ve spojení se dvorem Princezniných rodičů?"
"Cožpak nesouvisí všechno se vším? V nekonečném vesmíru věčné existence je vše, co se stalo, harmonicky propojeno se vším, a tedy -"
"Což jinými slovy znamená, že nejsi ve spojení s dvorem jejích rodičů o nic víc než s mou pravou nohou," přerušil ho Kedrigern.
"V kosmickém smyslu jsou všechny věci propojeny vzájemnými vazbami. Ovšem v přímém smyslu, jak ho chápu ze tvé řeči - ne," řekl Sam. "Nejsem."
"Tak proč ses vlastně přihlásil? Proč marníš čas Amosův, můj a Princeznin svým hloupým tlacháním?" zeptal se čaroděj.
Sam chvíli mlčel a pak žalostně zaskučel: "Co vy víte? Co vůbec kdo ví? Nikdo nic neví, nikdo se nezajímá! Víte, jaké je to být šaškem?"
"Ne," připustil Kedrigern. "Ty ano?"
"Byl jsem šaškem celý svůj život. Umíte si vůbec představit, co to znamená být šaškem? Být člověkem, který musí být vždy po ruce, vždy v dobré náladě, připraven bavit a být směšný: hádanky, vtipy, slovní hříčky, padání, legrační šichty a oplzlé písničky... a když se pak přestanou smát... Dovedete si představit, jaké to je, být směšný na objednávku?"
"Těžké, řekl bych," řekl Kedrigern.
"Těžké, říká!" skučel Sam, až se všechny menší předměty v místnosti roztřásly. "Těžké! Co ví nějaký čaroděj o těžkostech? Musel kdy nějaký čaroděj vstát z postele, když je napůl chromý revmatizmem, a bavit kotrmelci opilé rytíře? Musel kdy který čaroděj poskakovat s lyrou po hodovní síni a zpívat 'drnky drnky brnk' a 'ne nenene hej', když ho bolela hlava, až se mu zdálo, že se mu změnila v rozbitou vaječnou skořápku plnou horkých oblázků?"
"Nechápu, proč kňučíš," zeptal se ho Kedrigern rozhořčeně. "Musel kdy nějaký šašek odčarovávat kletbu a vědět, že se změní ve štěnici, když vysloví špatně jedinou hlásku? Musel se kdy nějaký šašek postavit obrům, démonům a barbarským bojovníkům? Pronásleduje snad každý šašky, že jsou ve spolku s ďáblem?"
"No dobře, tak čarodějové to taky nemají lehké. Ale ani šašci," prohlásil Sam. "A nikdo s námi nemá kousek soucitu. Nikdo nám nerozumí. Nikdo se o nás nestará."
"A ty si myslíš, že se lidé starají o čaroděje?" odsekl Kedrigern.
"Myslím, že jsem měl štěstí, že jsem byl ševcem," řekl Amos.
Kedrigern jeho poznámku ignoroval a zeptal se: "Ale proč jsi tvrdil, že víš něco o Princezně, Same? A proč ses sám pasoval na filozofa?"
"Chtěl jsem trochu úcty. Šašků si nikdo neváží, nikdo neposlouchá, co říkají. Ale když otevře ústa filozof, poslouchá každý. Většinou nerozumí ani slova z toho, co říká; ale poslouchají. Umí udělat dojem."
"Jistě, poslouchají, ale když si poslechnou pár vět, pochopí, že je to jen tlachání," upozornil ho Kedrigern.
"Ty jsi to pochopil, ale ty jsi čaroděj. Já chci působit na obyčejné lidi. Servíruji jim prostě to, co jsem slýchal u dvora, a oni to berou. Amose to zaujalo. Nemám pravdu, Amosi?"
"Ano... ale co může takový švec vědět o filozofii?" řekl Amos hořce. "Všechno, co o nich vím, je, že špatně zacházeli s botami."
"Dobře, Same. Máš, cos chtěl. Věnovali jsme ti pozornost. Teď odejdi a nech Amose, aby vyhledal někoho jiného, kdo znal Princeznu," řekl Kedrigern.
"Podívejte se, mohl bych vám v tom nějak pomoci?"
"Ne, Same."
"Nechtěli byste si poslechnout veselou písničku? Vtip? Co byste řekli vtipu, který zaručeně všechny rozesměje?"

"Není třeba, Same. Jen nás nechej, abychom mohli pokračovat."
"Mohlo se mi to povést, kdybych nenatrefil na čaroděje. Mohl jsem být někdo. Byla to ta latina, co mě prozradilo, že ano? Kdybych se lip naučil latinsky, považovali byste mě za filozofa?"
"Bylo tam trochu moc sylogismů, Same."
Náhle se ozval neznámý, trochu ráčkující hlas: "Amosi! Amosi, jsi tam?"
"Jsem tady, vaše excelence!" zavolal Amos.
"Hledáme tě všude. Našli jsme tvé papíry a chtěli jsme tvůj případ vyřídit rovnou, ale ty ses prostě ztratil... a vůbec, co tam děláš?"
"Nic, vaše excelence, vůbec nic. Jen jsem si zaskočil na kus řeči s přáteli."
"Tak se s nimi rozluč a spěchej ke Kulatému stolu. A kdo jsi ty?" zeptal se ráčkující hlas.
"Ano, kdo?" odpověděl Sam. "Zamysleme se nad tou otázkou z těchto hledisek: za prvé, existence mého jsoucna, za druhé, existence mého nejsoucna nebo jinak a za třetí, pochopeni mého jsoucna ostatními a ostatních mnou. A podívejme se na každé z těchto hledisek ve světle vzájemných vztahů mezi jednotlivými hledisky, přičemž oddělíme podstatu od kořene..." Samův hlas se pomalu vytrácel do dáli.
"Musíš být filozof," řekl druhý hlas, který se vytrácel rovněž. Samovu odpověď už nezaslechli. Pak se ozvalo Amosovo zašeptání.
"Musím jít okamžitě, Kedrigerne. Slyšel jste Hlavního úředníka - našli moje papíry!"
"Ale Amosi!"
"Je mi líto, starouši. Musím spěchat. Udělal jsem, co jsem uměl. Přeji vám hodně štěstí ve vašem pátrání, paní," řekl Amos hlasem, který se rovněž ztratil v dáli.
Kedrigern chvíli bez hnutí stál a poslouchal. V jeho pracovně zavládlo hluboké ticho. Nakonec opět zavolal Amosovo jméno, a když se nedočkal odpovědi, Samovo. Nikdo se neozval. Pomalu přistoupil ke stolu, položil na něj svou svíčku a řekl: "Zatraceně!" Hlasem, který zněl jako kletba pokračoval: "Ani na jednoho není spolehnutí. Nedá se věřit jedinému jejich slovu." Pak se obrátil na Princeznu. "Viděla jsi to sama. Všechno jsi slyšela. Jsou strašně nespolehliví. Byl jsem hlupák, když jsem myslel, že Amosovi mohu důvěřovat. Byl jsem hlupák, když jsem marnil čas se Samem. Byl jsem idiot, když jsem si myslel, že nám mohou být něco platní!"
Princezna se zvedla a uhladila si šaty. Pak se usmála a sfoukla svou svíčku. "Kváák," řekla.

< Osm >
Trocha vítané pomoci
Pivo bylo teplé a nanicovaté chuti. Kedrigern ho chvíli nerozhodně převaloval v ústech, pak zavřel oči a polkl. Chutnalo jako destilát břichů nejzavrženíhodnějšího zlosyna.
Položil ušmudlaný džbánek s otlučeným zubatým okrajem zpátky na špinavý rozviklaný stůl, smutně se zašklebil, utřel si ústa rukávem a v duchu si přál, aby byl doma. Miloval svůj domov. Nenáviděl cestování.
Domov znamenal klid a společnost Princezny s nebesky modrýma očima a havraními vlasy; cestování znamenalo hlučné a páchnoucí davy neznámých a naprosto nesympatických otrapů. Domov bylo vychlazené pivo ve stříbrném korbeli a ne tyhle zteplalé splašky v umaštěném džbánku. Domov byla neustálá péče jeho oddaného trolla Spota, ne pomalá a neochotná obsluha nevrlého, uhrovitého hostinského. Kedrigern silně strádal absencí všech slasti domova a předsevzal si, že až se vrátí, hned tak zase svůj dům neopustí, dokonce ani kvůli Vosconovi Otevřené ruce.
Když se však nad tím zamyslil trochu důkladněji, zakolísal. Vosconu své jméno jistě nenosil nadarmo. Čtyřicet soudků vína a měšec zlata byla opravdu velkorysá odměna za sejmutí malé amatérské kletby z Vosconovy vinice.
Zamyšlený Kedrigern bezděčně znovu upil piva a málem se zadusil. Jeho rozhodnutí se znovu upevnilo. Ne, již nikdy víc. Pomoc Vosconovi znamenala cestování a zavšivené chlévy jako tahle Hosselova hospoda. Raději bude pít své vlastní obyčejné pivo doma než Vosconovo víno za takových podmínek.
Mohutný muž s kšticí hustých černých vlasů a vousů, které takřka zakrývaly jeho větrem ošlehaný obličej, usedl na lavici proti Kedrigernovi. "Co je nového, poutníče?" zeptal se přátelským tónem a opřel si luk o hranu stolu, zatímco toulec plný ostrých šípů odložil na lavici vedle sebe.
"Svět se žene do pekla na hřbetě splašené kobyly," řekl čaroděj pochmurně.
"To není nic nového."
"Ničím lepším nemohu sloužit. Je mi líto."
"Nemusíš se omlouvat, poutníče. Tyto dny jsou na novinky skoupé, ať už na dobré, nebo na špatné." Uvelebil se na své lavici, křikl na hostinského, aby mu donesl pivo, a znovu se obrátil ke Kedrigernovi. "Možná, že mám nějakou novinu já," poznamenal a spiklenecky na něj mrknul.
Kedrigern dal pozvednutím obočí najevo mírný zájem, který ve skutečnosti vůbec nepociťoval. Neměl rád, když cizinci zasahovali do jeho soukromí, zvláště, když zrovna přemýšlel o nespravedlivosti světa a jejich důsledcích na jeho osobu. Nechtěl však být nezdvořilý. Jeden nikdy neví, co se může z náhodně utroušené poznámky dozvědět.
"Ó ano, mám novinu, kterou neuslyšíš hned tak v každé hospodě," řekl lučištník a znovu spiklenecky mrknul.
"Jaké štěstí," zabručel Kedrigern.
"Ano, Velkou novinu, kterou nemohu vyprávět každému na potkáni. Alespoň ne dřív, než budu informovat patřičná místa."
Kedrigern neměl tu správnou náladu na to, aby jej pobízel. Seděl tiše a pokračoval ve svých úvahách, dokud nepřišel hostinský, sám Hossel osobně, a nepřinesl lučištníkovi objednané pivo. Muž se neurčitě rozhlédl po lokále a řekl: "Určitě se však nic zlého nestane, když ji prozradím několika čestným mužům."
"Co nám chceš prozradit, Fletchere?" zeptal se hostinský.

"Tu novinu, bratranče. Tu dobrou zprávu."
"No dobře, tak co se ti podařilo tentokrát?" zeptal se hostinský. Jeho tón nasvědčoval, že vyslechl jejich rozmluvu a prahl po tom dozvědět se více.
"Střelil jsem draka," oznámil Fletcher hlasem, který se rozlehl po celé hospodě. Z kuchyně vykoukly dvě hlavy, chvíli zvědavě okouněly, ale zase rychle zmizely, když zahlédly Hosselovu výmluvně zdviženou pěst. Hovor u vedlejších stolů ztichl, jako když utne. "Ano, je to čistá pravda," řekl Fletcher, zjevně uspokojený ohlasem svých slov. "Střelil jsem draka."
"Kde?" zeptal se Hossel.
"U Belfordu, na západní cestě. Zrovna končil své špinavé dílo a celé okolí bylo zahaleno hustým kouřem." Konverzace u vedlejšího stolu umlkla docela a k Fletcherovi se otočily tři špinavé obličeje. Hossel se opřel o zeď a založil si své masité ruce na prsou. Kedrigern cítil, že se jeho zájem pomalu probouzí.
"Zprvu jsem si ho vůbec nevšiml," pokračoval Fletcher po dramatické pauze. "Upíral jsem oči k zemi, ne na oblohu. Slídil jsem po barbarech. Vypadalo to jako jejich práce, chápejte. A pak jsem ho uviděl - pouhý bod daleko na severu, velice vysoko. Zakroužil kolem hřbitova, pak klesl na úroveň střech a rychle přeletěl nad městem. Řítil se přímo na mne."
Fletcher se rozhlédl po místnosti. Spokojeně se usmál. Trio od vedlejšího stolu sedělo s ústy dokořán. Z kuchyně opět vykoukly hlavy, a Hossel o ně nedbal. Dokonce i Kedrigern pozorně poslouchal.
"Proč bych to nepřiznal, přátelé... měl jsem strach. Drak není nějaké obyčejné zvíře. Může vás spálit na škvarek dřív, než se přiblíží na dostřel šípu. Ale já jsem vytáhl šíp a ukryl jsem se mezi zříceniny zdí. Když mi drak přelétal nad hlavou," - tady Fletcher doprovodil svůj výklad výmluvnou pantomimou - "vypustil jsem šíp a trefil obludu rovnou do srdce."
Muži u vedlejšího stolu zajásali. Fletcher se potěšeně uklonil.
"Jak byl velký, Fletchere?" zeptal se Hossel.
"Tělo měl velké asi jako stodola. Od jedné špičky křídla k druhé... no, o kousek víc, než je tahle hospoda napříč."
"To musela být hrozná rána, když žuchl na zem," poznamenal jeden z jásajících mužů.
"Hm, ale on nespadl. Trochu se ve vzduchu zakolébal, ale nespadl. Oni totiž nikdy nespadnou, víte," řekl Fletcher znalecky.
"Že ne?"
"Samozřejmě, že ne. Ještě jsem neslyšel o nikom, kdo by našel dračí zdechlinu, vy snad ano?" Fletcher nechal své malé publikum, aby na okamžik zvážilo ten fakt a pak pokračoval: "Když je drak jednou smrtelně raněn, letí na sever. Tam nahoře, až za Posledním lesem a Skleněnými horami, je údolí, kde draci umírají. Žádný člověk ho ještě okem nezahlédl."
"Tak jak víš, že tam je, bratrance?" zeptal se Hossel.
Fletcher si ho změřil chladným pohledem. "Slyšel jsem o něm od lesní čarodějnice. Měla vidění."
Ostatní se zatvářili chápavě a jeden po druhém mlčky přikyvovali. Kdo citoval lesní čarodějnici, tomu bylo třeba věřit bez otázek.
Kedrigern, který už měl s lesní čarodějnicí co do činění, k ní takovou úctu nechoval. Vzpomněl si na ten lektvar, který si pro sebe vařívala v kotli, a ani se moc nedivil, že měla vidění. Jednou, při pracovní návštěvě v její chatrči, vypil jediný malý růžek a větší část týdne pak vůbec nebyl schopen zvednout se na nohy. Vidění, jistě.
Fletcher ho opustil a připojil se k vděčnějšímu publiku u vedlejšího stolu a Kedrigern se vrátil ke svým myšlenkám. Nezbývalo než zaplatit, rozhodnout o vhodném trestu pro Hossela a vydat se na další cestu. Pomyslel na běžné pohromy - krysy, myši, blechy, plíseň, otravný puch - a odmítl je. Na místě jako je Hosselova hospoda by si něčeho takového sotva kdo všiml. Poltergeist by mohl posloužit docela dobře; Kedrigernova vlastní pracovna stále ještě nesla až příliš zřetelné stopy Rupertovy návštěvy. Pak si uvědomil, že tím vším by nestrádal jen Hossel, ale také jeho hosté, kteří už byli potrestáni dost tím, že zde pobývali. Kedrigern nepatřil k těm, kdo trestají nevinné spolu s vinnými. Zdá se, že by vše mohly uspokojivě vyřešit nežity. Nijak zvlášť důvtipné a poněkud omšelé, ale s přihlédnutím k podmínkám docela přiměřené.
Zamumlal zaklínání, zaplatil účet a zamířil ke stáji pro svého koně. Čeledín mu pomohl do sedla a obdivně přitom pohladil koni černou hřívu.
"Nádherný kůň, pane," řekl chlapec.
"Jo, to on je."
"Připadá mi jako kůň barbarů, pane."
"Jsi velice zvídavý, chlapče. Ale je pravda, že ho mám od barbara." Kedrigern si vzpomněl na Buroka, ze kterého teď byl jen balvan v opuštěném údolí. "Pokud vím, už ho nebude potřebovat."
Čeledín se na něj podíval s rostoucí zvědavostí a pak se tichým hlasem zeptal: "Vy jste čaroděj, pane?"
"Proč se na to ptáš?"
"Protože vypadáte jako čaroděj, pane. Chováte se jako čaroděj."
Ten chlapec má postřeh, pomyslel si Kedrigern. "Proč myslíš, že nejsem třeba učenec? Nebo alchymista?"
"Ach, na učence vypadáte příliš směle, pane. A příliš poctivě na alchymistu," dodal rychle.
Podivuhodný hošík, pomyslel si Kedrigern. Příliš bystrý na to, než aby zůstal pouhým čeledínem. "Co ty víš o alchymistech?"
"No, tu a tam se u nás zastaví, pane. Většinou jsou hrozně protivní."
Ten hoch má skvělý úsudek. Člověka to uklidní, když najde takového bystrého mladíka v dnešních hloupých časech, kdy alchymisté jako by všechny omámili tím svým blábolením a tlacháním. "Máš absolutní pravdu, hochu. Nikdy nevěř alchymistům," pochválil ho Kedrigern.

"Ne, pane. Prosím vás, pane..." Čeledín k němu prosebně vzhlédl.
"Ano, chlapče?"
"Prosím vás, pane, nemohl byste ze mě udělat svého učně?"
Kedrigern si ho pozorně prohlédl. Chlapec byl oblečen v roztrhaných hadrech. Páchl stáji a koňmi. Byl příliš mladý a pravděpodobně neměl žádné způsoby. Na druhé straně, byl od přírody inteligentní. Jeho oči byly jasné a čisté, jeho rysy mnohem jemnější než těch v hospodě, kteří vypadali jako obyčejní hlupáci.
"Prosím, pane."
"Musím to uvážit, hochu."
Učeň by se mohl hodit. Ne že by břemeno práce bylo tak těžké, ale čarodějnictví je osamělá záležitost a s učedníkem by si mohl aspoň občas pohovořit. Princezna - usuzoval samozřejmě - se o čarodějnické záležitosti příliš nezajímala a Spot byl přes všechnu snahu v tomto ohledu naprosto beznadějný. Potřeboval prostě někoho, kdo dosáhne i na horní police a mluví celými větami. Svěží chlapcův zjev by snad mohl Princezně zpříjemnit chvíle, kdy bude zaneprázdněn svými povinnostmi. A ve vzhledu toho chlapce bylo něco, co Kedrigernovi připomínalo sebe sama před sto padesáti lety. Nemohl ho jen tak odmítnout.
"Tak tedy dobrá, hochu. Pokud tě tvůj pán pustí, můžeš jít se mnou."
"Hossel není můj pán, pane. Nechává mě tu přespávat na slámě a jíst zbytky z kuchyně. To je všechno."
"Vida, tak on je Hossel rovnostář: jedná s tebou stejně jako se svými hosty. No dobře, vezmi si své věci a pojď se mnou."

Kedrigern jel, jak nejpomaleji to bylo možné, ale hoch stále zůstával pozadu. Sesedl z koně a posadil se na povalený kmen stromu, aby na něj počkal.
"Promiňte mi, mistře," řekl chlapec zadýchaně, když ho dohonil.
"To je v pořádku. Posaď se. Něco sníme a na chvíli si odpočineme."
Když nadešel čas pokračovat v cestě, podíval se Kedrigern na ubohou postavičku oděnou v hadrech a začal se cítit jako bídák. Když pomyslel na sebe, jak se veze v sedle, zatímco ten malý ubožák kluše vedle něj, pocit v něm ještě zesílil.
"Myslím, že bude lepší, když se chvíli povezeš, chlapče," řekl.
"Ach ne, to ne, pane! Nikdy bych nemohl sedět na koni, zatímco můj mistr jde pěšky!"
"Musíš se naučit dělat, co ti přikážu, chlapče. Když ti řeknu, abys jel, pojedeš," řekl Kedrigern ostře.
"Když to říkáte takhle, mistře," odpověděl hoch a čile se vyhoupl do sedla.
"Jak se vlastně jmenuješ? Nemohu ti přece pořád říkat chlapče."
"Jmenuji se Jum, mistře."
"Jum? Divné jméno. No nevadí, tak půjdeme... Jume."
Pod Kedrigernovým vedením zamířili na západ až na velkou severní křižovatku a pak se vydali na sever k horám. Putovali mlčky. Jum byl naplněn úžasem nad krajinou kolem a Kedrigern ho nechtěl v jeho nadšení rušit.
Kedrigern se s každým krokem cítil lépe. Zachránil citlivého a bystrého mladíka od neradostného osudu Hosselova čeledína a vyřešil tak problém, související s čarodějnickou tradicí. Jum potřebuje důkladně vydrhnout, a když ho bude pár týdnů pořádně krmit, bude z něj vynikající polotovar. Bude potřebovat i nové jméno, něco poněkud důstojnějšího. Jum je dobré tak akorát pro čeledína, šaška nebo alchymistu - bylo by to opravdu skvělé jméno pro alchymistu, pomyslel si - ale určitě ne pro čaroděje.
Putovali dál. Jum stále žasl, Kedrigern přemýšlel a ani jeden z nich nemluvil. Krajina kolem byla čím dál pochmurnější a pustější. Prošli kolem rozpadlých zbytků jakési chýše, pak kolem zpustlého obilného pole. Ponurost se brzy proměnila v zlovolnost. Když na starém javoru uviděl několik těl oběšenců v různých stádiích rozkladu, učinil Kedrigern rychle několik ochranných kouzel, která ho měla včas varovat před nebezpečím. Nevěděl, kdo to vše způsobil, ale chtěl vědět, jestli je nablízku.
"To je dílo barbarů, mistře?" zeptal se Jum přiškrceným hlasem.
"Ano. Ale jestli to udělali vetřelci z východu, nebo nějací místní snaživci, to nedokážu určit. Mohou to také být oběti svaté války nebo pronásledování. Nebo možná výsledek sporu mezi dvěma rodinami. Nebo byli potrestáni za daňový únik. V konečném důsledku mezi nimi není žádný rozdíl," řekl Kedrigern a povzdechl si.
"Mizerní barbaři... sedřít jim zaživa kůži z těla!" prohlásil Jum vášnivě.
Kedrigern už už chtěl hocha napomenout, ale pak se kousl do jazyka. Jum byl mladý a měl spoustu času, aby se naučil ovládat. Jeho výbuch vášní mohl být docela dobře způsoben nějakou osobní tragedií a bylo by kruté ho v takovém případě kárat.
O míli dál minuli další farmu vypálenou do základů a o další dvě mile dál narazili na kouřící trosky hospody. Vtom Kedrigern uslyšel za zády varovný výkřik a obrátil se. Byl to Jum, kdo první zahlédl nebezpečí. Kedrigern sledoval směr, kterým ukazovala jeho ruka, a zahlédl na obloze bod, který se k nim blížil velkou rychlostí.
Kedrigern sáhl po svém medailonu, pozvedl ho a podíval se skrz hledáček pravdivého vidění v jeho středu. Uviděl draka. Nebyl velký jako stodola, rozpětí jeho křídel bylo menši než Hosselova hospoda napříč a byl velice starý; ale pořád to byl drak. A byl velice rozzuřen. Z levé přední tlapy mu čouhal šíp, který mu zřejmě působil bolest, ale nijak neomezil jeho pohyblivost a sílu.
"To je práce našeho Fletchera Drakobijce," zabručel Kedrigern.
"Je to drak, mistře?" zvolal Jum.
"Je, Jume. Ale nemusíš mít strach. Jsme chráněni."
"Zabij ho, mistře! Zabij toho draka!"

"To není můj obor, Jume."
"Ale to je drak, pane! Draci existují jen proto, aby byli zabíjeni!"
"Svérázný názor, Jume," přerušil hocha Kedrigern.
Chlapec zmlkl. Kedrigern udělal jednoduché kouzlo proti ohni a dýmu, pak ucouvl, položil koni pro uklidnění ruku na šíji a čekal, až drak dorazí.
Mířil přímo na ně. Kousek před nimi klesl na úroveň korun stromů a vychrlil oheň. Jum vykřikl hrůzou, ale plameny po nich neškodně sklouzly, aniž poznamenaly jediný vlas na jejich hlavách nebo jedinou součást jejich garderoby.
Drak se vznesl do výše, tam se otočil a zaútočil na ně z boku. Plamen znovu neškodně sklouzl po třech nehybných postavách, přičemž zničil, co zbylo z hospody. Po tomto druhém neúspěchu drak přistál kousek od nich, dávaje si při tom pozor na svou zraněnou končetinu. Zhluboka se nadechl a vychrlil na ně mohutný oblak ohně, který je na chvíli docela pohltil. Jum zaječel a kůň zařehtal; Kedrigern stál bez hnutí; byli nezranění. Drak se na ně podíval a klesl k zemi. Položil si hlavu na spáleniště a začal skučet.
Kedrigern k němu přistoupil a zastavil několik kroků od jeho hlavy. Jeho moc ovládat draky byla omezená. Promluvil na něj jeho jazykem, tichým, uklidňujícím hlasem, jako by mluvil na nějakého podivného velkého psa. "Je to v pořádku, kamaráde. Nejsem tvůj nepřítel," řekl.
Drak mírně pozvedl hlavu, zamrkal a pozorně si ho prohlédl. V tu chvíli Jum vykřikl. "Zabij ho, mistře! Zabij ho!"
Kedrigern se na něj utrhl: "Buď zticha, Jume!" a drak se znova rozbrečel.
"Myslím to upřímně. Nejsem tvůj nepřítel," řekl Kedrigern a přistoupil o krůček blíž.

"Falešně mluvíš na Fingarda,
lživých lidí jazykem!
Mrzkého mizery
šípem byl jsem zraněn
a nyní padouch proradně se připlížil,
by dílo zkázy na mně dovršil."

"Nic takového nemám v úmyslu, Fingarde. Jsem čaroděj, ne drakobijec," řekl Kedrigern.
Fingard pozvedl hlavu. "Čaroděj?"
"Jsem Kedrigern z Hor tichého hromu. Jistě už jsi o mně slyšel. No, nevadí... ocitl ses hezky daleko od domova, že ano?"

"Fingard dorazil z dáli,
přes mnohé mlžné vrcholky hor,
lesknoucí se ledovci,
bičované blizardy."

"Ano, zdálo se mi, že jsi drak ze severu," řekl Kedrigern. "Podle té tvé aliterace."
Fingard zvedal hlavu stále výš a výš, až byly jeho třpytivé zlatozelené oči v jedné rovině s Kedrigernovými. Čaroděj byl neustále ve střehu a s jednou rukou za zády byl připraven udělat podpůrné ochranné kouzlo, kdyby to bylo třeba.
Drak znovu promluvil.

"Bude čaroděj zručný a činný,
pyšně jen přihlížet,
nebo hodlá vyjmout šípu hrot,
a nebude týrat Fingardovu tlapu?"

"Nejprve bych od tebe chtěl nějakou záruku, Fingarde. Nechtěl bych tě uzdravit jen proto, abys tu pak mohl poletovat a ničit farmy a domy," odpověděl Kedrigern.
Drak zvedl svou zraněnou pracku a přitiskl si ji na prsa. Pak hrdě pozvedl hlavu a pronesl:

"Fingard byl falešně nařčen
ze spálení starého statku,
zničení domů a zabití lidí!
Přísahá při Fafnirovi, přeslavném svém předku
Vidci všech draků
vypálení a vraždění
bylo dílem bezbožných bojovníků."

Kedrigerna to nijak zvlášť nepřekvapilo. Na tomto světě bylo tolik žhářství a drancováni a bylo přitom tak snadné dávat to za vinu drakům. Ovšem to, co viděl, svědčilo stále proti Fingardovi. Jejich setkáni bylo jen stěží možno považovat za přátelské.
Náhle za jeho zády zaječel Jum: "Lháři! Lháři! Ta obluda lže, mistře! Rozdrť ho bleskem své moci! Stáhni z něj kůži na boty! Znič ho!"
"Buď zticha, Jume," nařídil mu Kedrigern. Pak se obrátil k drakovi a zeptal se ho. "Proč jsi nás tedy zrovna před chvílí

napadl, když jsi tak mírumilovný?"
Fingardova hlava začala znovu klesat, až se skoro dotýkala země. Jeho zlatozelené oči se zamžily, jak drak rychle uvažoval o vhodné odpovědi. Pak řekl mírným, zahanbeným basem:

"Finfard se zapomněl
Má trochu temperamentnější povahu."

A silný hlas a drsné způsoby, dodal v duchu Kedrigern. "U Belfordu jsi byl taky trochu příliš temperamentní?" zeptal se nahlas.

"V plné víře Fingard
slavnostně přísahá při Fafnirovi:
nespálil jsem u Belfordu ani stodolu,
nesežehl nikoho,
majetek nezmarnil!
Jenom si vyrazil na výlet,
letěl nad lesy a loukami,
znenadání přilétl záludný šíp,
zasáhl ho a zle zranil.
Nyní čaroděj zná
příčinu toho povyku...
Potkal Fingard přítele?
Léčivou a laskavou ruku?"

"Ano, myslím, že něco bych pro tebe udělat mohl. Nejprve bych se s tebou ale chtěl dohodnout na odměně," řekl Kedrigern.
Drakův sytý bas se náhle změnil v podlézavé kňučení pouličního žebráka. Zbledl, hlava mu poklesla k zemi a z oči mu vyrazily slzy.

"Fuč jsou Fingardovy finance
Přes povídačky podlé,
bujné báje o bohatství,
dávných kopcích drahých kovů,
pohořích převzácných pokladů.
Vpravdě Fingard však
střeží jen skrovné skvosty
sedí sotva na troše stříbra
několika nepříliš cenných klenotech
rozpadlém rezavém brnění...
Nedobré dny přišly na draky."

Kedrigern pozvedl ruku a zavrtěl hlavou. "Nemusíš mi vyprávět o svých pokladech, Fingarde. Znám draky a vím, jací jsou ohledně pokladů. Já chci tvou krev."
"Krev?" zahřměl drak, jehož hlas byl náhle mnohem silnější a přiměřenější jeho zjevu.
"Krev. Stejně jí trochu ztratíš, až ti budu vytahovat šíp. A taky chci tvůj slavnostní slib, že budeš držet na uzdě svou temperamentní povahu, když budou nablízku lidé."
"Krev?!" zařval Fingard, zvedl hlavu do výše a zuřivě shlédl na čaroděje.
"No tak, přestaň se předvádět. Jestli chceš, abych ti vytáhl šíp, bude tě to stát dvě lahvičky krve. A odpřísáhneš mi při Fafnirovi, Ladonovi a Nidhoggovi, že budeš ovládat svůj temperament, kdykoliv se přiblížíš na deset mil k lidské bytosti. Ber, nebo nech být, Fingarde," řekl Kedrigern.
Fingard svěsil s tichým povzdechnutím hlavu a pozvedl šípem poraněnou packu, zatímco opakoval slova slavnostní přísahy, kterou mu čaroděj předříkal. Když pak Kedrigern začal ohlížet jeho ránu, zavřel drak oči, přikrčil se a smutně deklamoval:

"Stále stejná smutná story:
někoho natrefí neštěstí,
každý hned do kapsy kořistí,
z nespravedlnosti na nevinném."

"Přestaň se litovat, Fingarde," řekl čaroděj, zcela zaujat svou prací. Nařízl ránu kolem hrotu šípu, pak uchopil jeho dřík a řekl: "Teď to možná trochu zabolí. Ne aby ses polekal a začal chrlit oheň a dým, rozumíš?"

"Fingard osvědčí svou statečnost,
zůstane zticha a zadrží žár."

"Tak koukej, abys na to nezapomněl. Připraven?" Kedrigern sevřel násadu šípu v jedné ruce, šupinatou tlapu v druhé a pak rychlým pohybem šíp vyškubl. Fingard vypustil několik obláčků páry, ale žádný oheň ani kouř. "Děkuji, že jsi nedýmal," řekl Kedrigern a začal si vybírat svou odměnu, jež kanula z drakovy rány.
Zkrotlý Fingard zamumlal své díky, pak roztáhl křídla ve větru a vznesl se. Sotva drak zmizel na večerním nebi, obrátil se Kedrigern ke svému učedníkovi. Jum seděl na zemi a se zasmušilým výrazem v obličeji ho pozoroval.
"No, doufám, že ses dnes něco naučil, Jume," řekl Kedrigern.
"Miláček draků!" zvolal hoch nenávistně.
"Podívej se, Jume -"
"Vy máte rád draky! Vyléčil jste obludu, místo, abyste ji zabil!"
"Čarodějové nejsou drakobijci. Příležitostně můžeme zabít jiného čaroděje nebo bojovníka nebo démona v sebeobraně, ale nezabíjíme nevinné draky. Pokud si tohle nedostaneš do té své malé zuřivé hlavy, nikdy se čarodějem nestaneš."
"Nechci být žádným zatraceným drakomilným čarodějem!"
Kedrigern zavřel oči a zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. Potom tichým, studeným hlasem řekl: "V pořádku, Jume. Slez z koně. Když poběžíš, dostaneš se do Hosselovy hospody ještě před setměním. Možná tam budeš šťastnější."
"Budu! Budu!" křičel hoch vzdorovitě. "Oni nejsou zatracení dračí ranhojiči jako vy!" Seskočil na zem a pak zmlkl a pohlédl na Kedrigerna. Jeho rysy náhle změkly, oči se mu naplnily slzami, pak se vrhl k čaroději, plakal a pokoušel se ho obejmout kolem pasu. "Prosím vás, mistře, odpusťte mi," škemral. "Nenávidím draky. Nemohu si prostě pomoci, mistře."
"Chápu tě, chlapče. Jsem si jist, že bys byl mnohem raději učedníkem u bojovníka," řekl Kedrigern a pohladil Juma po hlavě.
"A odpustíte mi, mistře?" zeptal se chlapec, otíraje si uslzený obličej.
"Samozřejmě, že ano, Jume."
"A nepošlete za mnou za trest prokletí? Slibujete mi, že to neuděláte, mistře?"
"Samozřejmě, Jume. Žádné prokletí za trest."
"Pak se tedy raději vydám na cestu," řekl chlapec a utřel si oči špinavým rukávem. "Mějte se dobře, pane, a pamatujte si, žádné prokletí za trest."
"Budu si to pamatovat, Jume. A cestou se neboj. Postarám se, abys v bezpečí dorazil."
"Děkuji vám, pane," zavolal hoch a odběhl po silnici.
Kedrigern vyskočil na koně a rozjel se rychlým cvalem k severu. Chtěl být co nejdál od vypálené hospody a toho, co se tam seběhlo. Z nějakého nepochopitelného důvodu měl velice špatný pocit.
Chlapec očividně nebyl vhodným adeptem na povolání čaroděje a čím dříve na to přišel, tím lépe. Kedrigern mu ve skutečnosti prokázal velkou službu, když ho poslal pryč. Proč se potom cítil tak provinile? Proč mu tak marnotratně přislíbil ochranné kouzlo en route! Takové věci stojí dobrou magii.
A čeho se ten chasník tak bál? Opravdu si myslel, že ho potrestá prokletím za ten bezvýznamný výbuch hněvu? To stálo za zamyšlení. Kedrigern se vždy považoval za mírumilovného muže, milujícího manžela, který je hodný k trollům, dětem a drakům; a přitom se Jum obával jeho hněvu. To bylo podivné a znepokojující. Rozhodl se, že se o Jumově reakci musí zmínit Princezně.
Raději se přinutil myslet na odměnu, která mu kyne z této cesty. Vosconovo víno dodá jeho večeřím lesku na dlouhý čas a získal rovněž dvě lahvičky s dračí krví. Jako ingredience pro zvýšení účinnosti kouzel měly desetinásobnou cenu celé Vosconovy vinice. Mohly posloužit jako důležité položky při výměnném obchodu, který zamýšlel z důvodu úplného zrušení Princeznina zaklení. Chystal se ho udělat s Bess, lesní čarodějnicí, která měla ve svém majetku jistý krystal, a teď ji mohl navštívit hned, jak se vrátí od Voscona. Navíc ho kromě drobných výloh v Hosselově hospodě cesta dosud vůbec nic nestála.
Mimovolně sáhl rukou ke svému měšci. U opasku nebyl. Ohmatal svůj opasek kolem dokola, pak si horečnatě prohledal kapsy a všechny součásti svých šatů. Měšec nikde. Zastavil koně, sesedl a prohledal sám sebe stejně jako sedlový vak, dokonce si zul boty a protřepal je. Měšec nikde.
Kedrigern nasedl na koně a chystal se rozjet zpět, když se mu náhle rozbřesklo. To uslzené objímání. Obratně vymámený slib proti prokletí. Nečekané přání být co nejrychleji pryč. A on naletěl jako nějaký hlupák a ještě tomu hadovi přislíbil ochranné kouzlo na cestu. No dobře, však se na to ještě podíváme, řekl si ponuře.
Obrátil se k jihu - a vzpomněl si na svůj slib. Neexistoval žádný způsob, jak ho vzít zpátky. Chvíli seděl a tiše přemýšlel, pak vyskočil na koně a pokračoval ve své cestě na sever.
Dobře si to ten Jum vymyslel. Celá ta myšlenka o učedníkovi - a byla to Jumova myšlenka - byla přece absurdní. Jen málo členů bratrstva mělo nějakého učedníka a ti, kteří ho měli, si neustále stěžovali. Člověk si přece vždycky mohl sjednat dočasnou pomoc, když ji potřeboval, a mohl si být jist, že bude prvotřídní kvality. S učedníky dnešních dnů takovou záruku rozhodně neměl. Jestliže se Jum opravdu chtěl stát učedníkem, hodil se spíš pro alchymistu. V tom směru měl skvělou budoucnost: už teď uměl báječně lhát a krást.
Sotva urazil několik dalších mil, byl Kedrigern znova ve své kůži. Jediný závazný slib, který dal, se týkal trestu prokletí. Nikdo nemohl předpokládat, že okrade čaroděje a uteče, aniž by za to zaplatil. To by mohlo vytvořit velmi zlý precedens a co horšího, kdyby se to dozvěděli jeho druhové z bratrstva, nikdy by mu to neodpustili.
V očích se mu radostně zablesklo, když si uvědomil, že se jeho slib týkal pouze Juma. Dobrá, chlapci tedy ublížit nesmí. Slovo čaroděje bylo neporušitelné a on přislíbil, že ho nepotrestá prokletím. Ale neřekl ani slovo o měšci nebo jeho obsahu.
Pobídl koně, usmál se a začal si tiše broukat veselou melodii, zatímco zvažoval různé možnosti. Bylo to úžasné, jaká

nejrozmanitější kouzla mohl jeden narafičit do měšce.

< Devět >
Krystal z Carracodissy
Kedrigern vyšel nejistým krokem ze své pracovny. Byl bledý, oči měl podlité krvi a dveře za sebou zabouchl roztřesenou rukou. Vydal se do kouta pokoje, kde obvykle snídali, našlapoval při tom, jako by šel mezi sklem, a zastavil se na prahu sluncem zalité místnosti. Hlasitě polkl. Přivřel oči do úzkých škvírek, zastínil si je rukou a pomalu vešel. Princezna už seděla u stolu. Ve svých zelených šatech vypadala obzvlášť svěže a půvabně; černé vlasy měla rozpuštěny na ramena. Kedrigern si toho stěží povšiml. Tohoto rána by na něho neudělala nejmenší dojem ani sama Venuše, vykukující ze džbánku s džemem. Princezna se po něm podívala a její pohled byl chladný a odměřený.
"Kváák?" zeptala se Princezna zdvořile.
"Příšerně, díky," odpověděl Kedrigern a sesul se do židle proti ní.
"Kváák," řekla s upjatým, nuceným úsměvem.
"Ne, to mi teď nepomůže, má drahá, a od tebe není moc laskavé, že to říkáš. V tom směru jsem neměl na výběr," řekl Kedrigern chvějícím se hlasem. Zaposlouchal se do kručení svého žaludku, zakončeného hlasitým škytnutím. "Vím, co si vařívá lesní čarodějnice, a ředil jsem si pití, jak jen to šlo. Jenže ona mi pořád dolévala."
"Kváák."
"Neznáš Bess, má drahá. Je to stará dobrácká, ale příšerně se naštve, když v její chatrči odmítneš pít, a já si nemohl dovolit riskovat, že si ji popudím." Kedrigern si zničeně povzdechl. "Nevím, jak to může vydržet. Musí mít žaludek potažený kotelním kamenem. To její pivo by určitě zajímalo alchymisty."
"Kváák?"
"Horší než to. Myslím, že by dokázalo ochromit dospělého trolla."
Jakoby v odpověď na narážku se na svých velkých plochých nohou přibatolil do světnice Spot. "Ja! Ja!" výskal radostně na uvítanou pouhý loket od Kedrigenových uší. Kedrigern vyloudil tichý plačtivý zvuk a skryl si tvář do dlani.
"Ne, Spote. Ticho, prosím," řekl slabě. "Prosím."
Malý domácí troll čekal u jeho kolen, vyvaloval oči, funěl a slintal, dokud čaroděj zase nevzhlédl. Kedrigern si opatrně protřel oči, zamrkal a podíval se na Princeznin talíř, na kterém ležel krajíc chleba namazaný jahodovým džemem. Rychle oči znovu zavřel.
"Nemaštěnou ovesnou kaši, Spote. Velice malou porci. Jen kapku. A přines mi ji tiše."
Spot nehlučně zmizel a uši a ruce se mu při tom klátily jako plachty trojstěžníku. Kedrigern znovu pohlédl na Princeznu. Její výraz svrchované nespokojenosti byl víc než zřejmý.
"Vyváděl jsem v noci moc?" zeptal se opatrně.
"Kváák."
"Opravdu? Zvláštní... Vůbec si na to nepamatuji. Jsi si tím jistá?"
"Kváák!" odpověděla rozhořčeně.
Kedrigern pozvedl ruce v obranném gestu. "Samozřejmě, má drahá, když to říkáš ty. Je mi to hrozně líto."
Podívala se na něj, ale neřekla nic.
"Nezkoušel jsem... nezkoušel jsem nějaká kouzla, že ne?" zeptal se s obavami.
Důstojně zavrtěla hlavou.
Kedrigern si zhluboka oddechl úlevou. "Jsem rád, že to slyším. Čarovat, když je člověk ne zcela... když nemá... no, je to nezodpovědné. Už jsem slyšel o sněmech, kde se všichni probudili neviditelní jen proto, že nějaký hloupý čaroděj... ale co, s tímhle se teď trápit nebudeme."
Nevypadalo to, že by Princeznu jeho prohlášení nadchlo. Seděla tiše. Spot se přišoural s miskou ovesné kaše a s mlékem, tiše vše postavil na stůl a zase zmizel. Kedrigern se pustil do jídla, nabíraje malé, opatrně odměřené porce, a ona byla stále zticha. Nakonec odložil lžíci a podíval se Princezně zpříma do oči.
"V každém případě, má drahá, jsem přinesl to, pro co jsem tam šel. Byla to dlouhá cesta a těžké smlouváni a ta kocovina mě možná ještě zabije. Cena byla doslova vydřidušská. Ale uspěl jsem," oznámil hrdě.
"Kváák?"
"Víc než jen to. Mnohem víc. Musel jsem Bess dát plnou lahvičku dračí krve. Ale té by mi líto nebylo. K čemu je taková dračí krev? Dal bych ji klidně všechnu dračí krev, jen abych tě učinil šťastnou."
"Kváák?" zeptala se. Její hlas jako by změkl.
"Všechno pro tebe a jen pro tebe, má drahá." Kedrigern se natáhl a jemně jí položil koneček prstu na ruku. "Je to můj trochu opožděný svatební dar: krystal z Caracodissy. V tuto chvíli leží na mém pracovním stole. A jen, až se mi trochu vyčistí hlava..."
Stiskla Kedrigernovu ruku ve svých. Se zakuňkáním čiré radosti vyskočila, oběhla stůl, objala ho kolem krku a zasypala ho polibky. Pohladil ji a pevně ji k sobě přitiskl.
"Kváák?" zašeptala.
"Ach, samozřejmě. Je to ryzí zboží. Vyznám se v obchodě příliš dobře, než abych se nechal napálit. Kolem celého jeho obvodu je nápis, jehož slova planou jako oheň:

"Čáry, jež jsou ku pomoci,
kdo hledá zde, ten nalezne,
probudí ducha v jeho moci,

nalezne kouzlo, jež zlomí kletby zlé."

Hned zítra ráno se do toho pustím, bude to první věc, kterou udělám, až se prospím a u oběda už budeš mluvit tak hezky jako dřív."
Vyskočila a zmateně se podívala na Kedrigerna. "Kváák?" zeptala se.
"Ne, zítra. Prosím, má drahá. Hlava mi třeští. Stěží se mi daří zaostřit oči. Nejsem rozhodně ve stavu -"
"Kváák!" vykřikla.
"Samozřejmě, že tě miluji!" řekl Kedrigern, vystrašený silou jejího hlasu. "Tady se však jedná o velmi delikátní kouzlo, má drahá. To si prostě nemohu vzít na svědomí. Na to musím mít čistou hlavu a..."
"Kváák?" navrhla mu.
"Ne, nemohu. Proti kocovině žádný lék neexistuje. Ani zaklínadlo. Musíme prostě počkat do zítřka. Jistě, jeden den navíc by nebyl špatný, abychom měli úplnou jistotu, co říkáš, drahá?"
Princezna sklíčeně klesla na židli. Podívala se na něj svýma velkýma smutnýma očima. V koutcích se jí zaleskly slzy, které pomalu stékaly po jejích bledých tvářích.
"Má drahá, já skutečně nemohu. Vyžaduje to důkladné předběžné studium. Bylo by velice riskantní vrhnout se do toho rovnýma nohama."
Zavzlykala. V očích se jí objevily další slzy. Skryla svou půvabnou tvář v dlaních a tiše plakala.
Kedrigern dokázal vzdorovat necelou minutu. Pak vstal, položil jí ruku na rameno a řekl: "Možná bych přece jen něco mohl udělat i dnes. Kdyby mi Spot přinesl studený obklad..."
Princezna vyskočila na nohy a jedenkrát ostře tleskla dlaněmi. Kedrigern se při zvuku, který přivolal Spota, zkroutil bolestí.
"Mísu velice studené vody a čistý ubrus, Spote. Přines mi to do mé pracovny. A nehluč při tom," řekl čaroděj slabým, nuceným hlasem.

Studený obklad pomohl jen málo. Kedrigern si otřel čelo, osušil si prsty o šaty a obrátil svou pozornost ke krychlovému krystalu, který stál na vyklizeném kousku jeho velkého pracovního stolu. Princezna na něj fascinovaně hleděla.
Byla to dokonalá krychle bezchybného křišťálu se stranou dlouhou asi jako dlaň, zářící z nitra, odkud vystupovalo světlo jako planoucí duše. Kolem čtyř stran byl rudě zlatými písmeny vyveden nápis, zářící jako živý oheň. V tmavé místnosti četl Kedrigern známá slova, otáčeje při tom pomalu křišťálovou krychlí:

"Probudí ducha v jeho moci,
kdo hledá zde, ten nalezne,
nalezne kouzlo jež zlomí kletby zlé,
čáry, jež jsou ku pomoci."

Něco v jeho mysli zaskřípalo. Nebyl si svou pamětí příliš jist, když nápis četl dříve, ale zdálo se mu, že jednotlivé verše byly seřazeny jinak. Zvedl krychli, otočil ji v rukou - uvnitř plálo podivné světlo - pak ji zase položil a znovu přečetl nápis:

"Kdo hledá zde, ten nalezne,
probudí ducha v jeho moci,
čáry, jež jsou ku pomoci,
nalezne kouzlo jež zlomí kletby zlé."

Vytáhl medailon a prohlédl si nápis otvorem pravdivého vidění. Nic se nezměnilo. Zhluboka si povzdechl a sáhl po obkladu. Celá záležitost bude ještě obtížnější, než čekal. Princezna, která zachytila jeho znepokojený pohled, mu přispěchala na pomoc, ponořila ubrus do mísy, důkladně ho vymáchala ve studené vodě a jemně přiložila obklad na Kedrigernovo čelo. Přijal tu službu mlčky, s očima upřenýma na zářící povrch krystalu.
"Nebude to jednoduché, má drahá. Vůbec to nebude jednoduché. Co máme před sebou, je permutativní kouzlo... velice ošidná věc," řekl Kedrigern neurčitě. Pak znovu zkusil říct: "Skutečně by bylo lépe počkat, dokud se..." ale výraz v Princezniných očích ho od toho odradil.
Upřel veškerou svou pozornost na krychli. Světlo v jejím nitru pomalu vířilo, jako barva opatrné ukápla do nehybné vody. Zapískal melodii a pak jinou. Záře ustoupila a srazila se. Pokynul Princezně, aby se postavila na opačnou stranu stolu, tváří k němu, a když tak učinila, začal odříkávat slova v naprosto cizím jazyce s měkkými slabikami, přecházejícími jedna v druhou bez jakékoliv odmlky.
Natáhl se po Princezně, vzal ji za ruku a položil jí dlaň na plochu krychle. Svou vlastní dlaň položil na její. Světlo v krystalu se potopilo ke středu, zhoustlo a srazilo se do zlaté krychle uvnitř krychle.
Kedrigernova hlava bolestivě třeštila. Pot mu stékal z čela přímo do očí. Zamrkal a znovu upřel oči na slova, která se pomalu začala utvářet na stěně zlaté vnitřní krychle. Písmenka byla drobná, světlo bylo bolestivě pronikavé, jeho zrak byl rozostřený a hlavu měl jako v ohni, ale teď už nemohl přestat. Potřásl hlavou a začal číst slova objeveného zaklínání tak, jak se před ním vynořovala. Když přečetl poslední slovo, rozprskla se zlatá krychle do milionu drobných střípků světla, které zazářily, pohasly a zanechaly krystal i místnost v polotmě.
Princezna se naklonila dopředu a zavrávorala. Kedrigern stačil oběhnout stůl právě včas, aby ji zachytil dřív, než

upadla. Odnesl ji do jejich ložnice a zavolal Spota.
"Přines studenou vodu a ubrus z mé pracovny, Spote. Přines mi to sem," přikázal mu.
Princezna byla trochu bledá, ale její dech i pulz byly pravidelné. Kedrigern jí začal třít skráně a tváře, a než se Spot objevil - a to bylo velice brzy - její oční víčka se rozechvěla. Posadila se na posteli, otřela si čelo a otevřela oči, podívala se na něj a usmála se.
"Můžeš mluvit, má drahá?" zeptal se dychtivě.
Zhluboka se nadechla a tiše řekla: ".Ano"
"Báječné! A jak se cítíš?"
".dobře. Velice .Dobře," odpověděla.
Kedrigern si ulehčeně oddechl. "Jsem tak rád, že tě zase slyším. Na okamžik jsem myslel... Měl jsem určité těžkosti se čtením slov zaklínadla, má drahá. Ale zjevně je všechno v pořádku."
Zamračila se, zavrtěla hlavou a řekla: ".špatně udělal to jsi ,že myslím Já .Ne"
"Cože?"
"!pozpátku zaklínadlo hloupé to jsi Odříkal"
"Pozpátku?"
".pozpátku ,Ano"
"Ach, drahá!"
"?říct dokážeš ,co jediné je To ?drahá Ach"
"No... alespoň, že jsem to zaklínadlo neřekl příčně, má drahá," řekl Kedrigern vesele, chápaje se jediné pozitivní stránky věci, která ho napadla. "Těžko říct, jak by si v takovém případě teď mluvila. Ale teď, jestli se budeš snažit a pečlivě se učit -"
"?pozpátku mluvit život celý mám To ?učit ,myslíš to Jak !Učit"
"Ach, drahá," opakoval Kedrigern.
"!řekne lehce ti se To !drahá ,Ach"
"Podívej se na to z té lepší stránky: je to jen začátek. Mluvíš a to je to nejhlavnější."
".Pozpátku," zabručela.
"Je to lepší než kvákat, nemyslíš? Pokud budeš požívat jen jednoduché věty, bude všechno v pořádku. Mezitím si přečtu všechno, co je známo o permutativních kouzlech a za několik dní to zkusíme znovu. Všechno bude v pořádku. Uvidíš," řekl Kedrigern přesvědčeně.
Princezna se na něj podívala pochybovačně, ale snažila se nedat své pochyby najevo. Konec konců, mluvila. A to byl proti kvákání nepochybný pokrok. Nakonec se usmála a napřáhla k němu ruce. ".vstát mi Pomoz," řekla.
Kedrigern si ulehčené oddechl, když konečně vstala, protáhla se a vyšla z ložnice, jako by se nic nedělo. Dokonce ani při obědě nezačala zákuskem a neskončila u polévky, jak napůl očekával. A když Princezna nevykázala ani náznak probouzení, dříve než toho večera ulehla do postele, začal se cítit úplně klidný. Kouzlo působilo jen na její řeč. Kedrigern si byl jist, že když bude mít čas trochu se vzpamatovat a vyčistit si hlavu, dokáže dát vše do pořádku.
Příští den strávil důkladným studiem a četbou. Když přišel odpoledne do kuchyně, aby si na chvíli oddechl, zažil krátký šok. Viděl, jak Princezna krájí koláč na zákusek po večeři vzhůru nohama: to se však ukázalo být pouhou shodou okolnosti. Znovu si oddechl a posadil se k ní na kuchyňskou lavici. "?těžce jsi Pracoval" zeptala se.
"Ano. Krystal z Caracodissy je neuvěřitelně složitá věc. Zdá se, že ať už ho člověk zaklíná jakýmkoliv způsobem, bude účinek trochu rozdílný v závislosti na tom, z které strany k němu přistupuje. Pouze jediná je ta správná, ale neexistuje způsob, jak určit která."
Princezna se zmateně zamračila: "Jednu jen viděla jsem Já ?šest je jich že jistý tím si Jsi"
"Ať ke krystalu přistoupíš z kterékoliv strany, bude se ti zdát, že je jediná, která ukazuje zaklínání. To tajemství objevila před staletími čarodějnice jménem Moggropple."
"?zrcadlo použít bys Nemohl"
"Moggropple to zkoušela. Obložila krystal zrcadly, pět jich bylo, a pak odříkala všech šest zaklínání, jedno po druhém v co nejrychlejším sledu. Od té chvíle je uvězněna v zrcadlech, pětkrát, a nikdo neví, které zaklínání ji může osvobodit. Nikdo si ani není jist, která Moggropple je ta pravá, a tak se nemohou pokusit o nic drastického. Nemyslím si, že by bylo příliš moudré pokoušet se s krystalem znovu o něco podobného."
"?dělat budeš tedy Co"
"Jestliže máme jednu šanci ze šesti, že objevíme to správné zaklínání, nezbývá nám nic jiného, než to prostě zkoušet."
"...chvíli Počkej .Moment" řekla Princezna a zvedla ruku.
"Nijak ti to přece neublížilo, nebo ano?"
"Ne," připustila.
"A chceš přece získat zpět svůj hlas?"
"Ano," řekla neochotně.
"Tak vidíš. Zítra ráno to zkusíme znovu. Není důvod, aby ses toho bála," řekl Kedrigern sebejistě.
"?naruby Nebo ?příčně mluvit začnu když co A"
"Bojíš se úplně neopodstatněně, má drahá," řekl Kedrigern trochu hazardně. "Teď, jestli mne omluvíš, musím ještě zařídit pár věcí. Bojím se, že budu pracovat pozdě do noci. Chci, aby bylo na zítřek všechno připraveno.

Nazítří ráno byli Princezna i Kedrigern příliš napjati, než aby snědli svou obvyklou snídani. Spot sotva stačil uklidit napůl plné talíře, když vstali, a ruku v ruce odešli do Kedrigernovy pracovny. Tam se Kedrigern okamžitě začal činit, aby zakryl svou nervozitu aktivitou a proudem výmluvnosti.

"Teď, kdyby ses laskavě postavila na své místo na druhé straně stolu, zrovna jako včera... tak je to správně, má drahá, přesně tak... ruce nech klidně, uvolni se... nemusíš se ničeho bát," říkal něžným, uklidňujícím hlasem. "Jenom odklidím tyhle prázdné misky... a je to. Teď natočím krystal takto... a uvidíme, co se bude dít, jestliže přečtu zaklínadlo z téhle strany. Bude to jen chvilička, uvidíš. Prostě přečtu zaklínadlo a ty budeš zase hezky mluvit. Tak do toho. Jen ještě jednu nebo dvě maličkosti, než... tady... a ještě tohle..."
"!toho do konečně se už pusť ,Ach" řekla Princezna ostře.
"Jistě, má drahá, jistě," řekl Kedrigern medovým hlasem. "Už jsem prakticky hotov. Tak. A je to. Jsi připravena?"
"Ano," procedila skrz pevně sevřené zuby.
Přikývl, zhluboka se nadechl a začal vzývat ducha v krystalu. Při jeho prvních slovech vnitřní světlo ožilo, zaplálo a začalo zářit jasněji. Vířilo, pomalu se svíjelo a točilo se a Kedrigern začal odříkávat zaklinadlo, které ho mělo připravit. Jiskérky a nitky světla tančící uvnitř krychle se začaly zhušťovat, přibližovaly se k sobě navzájem, až utvořily jednolitou zářící oblast v jejím středu. Kedrigern uchopil Princezniny studené ruce, přiložil je na strany krystalu a překryl je svýma vlastníma, stejně jako minule. Světlo se zformovalo do dokonalé vnitřní krychle. Před Kedrigernovýma očima se znovu začala vynořovat slova, která pomalu a nahlas četl.
Když odříkal poslední slovo, světlo se rozprsklo na tisíc drobných části. Kedrigern rychle vzhlédl. Princezna upírala slepé, nepřítomné oči na krystal, a pak, jako by se náhle probudila ze sna, se na něj podívala naprosto bděle a vědomně.
"Ne, není," řekla.
"Je všechno v pořádku?" zeptal se Kedrigern opatrně.
"Ano, ale v pořádku nejsem. Zase se něco pokazilo."
"Mluvíš docela hezky, má drahá."
"Jen si mě poslechni! Jsem pořád o jednu sentenci před tebou, to se stalo!"
"Co se mohlo stát?"
"-směšné!"
"Ale to je-"
Kedrigern zamával rukama, aby si sjednal ticho a klid. Princezniny založené ruce připomínaly zavřená křídla brány a v pohledu jejích modrých očí se odrážel Armageddon. Velmi rychle a s uklidňujícími gesty se začal Kedrigern připravovat na další pokus. Obrátil krystal o devadesát stupňů. Otřel si zpocené čelo rukávem, protřel si oči, několikrát se zhluboka nadechl a po třetí začal odříkávat slova zaklinadla.
Světlo bylo tentokrát línější, pohybovalo se ve středu krychle jako zvolna tekoucí med. Kedrigern mohl cítit duchovu neochotu; ale když jednou začal, nemohl skončit. To byla jedna ze základních zásad čarodějské tradice.
Když vzývání skončilo, Kedrigern se odmlčel, aby nabral dech. Krystal teď lehce zářil sinalým, neochotným světlem. Princezna se uvolnila; ruce měla volně svěšené u boků a oči upírala na krystal.
Kedrigern začal číst. Vnitřní světlo se lehce chvělo jako ryba na udici, ale jeho jas byl čím dál sytější a výraznější. Princezna přiložila ruce ke stranám krychle a Kedrigern je přikryl svými. Světlo vzplanulo silněji, zaplápolalo a pohaslo a oni tam stáli v naprostém tichu, jejich hlavy skloněné nad krystalem se skoro dotýkaly navzájem.
"Jsi v pořádku, má drahá?" zeptal se Kedrigern, když konečně ovládl svůj dech.
Princezna přikývla. Zhluboka se nadechla, potom ještě jednou a pak se její oči setkaly s Kedrigernovými.
"Řekni něco. Třeba jen kratičkou větu. Cokoliv," řekl Kedrigern.
Odkašlala si. "Káávk," řekla.
Kedrigern polekaně nadskočil, ale rychle zase získal duchapřítomnost. "Budeme to muset zkusit ještě jednou, má drahá! Kratičký odpočinek, to je vše, co potřebuji a pak to zkusíme znovu," řekl rychle.
"Káávk! Káávk!" křičela Princezna zuřivě.
"Tentokrát musíme být opatrnější, má drahá. Takové věci se občas přihodí. Je to jen chvilková nehoda, nic víc. Musíme to zkusit - Princezno, co to děláš?"
Kedrigern se vrhl vpřed o zlomek sekundy pozdě. Princezna uchopila krystal z Caracodissy oběma rukama a zvedla ho nad hlavu. Se zuřivým: "Káávk!", jež přehlušilo Kedrigernův výkřik zděšení, jím mrštila celou svou silou na kamennou podlahu.
Z jeho střepů se zvedla myriáda drobných jiskérek zlatého světla. Spojily se, zatančily v zářící spirále a pak, se zvonivým křišťálovým smíchem, zmizel osvobozený duch krystalu z Caracodissy do slunného dne.
"Princezno, promluv!" vykřikl Kedrigern a vrhl se k ní.
"Kváák!" řekla a padla mu do náruči.
Pevně ji sevřel, aby zklidnil chvění jejího těla a skryl vlastní. "Už je to v pořádku, má drahá. Vypadá to, že duch krystalu se rozhodl, že nám nepomůže. Měl jsem to vědět. Zařídíme to jinak. Slibuji ti, že budeš znovu mluvit hned, jak něco vymyslím. Nevynechám jediné kouzlo, dokud nebudeš mluvit zase tak sladce jako dřív. Ale pro dnešek už máš určitě dost magie a dost mluvení o magii. Myslím, že si zasloužíme odpočinek. Řekneme Spotovi, aby nám připravil piknik. Co na to říkáš?"
"Kváák," řekla.

< Deset >
Oddělit zrno od plev
Jak se zdálo, měla Princezna dost magie nejen pro ten den, ale i pro mnoho dalších dnů. Nějaký čas po své nešťastné zkušenosti s krystalem z Caracodissy měla vyložený odpor ke kouzlům všeho druhu. Jelikož bydlela v jednom domě s činným čarodějem, neměla to v tomto směru lehké, ale Princezna byla zásadová žena. Při prvním náznaku kouzla, při

prvním gestu, které by mohlo být předehrou zaklínadla, její rysy ztvrdly a z úst jí vyšlo jediné káravé "Kváák," a to stačilo. Kedrigern pak obyčejně ustoupil do své pracovny, kde pokračoval; častěji ovšem trucoval.
Bylo jasné, že Princezna ztratila důvěru v jeho moc, a to mu připadalo nespravedlivé. Magii ji přece vysvobodil z podoby ropuchy, naplnil jejich dům vybraným zařízením a zachránil ji ze spárů barbara. Pouhé dva případy by mohly mluvit proti němu. Člověk by si myslel, že žena, která byla toho všeho svědkem, by měla žít po celý zbytek života v neochvějné víře podložené svou zkušeností.
Ale Princezna ne. Ta si ze všeho vybrala vždy tu horší stránku. Nepamatovala si na Rupertovo bleskové přestěhování cenného nábytku, ale na to, jak zpustošil Kedrigernovu pracovnu a knihovnu; nikoli to, že vyvolal ducha, aby jí pomohl, ale že jí ani dva duchové nedokázali pomoci; nikoli to, že ji krystal z Caracodissy vrátil řeč, ale že ji vrátil poněkud nezvyklým způsobem. A co bylo nejhorší, úplně pomíjela fakt, že byla osvobozena z mocného zakletí a tvrdošíjně trvala na tom, že její mluvící ústrojí nadále vykazuje znaky obojživelníků. Takový postoj, myslel si Kedrigern, byl nekonstruktivní. Jestliže mu Princezna nebude plně důvěřovat, může se rovnou vzdát naděje, že ještě kdy bude mluvit lidským hlasem. Vztah mezi čarodějem a klientem se valem horšil.
Hlavním důvodem jeho trucování však byla skeptická atmosféra, která zachvátila jejich dům a která mu připadala ještě nesnesitelnější. Nedokázal si představit, že by žena Karla Velikého chodila po paláci a bručela, že celá ta Svatá říše římská je holý nesmysl, nebo že by žena Viléma Dobyvatele na potkání tvrdila, že invaze do Anglie je hloupé marnění času. Velkým politikům byly ženy vždy oporou. Dokonce i ženy barbarů byly odhodlány postavit se za své muže, nebo na ně aspoň povzbudivě pokřikovat, když to situace vyžadovala. Ale Princezna dávala svým postojem jasně najevo, že nedůvěřuje čarodějnictví o nic víc, než Kedrigern důvěřuje alchymii. To by podkopalo sebedůvěru kteréhokoliv muže.
Krátce po žních přišel dopis od Voscona. Byl doručen jednoho pochmurného dne poznamenaného prvními příznaky přicházející zimy a donesl ho posel, který zůstal stát mlčky a netečně u krbu, čekaje na čarodějovu odpověď. Byl to dlouhý dopis psaný drobným rukopisem a obsahoval podrobný výčet všech zhoubných důsledků Kedrigernovy návštěvy. Podle mínění Vosconovy rady - a Voscona samotného - Kedrigern prokletí nesejmul, ale přesunul. Vinice jsou teď sice v pořádku, ale zato Vosconův dobytek byl stižen nechutenstvím a vykazuje známky zasmušilosti. Očividně to byla čarodějova chyba, psal Vosconu, a je třeba s tím něco rychle udělat, nebo se svět dozví, že jistý čaroděj sídlící v jistých horách má ve zvyku pobírat nezasloužené odměny za odeklínadla a protikouzla, jejichž účinek rychle pomíjí, sotva se onen čaroděj vzdálí z místa činu.
Kedrigern jen z velkým vypětím sil ovládl svou zlost. Kletba, kterou někdo seslal na vinici, byla hloupá a fušerská práce, jaká si vůbec nezaslouží čarodějovy pozornosti. Kdyby se ponechala bez povšimnutí, zmizela by za pár dní sama. Na prání přecitlivělého Voscony vypracoval prvotřídní protikouzlo, které vinici zaručovalo ochranu před kletbami po několik generací. A tohle byla jeho odměna: pochyby a osočování. Nejprve Princezna a teď Vosconu. Bylo těžké nepodlehnout roztrpčení. Vlastně to bylo zhola nemožné.
Když přišla zima, trávil Kedrigern stále více a více času ve své pracovně, hledaje odeklínadlo, které by Princezně vrátilo řeč a jemu její důvěru. Zkoumal jednu po druhé knihy, které byly navršeny na hromadách kolem stěn, nebo bez jakéhokoliv systému v policích nebo kdekoliv jinde. Byl to úkol hodný Herkula a jeho postup byl depresivně pomalý. Den po dni pročítal obtížné pasáže textu a myslel na věci, které by rád dělal a nemohl.
Napadl první sníh a brzy zase roztál. Druhý sníh vydržel, brzy ho přikryl další a zakrátko byla malá vilka ze tří stran zasypána závějemi sněhu. Jen průčelí bylo čisté, neboť tam vítr sníh odvál přes louku a údolí. Když se pak ukázalo slunce, Kedrigern s Princeznou se teple oblékli a brali si oběd na dvorek, těšíce se z paprsků slunce a svěžího větru. Ale během těchto al fresco obědů nepadlo jediné slovo o magii. Kedrigern, který tím byl připraven o hlavní předmět svého zájmu, se musel omezit na poznámky o počasí, což je brzy znudilo. Až jednoho dne, který byl teplejší, než je na tu roční dobu zvykem, ale zase ne tak teplý, jak by být mel, se Kedrigern uvelebil do křesla u krbu, založil si ruce na břiše a pohroužil se do malého odpoledního zdřímnutí, ze kterého ho probudilo vyplašené Princeznino "Kváák!"
Vyskočil a uviděl, že Princezna stojí u branky, cloní si oči proti slunci a sněhu, který se na louce oslnivě leskl. Otočila se k němu, ukázala do dáli a řekla: "Kváák!"
"Jsi si tím jista, má drahá?" zeptal se v běhu. "Pro cestování není nejvhodnější období."
"Kváák," řekla a ukázala na malou černou tečku dole v údolí.
"Ano, vypadá to tak," přisvědčil, vyhrabal zpod pláště svůj medailon a rychle si ho přiložil k oku. "Ach. To je Axpad!"
"Kváák?"
"Z cechu, do kterého jsem dříve patřil. Vlastně do něj ještě svým způsobem stále patřím. Ten Conhoon do něj patřil taky. Odtamtud máme svoje medailony," vysvětloval. "Jediná dobrá věc, kterou mi ta hloupá organizace kdy dala, byl ten medailon. Ale co sem mohlo přivést Axpada...?" Odmlčel se, podíval se na bod přibližující se po bílé ploše a pak v náhlém záchvatu hněvu vykřikl: "Medailon! Přišel ho žádat zpátky, aby ho mohl věnovat nějakému slizkému alchymistovi! Proto sem přišel!"
Princezna, poděšená jeho výbuchem, ucouvla. Kedrigern planul a zatínal pěsti.
"Ještě uvidíme, kdo bude nosit můj medailon. Ani Axpad, ani celá ta tlupa se vší svou magii a s pomocí všech těch prolhaných a podvodnických alchymistických přítelíčků...," hlas mu přeskočil a tváře mu znachověly. Očividně neschopen dalšího slova přešel do tichého vrčení a prskání.
"Kváák," poznamenala Princezna.
"A proč by sem jinak chodil? Rozhodně není nejvhodnější doba pro zdvořilostní návštěvy. A od něj bych ji stejně nečekal. Nic jiného prostě nepřichází v úvahu. Tohle už je poslední kapka!" zavyl Kedrigern a divoce zamával rukama. "Nejprve se mnou ty začneš zacházet jako s hloupým učedníkem, pak začne Vosconu tvrdit, že jsem podvodník, a teď zase tohle! To je opravdu poslední kapka! Nikdy můj medailon nedostanou! Nikdy!"
Princezna ho vzala za ruku, odvedla ho do domu a posadila na židli. Když se posadil, začal se pomalu uklidňovat, ale

stále se mračil. Konejšivě ho hladila po ruce a pak řekla: "Kváák."
"To je pravda. Ano, to je pravda, má drahá," řekl a rozzářil se. "Ale pokud sem Axpad nepřišel pro medailon, proč tedy vlastně přišel?"
"Kváák," navrhla Princezna.
"Opravdu si to myslíš? Že by... ne, to není možné, má drahá. Nikdy by nepřišel v takovém počasí, jen aby si postěžoval. To spíš cech něco potřebuje. To by mohl být důvod jeho návštěvy."
Oči se mu zúžily a hlas mu ztvrdl. "Jen ať se plazí. Jen ať žadoní a škemrá a kňučí a slibuje hory doly, jen ať se mi omlouvá na kolenou, jen ať mu tečou po tváři slzy, mrznou na jeho vousech a padají na zem jako kroupy. Nehnu ani prstem, abych pomohl Cechu čarodějů. Nikdy! Po tom, jak mě vyhnali..."
Princezna mu znovu stiskla ruku, políbila ho a zašeptala:
"Kváák."
Kedrigern vstal, sevřel ji v náruči, horce ji políbil a řekl: "Nemusíš být smutná, drahá. S tím krystalem jsem to zpackal já. Je to jen přirozené, že ses neovládla, když jsem ti po tom všem navrhl, abychom to zkusili ještě jednou."
"Kváák."
"Víckrát už se to nestane. Slibuji. Nebudu se pokoušet o žádné kouzlo, které by ti vrátilo hlas, dokud si nebudu stoprocentně jist výsledkem. Věř mi, má drahá. A teď pojďme přivítat našeho hosta."

Axpad se dopotácel k vilce asi půl hodiny poté. Kedrigern ho uložil do křesla u krbu, Spot mu přinesl džbánek horkého vína a Princezna přikryla jeho kostnaté nohy přehozem. Byl sotva schopen zasípat několik slov na uvítanou a okamžitě upadl do hlubokého spánku.
Toho večera, po opožděné večeři, byl Axpad velice hovorný, ale nepříliš informativní. Probral všechny nejnovější události v cechu, zmínil se o Hithernilsových metodách vybírání opožděných příspěvků, zamračil se nad Tristaverovým pletichářstvím a zavrtěl hlavou nad náhlou Conhoonovou averzí vůči barbarským bojovníkům.
Kedrigern nepřerušoval bohatý tok veselých historek a neškodných pomluv. V příhodných chvílích dával najevo svou pozornost jednoslabičným vyjádřením sounáležitosti s obsahem, nebo lehkým úsměvem či pozvednutím obočí vyjádřil své pobavení či nesouhlas s tím či oním, ale neučinil žádný pokus o dialog. Věděl, že sem Axpad necestoval v hlubokém sněhu a mrazivé zimě celé dny jen proto, aby ho seznámil s nejnovějšími klípky. Kedrigern věděl, že postačí vyčkat; obrnil se tedy trpělivosti a čekal.
Jelikož Princezna mlčela úplně, nedařilo se Axpadovi protahovat hovor příliš dlouho. Když pak Spot přinesl další láhev Vosconova vybraného vína, Axpad si povzdechl, chvíli se zamyšlené díval do plamenů a pak se smutně otočil ke svým hostitelům.
"Je v tom Quintrindus," přiznal se.
"Hrn," řekl Kedrigern neurčitě.
"Měl jsi pravdu."
Kedrigern pozvedl obočí a pokračoval v mlčení.
"Je to podvodník. Jestli to vyjde najevo, bude náš cech všem pro smích. Ano, 'profesor doktor mistr Quintrindus'! Ten člověk se nikdy ani nevyučil. A není jen podvodník, ale i zloděj!" zvolal Axpad rozvášněně.
"Ach?"
"Transmutace na bázi kovu. Olovo ve zlato. Na to nás dostal, Kedrigerne: na hamižnost. Jednoduše a prostě na hamižnost. To naše vlastní hamižnost nás zradila."
Kedrigern dolil svému hostu víno a přitom se chvěl žárem vnitřního uspokojení, které čerpal z Axpadových slov. "Na cech," řekl a usmál se.
"Na to, co z něj zbylo," zamumlal Axpad a rozpačitě pozvedl pohár.
"Proč mi neřekneš podrobnosti, Axpade?"
Jeho host se napil, zavřel oči a nadšeně si povzdechl: "Báječné víno, Kedrigerne. To je z tvých vinic?"
"Z klientových. Ty podrobnosti?"
Veškeré nadšení se z Axpadova hlasu okamžitě vytratilo. Tiše zabručel, zamračil se do ohně a řekl: "Není pro mne lehké o tom mluvit. Zvláště před tím, kdo nás varoval. Byli jsme banda hlupáků."
"To už jsem pochopil. Nepředpokládám, že ses tady přišel vychloubat nebo že bys ode mne čekal sympatie. Z toho vyplývá, že jsi přišel pro radu nebo pro pomoc, případně pro obojí. A nemohu ti ji poskytnout, když mi neřekneš, co vlastně Quintrindus udělal," řekl Kedrigern věcně, vychutnávaje každé své slovo.
Axpad se zhluboka nadechl a spustil. Byl to takřka čítankový příklad podvodu. Quintrindus je všechny omámil tlachy o transmutaci na bázi kovu. "Olovo ve zlato" se mezi členy cechu stalo nejoblíbenějším sloganem. Veškeré tradice čarodějnictví byly uprostřed nekonečného žvanění o Kameni mudrců a Bílém elixíru zapomenuty. Pak jednou vtrhl Quintrindus na schůzi, oči vytřeštěné a bledý únavou, ukazoval všem špetku zlatého prachu ve skleničce a prohlašoval, že měl konečně úspěch. Tajemství přeměny měl pevně v rukou. Všechno, co potřeboval, byla finanční podpora. Shromáždění čarodějové - moudrý Belsheer, podlézavý Tristaver a všichni ostatní - se předháněli, kdo mu dřív nabídne celý svůj majetek. Hithernils navrhl, aby dali alchymistovi k dispozici pokladnu cechu a jeho návrh byl jednohlasně přijat.
Quintrindus jim se slzami dojetí v očích děkoval, zatímco oni ho zasypávali svými penězi. Prosil je, aby mu dovolili jít se občerstvit malým odpočinkem, než se pustí do toho velkého činu, a odešel provázen sborovým přáním úspěchu.
Po další dva týdny mohli čarodějové hojně diskutovat o své prozíravosti, se kterou Quintrinda přijali mezi sebe, i o vyhlídkách na obrovské bohatství a slávu. Den nebo dva po uplynutí třetího týdne se začalo spekulovat, jak daleko už je asi jejich alchymista se svým velkým dílem. Další den se podivovali nad jeho dlouhou nepřítomnosti, až konečně

přišla ta novina. Tristaver přišel bledý z návštěvy od Quintrinda, aby jim bezduše oznámil, že alchymista i jmění zmizeli beze stopy.
Strhla se diskuse o zlovolném zásahu nepřátelských čarodějů nebo žárlivých alchymistů. Při bližším ohledání místa Quintrindova posledního pobytu však byl nalezen posměšný dopis psaný alchymistovou rukou, jenž jasně prokázal tento podvod. Jeho plán na okradení a pokoření cechu byl dlouho připravován a úspěšně proveden díky laskavé pomoci a spolupráci pánů čarodějů samých.
"A to je všechno, co víme," uzavřel své vyprávění Axpad. "Quintrindus zmizel nadobro. Vyzkoušeli jsme všechna možná kouzla, ale bylo to, jako by nikdy neexistoval."
"On, nebo vaše jmění?" zeptal se Kedrigern líbezně.
"Obojí," připustil Axpad.
"A co přesně chcete ode mne?"
"Abys našel jmění a předal ho cechu dřív, než ten zpropadený švindlíř rozhlásí po celém světě, jak jsme mu naletěli. Pokud dokážeš nalézt Quintrinda, nebo ho proměnit v něco velmi odporného, tím lépe. Jeho psa taky, když už budeš v tom."
"Jeho psa?"
"Quintrindus si po tvém odchodu opatřil psa. Odpornou bestii jménem Jaderal. Pořád chňapal po čarodějích."
"Jaderala znám dobře. Po čarodějích chňapal, ještě než se stal psem. Ale proč mě do toho zatahuješ, Axpade? Ne, že bych toho Quintrinda nějak miloval, ale pokud na něj nestačí spojené síly celého cechu, co zmůžu já?"
"No, mysleli jsme si, že by v tom třeba mohlo být nějaké kouzlo, a ty jsi přece odborník na protikouzla."
"Nepřipadá mi to příliš pravděpodobné, Axpade. Quintrindus přece nebyl čaroděj. A je zhola vyloučeno, aby se jediný muž někam ukryl, jestliže po něm pátrají nejlepší čarodějové světa."
Axpad mávl nad Kedrigernovou lichotkou rukou. "Quintrindus není důležitý. Hlavní je, abychom dostali zpátky své jmění, jinak budeme všem pro smích. A to by nás mohlo velice poškodit."
"Ano, to jistě mohlo. Vlastně by vás to mohlo úplně zruinovat," řekl Kedrigern s úsměvem.
"Mohlo by to zruinovat nás všechny," opravil ho Axpad.
"Nás všechny?"
"Ano, i ty jsi na seznamu členů cechu. Jsi ve svém oboru velice známý. Co je špatné pro čaroděje obecné, postihne i tebe, Kedrigerne. Jakmile lidé začnou pomlouvat, nehledí na jemné rozdíly. Budou tě měřit stejným metrem jako nás ostatní."
Kedrigern tou vyhlídkou na okamžik ztratil řeč. Představil si, jak Vosconu plní jednu zatracenou stránku za druhou svým úhledným drobným písmem, šíří zprávy o hlouposti čarodějnického cechu literární formou a jemu, Kedrigernovi, přiděluje v tom fiasku naprosto nezaslouženě hlavní roli. Nikdo mu neuvěří, že on jediný prohlédl Quintrindovy podvody a jeho varování nebyla jeho druhy vyslyšena. A co Vosconu jen naznačí, ostatní ještě zveličí. To by mohlo znamenat zkázu. Čarodějnictví přijde o důvěru a zbude po něm jen smích a alchymisté. Alchymisté pak zničí to, co ještě zbude. Čarodějnictví se změní na pouhé léčení bradavic a předpovídání budoucnosti.
"To je hrozné. To je naprosto nespravedlivé," řekl rozčileně.
"Ano, s tím souhlasím. Ale sám víš, že je to pravda. Tak to na světě chodí, Kedrigerne," řekl Axpad a nevinně se na něj usmál.
Kedrigern se kysele zašklebil. Samozřejmě, že věděl, že je to pravda, a že nemá jinou možnost než pomoci cechu. Jeho dlouho očekávaná chvíle přišla, a než stačil mrknout, zase minula. Dopil víno a třískl prázdným pohárem o stůl.
"Takže nám pomůžeš?" zeptal se Axpad.
"Jistě," odsekl Kedrigern.
"Dovedeme to ocenit. Pomohu ti, jakkoliv si budeš přát."
"Díky," řekl Kedrigern hořce.
"Konec konců, jsme na jedné lodi. V čase zkoušky si musíme stát bok po boku. Semknout se. Zanechat osobních sporů. Myslet na společné dobro!"
Jen nadlidským úsilím se Kedrigernovi podařilo, aby se nevrhl na Axpada a nezačal ho škrtit a ječet: "Drž klapačku, ty idiote! Drž už konečně tu klapačku!" Kousl se do rtu, přikývl a byl zticha.
"Jakoukoliv pomoc, kterou ti mohu poskytnout, Kedrigerne. Stačí jen říct," opakoval Axpad.
"Moje knihy," řekl Kedrigern.
"Samozřejmě. A co je s nimi?"
"Jsou ve strašném nepořádku. Mohl bys mi pomoci je setřídit, abych je mohl důkladně prozkoumat."
"Rád ti posloužím. Neber to jako vyzvídání, ale trochu mě to mate. Stalo se snad něco s Eleanorou z bronzové hlavy? Pokud si vzpomínám, byla jako kartotéka docela výkonná."
"Zapudil jsem ji. Zapletla se s poltergeistem." Kedrigern chvíli mlčel a pak řekl: "Zase špatně. Ona by byla schopna zachytit Quintrindovu stopu."
"A neexistuje nějaká možnost zavolat ji zpět?"
"Vůbec žádná."
Kedrigern dolil Axpadův pohár a pak i svůj. Když se obrátil k Princezně, zavrtěla hlavou, vstala, delikátně zívla, políbila svého manžela, pokynula hostu a tiše opustila místnost.
"Skvělá žena, ta tvoje manželka. A jak je tichá," řekl Axpad uznale.
"Ano. Princezna toho moc nenamluví."
Upíjeli skvělé víno, hleděli zamyšleně do ohně a čas jim ubíhal v přátelském mlčení. Kedrigern začal pomalu tát. Axpad byl slušný chlap, ať už se to vezme z kterékoliv strany. Ostatní členové cechu byli správní kamarádi, jenom trochu moc

důvěřiví. A když už si teď všechno vyříkali, je jasné, že muž se musí postavit za své přátele a za svou profesi. Zvláště proti alchymistům.
"Nechal po sobě Quintrindus nějaké šaty?" zeptal se náhle. "Kdyby Spot zachytil jeho pach, mohl by ho vystopovat."
"Ne. Všechno, co po sobě zanechal, je ten dopis."
"To by mohlo vyhovovat."
Axpad zavrtěl hlavou. "Roztrhali jsme ho na kusy a spálili."
Znovu tiše pili. Tentokrát to byl Axpad, kdo promluvil: "Slyšel jsem o čarodějném krystalu ve tvaru koule, kterým je možné vidět vzdálené osoby a místa. Možná bychom se mohli pokusit..."
"Odmítám pracovat s čarodějnými krystaly jakéhokoliv druhu," řekl Kedrigern stroze.
Pozvedli své poháry, které už byly skoro prázdné. Kedrigern dolil a znovu vzdali čest Vosconovu nejlepšímu vínu.
Další věc, kterou si Kedrigern pamatoval, byla, že ho najednou probudilo chrápání. Axpad byl zabořen ve svém křesle, ústa široce otevřená, a vyluzoval zvuky jako člověk, který se topí v hustém sirupu.
Nebyl důvod budit ho. Jako čaroděj zvyklý nepohodlí cest mohl Axpad spát docela dobře i v křesle. Kedrigern se ztuhle zvedl, zívl a sehnul se nad Axpadem. Zvedl nohy svého přítele, opatrně je položil na podnožku a přikryl ho vlněným přehozem. Pak odešel do postele.
Po snídani se oba čaroději vypravili do Kedrigernovy pracovny, aby se pustili do třídění knih. Byla to zdlouhavá práce, protože ani jeden z nich nedokázal vzít do ruky nějakou knihu, aniž by ji prolistoval, ani ji prolistovat, aniž by se zastavil, aby si přečetl nějakou pasáž, která zaujala jeho oči, a ani si přečíst zajímavou pasáž, aniž by se na chvíli posadil na nejbližší volné místo. A jelikož knih bylo opravdu hodně, bylo takových posezení mnoho. Na konci prvního dne zjistili, že zatřídili celkem jedenáct knih, a usnesli se, že je třeba zvýšit pracovní tempo a omezit prohlížení.
Druhého dne udělali heroický pokrok a třetího dne měli úkol napůl za sebou. Kedrigernova pracovna začínala vykazovat jisté stopy řádu. Udělali si malou přestávku, aby se pokochali výsledky své píle.
"Máš mnoho knih, které jsem v knihovnách jiných čarodějů jakživ neviděl," řekl Axpad.
"Člověk nikdy neví, co se může hodit," odpověděl Kedrigern.
"Ale historie? Memoáry? Humoristické knihy?? Není to příliš?"
"No, humoristické knihy tu mám jako oddychovou četbu, ale to ostatní... například tahle," řekl Kedrigern, vzal tlustý svazek, který měl po ruce, a náhodné ho otevřel. "Jsou plné různých informací. Například tahle historka o Zlukovi Rozhodném," řekl, položil si knihu na kolena a začal číst nahlas: "A tak všichni volové v království, kterým co do velikosti těla a lahodnosti masa nebylo ve světě rovných, padali za oběť podivné chorobě. Zdali se napili nedobré vody nebo se napásli píce z nezdravého pole, nebo zdali to bylo nečistými reji čarodějů, nevím; začali ztrácet chuť k jídlu a potáceli se jako chromí, jako by měli každou chvíli pojít, a šířil se z nich velký puch. Když se to Žluč dozvěděl, nařídil, aby byl veškerý nakažený dobytek okamžitě utracen a spálen..." Náhle Kedrigern vzhlédl, zasmál se a začal radostně tleskat rukama. "Slyšel jsi to? Báječné! Prostě báječné!"
Axpad na něj zmateně třeštil oči. "To měl být vtip, Kedrigerne? Pokud ano, pak mi ho budeš muset vysvětlit. Nepochopil jsem pointu."
Kedrigern vstal a řekl: "To je vtip na jednoho mého šťouravého klienta, Axpade. Je to příklad, jak za člověka může pracovat náhoda. Jak jsem říkal, člověk nikdy neví, co se může hodit."
"Ne," řekl Axpad rozpačitě.
"Pojďme se najíst. Je správný čas na svačinku. Báječný čas na svačinku!" zajásal Kedrigern a odvedl svého hosta z pracovny.
Princezna se k jejich svačině připojila. Stále zůstávala naprosto tiše, komunikovala pouze oslnivými úsměvy a půvabnými gesty, čímž naprosto zmátla Axpada. Odpovídal sice jednoslabičně na Kedrigernův proud vtipů, ale očima visel na Princezně. Sotva po jídle odložili ubrousky, ozvalo se zaklepání na dveře.
"Ja!" zavolal Spot z kuchyně.
"Není třeba, Spote. Já otevřu," řekl Kedrigern a vstal. Pak se usmál a řekl Princezně a Axpadovi: "Mám takový pocit, že vím, kdo to je."
Axpad se nechápavě podíval na Princeznu, která pokrčila rameny a zavrtěla hlavou. Z chodby zaburácel Kedrigernův vítající hlas a za chvíli se objevil a držel kolem ramenou sněhem pokrytého mladíka s brunátným obličejem, kterého posadil na lavici ke krbu.
"Posaď se a ohřej se, chlapče, než si přečtu poselství tvého pána," řekl. Pak se vrátil ke stolu, opatrně zlomil pečeť a začal číst. Tu a tam se zamračil, občas zavrtěl hlavou, několikrát přikývl a jednou zamumlal: "A jéje, ta jeho povaha."
Nakonec list složil a řekl: "Je to od Voscona, má drahá. Jeho dobytku se stále vede bídně. No dobře, budu to muset změnit okamžitě, jak by řekl Žluč Rozhodný. Omluvíte mne na chvíli, abych mohl napsat odpověď?"
Odešel z místnosti a za malou chvíli se vrátil s balíčkem, který dal poslovi. "Řekni svému pánovi, ať se drží rad, které mu píšu tady v tom dopise, a z jeho stád se zase bude ozývat radostné bučení. Musí to provést přesně tak, jak jsem stanovil. Všechna potřebná zaříkání provedu odsud. Můžeš si u nás odpočinout, dokud nebudeš připraven na cestu, chlapče."
"Ach ne, pane, nesmím se už déle zdržovat. Můj dobrý pán čeká dychtivě na odpověď," řekl posel, zavinul se do pláště a nasadil si palčáky. "Musím vyrazit ihned."
"V pořádku. To tě ctí. A Vosconu si to jisté zaslouží," řekl Kedrigern přívětivě, strčil poslovi do kapsy zlaťák a vnutil mu kus chleba s máslem a sýrem. "Musíš si udržet sílu. Máš před sebou dlouhou cestu," řekl, doprovázeje mladíka ven. Když se vrátil, usmíval se šťastně na Princeznu i Axpada. "Opravdu krásný den! Jaké je ráno, takový bude i celý den - cítím to!"
Axpad se chvíli díval z okna a pak se obrátil na Kedrigerna: "Je krátce po poledni a počasí je hrozné."

"Pouze tam venku." Kedrigern si zabušil na hrudník. "Tady uvnitř je právě první jarní den. Báječný den. Vše se znovu probouzí k životu. Zima je pryč, mraky odtáhly, šero pominulo. Pojďme, Axpade, vzhůru do práce! Cech musí dostat zpět své jmění!"
Princezna povzbudivé kývla na jejich zmateného hosta. Axpad vstal a doprovodil Kedrigerna do pracovny, kde pracovali až do noci na dokončení katalogu. Kedrigern byl celou dobu svěží a čilý a nevykazoval žádné známky únavy, ani když Axpad zasunul poslední knihu do police.
"Tak, a je to hotovo," řekl Kedrigern a zamnul si ruce. "Teď se konečně mohu pustit do práce."
"Teď, Kedrigerne?" zeptal se Axpad zděšeně.
"Není času nazbyt. Nejprve budu potřebovat knihu vzývání osob. Je-li Quintrindus jakýmkoliv způsobem dosažitelný, najdeme ho."
"Vždyť už je po půlnoci!"
"Nejlepší čas na práci. Neboj se - Princezna to pochopí. Nebude se po mně shánět."
"Kedrigerne! Sotva stojím na nohou!" zasténal Axpad. "Oči mám jako žhavé oblázky. Kosti se mi změnily v bláto. Co nevidět se zhroutím."
"Dobře. To je v pořádku," zamumlal Kedrigern, který si očividné nevšímal ničeho jiného než své práce. Vytáhl z police černou knihu a začal ji studovat. Když se z rohu místnosti ozvalo Axpadovo hlasité chrápání, přerušil práci na dobu nutnou k tomu, aby svého přítele odtáhl do pokoje pro hosty, uložil ho na postel, pak se rychle zase vrátil do pracovny a pokračoval. A pokračoval. A pokračoval.
Dny míjely. Spot mu přinášel spartánskou snídani a nechával ji přede dveřmi pracovny. Každé ráno pak odnášel prázdný tác, ale svého pána nikdy ani okem nezahlédl.
Axpad, který dobře věděl, že nikdo, ani vlastní žena nesmí rušit čaroděje při práci, potlačil svou zvědavost a snažil se držet stranou. Ačkoliv nebyl příliš společenský muž, pokoušel se vyprovokovat Princeznu ke konverzaci, kdykoliv ji potkal, což bylo často, ale nepodařilo se mu dostat z ní víc, než souhlasné přikývnutí nebo zavrtění hlavou, podle toho, o čem on sám mluvil. Přemýšlel, jestli se Kedrigern oženil s němou ženou, nebo jestli má ke svému mlčení nějaký jiný důvod; pak si však vzpomněl na Conhoonovu poznámku o sladkém hlasu a nevídané výmluvnosti Kedrigernovy manželky. Že by tohle byla jiná žena? A pokud ano, co se stalo s tou výmluvnou? Nebo Conhoon poněkud přeháněl? Nebo snad Axpada zradila paměť? Bylo to podivné. Příliš mnoho věcí bylo v Kedrigernově domě podivných. Jeho žena byla záhadná, jeho chování podivínské, jeho domácí troll byl komický, jeho obydlí vzdálené. Na druhé straně, jeho víno bylo skvělé, jeho stůl štědrý a jeho postel pro hosty pohodlná. Axpad se rozhodl, že vyčká času a bude doufat, že všem Kedrigernovým záhadám jednou přijde na kloub.
Ráno, devátého dne svého odloučeni, se Kedrigern objevil u snídané, vyhlížeje jako muž, který se vrátil z dlouhého otroctví s přísnou dietou. Byl bledý, znatelně pohublý a pod očima měl rudé kruhy od dlouhého bdění a přemíry čtení. Měl však skvělou náladu a chuť k jídlu jako celá rodinka dospělých obrů. Políbil Princeznu, pozdravil se s Axpadem a pustil se do snídaně skládající se z obrovského množství ovesné kaše, vajíček, plátků smažené slaniny, chleba a džemu, které splachoval velkými doušky mléka. Když v něm zmizelo poslední sousto, opřel se pohodlně v křesle, otřepal si z prstů drobky a usmál se na svou ženu a hosta. "Skvělá snídaně. Nejlepší, jakou jsem jedl za posledních třiačtyřicet let. Vdolečky byly báječné, má drahá. A ten tvůj jahodový džem...! Ambrosie, skutečná ambrosie. A Spotovi se smažená vajíčka tak skvěle ještě nepovedla!" Zavřel oči, slastně si povzdechl a zopakoval: "Skvělá snídaně."
"Jsem přesvědčen, že sis ji zasloužil," zkusil to Axpad.
"Na to můžeš vzít jed," odpověděl Kedrigern, aniž otevřel oči.
"Máš?"
"Ano." Kedrigern zívl a uvelebil se v křesle pohodlněji. Nehýbal se, nemluvil, ale po tváři se mu rozléval spokojený úsměv.
"Jmění... je nalezeno? A Quintrindus?" zeptal se Axpad rozechvělým, nedočkavým hlasem.
Kedrigern se ponořil do křesla ještě hlouběji, znovu zívl a dobrosrdečně se usmál na svého přítele čaroděje. "Cech dostane své jmění zpátky a Quintrindus už nikdy nikoho nepodvede." Pak zvednutím ruky zadržel proud Axpadových otázek a řekl: "Podrobnosti ti řeknu, až se probudím." Obrátil se k Princezně a zeptal se: "Byl tady nějaký posel, zatímco jsem pracoval, má drahá?" Zavrtěla hlavou a on dodal: "Kdyby se objevil, nebuďte mne. Ať počká." Pak Princeznu políbil, vlezl si do postele a spal celý den a noc.
Následujícího rána u snídaně byla Kedrigernova chuť k jídlu v mnohem přijatelnějších mezích. Axpad se nimral ve svých vdolečcích a vajíčkách a každou chvíli vrhal nedočkavé pohledy na svého hostitele. Kedrigern jedl metodicky a tiše. Když dojedl poslední sousto a odstrčil židli, Axpad už to nevydržel: "Co se stalo?" vykřikl.
"S čím?" zeptal se Kedrigern klidně.
"Se jměním cechu! S Quintrindem!"
"Ach tak. Slíbil jsem, že ti to řeknu, že ano?" řekl Kedrigern a pobavené zavrtěl hlavou. "No, nakonec to ani nebylo tak těžké, když jsem zjistil - mohl bych prosím dostat vdoleček? - když jsem zjistil, co se stalo s Quintrindem. To byla ta největší záhada. A Jaderal. Jaderal byl klíčem k celé té věci. Zatracený lump, ten Jaderal."
"Ten pes?" podivil se Axpad a přistrčil Kedrigernovi talíř s vdolečky.
"Správně. Mohl bych dostat ještě džem? Zdá se, že Quintrindus nějak odčaroval Jaderala výměnou za to, že držel členy cechu v uctivé vzdálenosti od jeho "transmutačního" procesu. Předpokládám, že po vás často chňapal a kousal vás do rukou a do kotníků - nebo dělal něco takového."
"Ano, dělal. Byla to strašná bestie. Ale neříkal jsi, že byl zakletý?"
"Jaderal byl kdysi mým učněm. Nevyvedl se. Nakonec jsem ho proměnil do psí podoby. Předpokládal jsem, že by mu to mohlo vylepšit charakter - naučit ho oddanosti a takovým věcem - ale zjevně se to nepovedlo. Když ho Quintrindus

odčaroval, provedl s nim Jaderal velice nepěknou věc. Odeslal ho jednosměrným zaklínadlem do jiné dimenze. Proto jsme po něm nikde nemohli nalézt ani stopu. Měli jsme hledat Jaderala."
Kedrigern si vzal krajíček chleba, tlustě namazaného Princezniným jahodovým džemem a ukousl si pořádné sousto.
Axpad chvíli mlčel a pak se zeptal: "Jak jsi na to vlastně přišel?"
Kedrigern s ústy plnými jídla jen mrkl a řekl: "Muhm humm muhumm."
"Cože?"
Kedrigern polkl a zopakoval: "Mám svoje metody. Nejtěžší bylo přijít na to, co se stalo s Quintrindem."
"A co jmění! Našel jsi naše peníze?"
"Jistě." Kedrigern se obrátil k Princezně a řekl: "Mohla bys mi podat džbánek, má drahá?"
"Kde je?" vykřikl Axpad.
"Přece tamhle, hned u chleba," odpověděl Kedrigern a ukázal nakouslým krajícem.
"Ne, peníze! Myslím naše peníze!"
"Ach. Jsou schované ve stáji. Seslal jsem na ně malé kouzlo, abych oklamal Jaderala, ale dám ti protikouzlo. Je velice jednoduché." Sotva si Kedrigern nalil mléko, ozvalo se zaklepání na dveře.
"Ja! Ja!" odpověděl Spot z některého vzdáleného pokoje.
"Běž otevřít dveře, Spote. Jsi na řadě," zavolal na něho čaroděj, usmál se na Axpada i Princeznu a pozvedl hrnek jakoby v přípitku.
Ozvalo se nové zaklepání, pak pleskot Spotových nohou na dlažbě chodby, zavrzání dveří a pak obvyklý zděšený výkřik, kterým noví návštěvníci zpravidla doprovázeli své první setkáni se Spotem. Kedrigern se natočil na židli a křikl: "Spote, pusť hosta dovnitř!"
Do místnosti vstoupili čtyři těžce ozbrojení muži s barvami Voscona Otevřené ruky. Když uviděli Princeznu, zdvořile si sundali přilby. Jejich vůdce zasalutoval Kedrigernovi a rozpačitě před něj předstoupil.
"Máte pro mne nějaký vzkaz, kapitáne?" zeptal se čaroděj.
"Mám, mistře Kedrigerne," odpověděl kapitán hlídky a trochu nervózně škubl hlavou. "Můj pán Vosconu Otevřená ruka ti posílá svůj vřelý dík za tvou oddanost a věrnou pomoc v hodině nejtěžší, a své ujištění, že každý, s nímž bude mluvit, se dozví o moudrosti a velkém umění nedostižitelného čaroděje Kedrigerna z Hor tichého hromu," recitoval monotónním hlasem, sváděje při tom těžký boj se svou paměti.
"Hezky řečeno, kapitáne. Ještě něco?"
"Ano, mistře Kedrigerne. Zapomeň prosím na předchozí dopis mého pána Voscony, neboť byl napsán v prudkém hnutí mysli, bez uvážení a pod vlivem špatných rad žárlivých a podezíravých mužů."
"Můžeš říct Vosconovi, že už jsem na to docela zapomněl," odpověděl Kedrigern, usmál se a velkomyslně mávl rukou.
"A pak ti mám předat tohle, mistře Kedrigerne," pokračoval kapitán, vytáhl z pod kazajky měšec velikosti mužského předloktí a položil ho před Kedrigerna. "Jsem pověřen ti sdělit, že hned, jakmile sníh roztaje a cesty budou průjezdné, pošle ti Vosconu Otevřená ruka, můj pán, čtyřicet soudků toho nejvybranějšího vína."
"Můj pán Vosconu překonává pověst o své vlastní štědrosti. Ujisti ho prosím, že jsem mu kdykoliv k službám. A teď, kapitáne, možná bys se svými muži neodmítl korbel piva a malé občerstvení před zpáteční cestou. Následujte prosím mého domácího trolla, který se postará, aby vám nic nechybělo," řekl Kedrigern a pokynul mu ke dveřím, kde už čekal Spot.
"Ano, mistře Kedrigerne. Děkuji," řekl kapitán, vycouval a jeho muži se k němu vděčně připojili.
Kedrigern se obrátil k Axpadovi, který celou dobu seděl tiše, a poznamenal: "Je to vždycky tak krásné, uslyšet u snídaně dobré zprávy, že ano? Skvělý způsob, jak zahájit nový den."
Axpad pomalu přikývl. Nenapadlo ho, co by na to měl říct.

Jelikož bylo Axpadovo poslání u konce, dychtil odejít co nejdříve a velice se mu hodilo, že bude mít doprovod Vosconových ozbrojenců. Potřeboval už jen odeklínadlo, kterým by obnovil zakleté jmění cechu, a to mu Kedrigern opsal, zatímco se balil. Vosconovi muži dostali na cestu množství chleba, sýra a sušeného masa a naplnili si i své prázdné lahve na vodu. Jejich srdečné hlasy se rozléhaly po celém domě. Oba čarodějové spolu stáli na zápraží.
"Jsem ti velice vděčný, Kedrigerne. My všichni jsme ti velice vděčni. Bylo to od tebe velice šlechetné, poté, co jsme... co jsme..." Axpad se rozpačitě odmlčel. "Měl jsi všechny důvody k nepřátelství."
Kedrigern ho poplácal po zádech a řekl: "Jak jsi mi sám připomněl, starý brachu, musíme přece držet spolu. Musíme si stát bok po boku. Táhnout zajeden provaz."
"Co se týče toho zakletí, které jsi seslal na naše jmění," zeptal se Axpad. "Co přesně jsi s nim udělal?"
"Ach to. Zamaskoval jsem ho. Kamufláž, víš? Nechtěl jsem, aby ho Jaderal našel."
"Velice chytré. A jak jsi ho zamaskoval?"
"Víš, musel jsem jednat rychle. Bylo to ve stáji, a tak jsem si myslel... no, jednoduše řečeno, změnil jsem ho na koňský hnůj. Nebyl tam nápadný."
"Brilantní! Takže všechno, co je třeba, je odříkat odeklínadlo, a budeme mít svoje zlato zpátky!"
"To je všechno. Prakticky všechno," řekl Kedrigern a odvrátil se. "Jak už jsem říkal... ten hnůj tam nebyl nijak nápadný... takže se trochu zamíchal se skutečným."
"Zamíchal?" opakoval Axpad nechápavě.
"No, víš, jak to v takových stájích chodí. Pořád se tam něco přehazuje a... míchá," řekl Kedrigern a doprovodil svá slova názorným gestem. "Ale až se zlato očistí, nikoho ani nenapadne, kde bylo. Čeká vás jen několik nepříjemných chvil při třídění... zrna od plev, jak se říká."
Axpad na něj hleděl prázdným pohledem. "Zrna... od plev," opakoval bezduše.

"Obrazně řečeno. Ach, Vosconovi muži už přicházejí! Báječné ráno na cestování! Jaro je hned za rohem, už se o tom nedá pochybovat," řekl Kedrigern a zhluboka se nadechl mrazivého vzduchu, zatímco doprovázel Axpada k brance.
"Přeji ti hezký den, mistře Kedrigerne, a děkuji za tvou pohostinnost," řekl kapitán hlídky. Jeho muži zvedli ruce a čaroději zasalutovali.
"Bylo mi ctí, kapitáne. Vyřiď prosím svému pánu Vosconovi ujištění o mém hlubokém přátelství a ještě hlubší vděčnosti," odpověděl Kedrigern. Pak mu vtiskl do dlaně několik zlatých mincí a dodal: "Tady je něco pro tebe a pro tvé muže."
"Budeme pít na tvé zdraví, mistře Kedrigerne. A na vaše, krásná paní," řekl kapitán a uklonil se před Princeznou. Pak se otočil k Axpadovi. "Můžeme vyrazit, pane, pokud jsi připraven."
"Dávej na něj pozor, kapitáne. Je to můj starý přítel."
"Budu, mistře Kedrigerne."
Muži vyrazili jasným mrazivým ránem. U paty hory se naposledy otočili, aby zamávali svým hostitelům. Když zmizeli z dohledu, vzal Kedrigern Princezninu ruku a políbil ji. "Jsi skvělá hostitelka, má drahá. A trpělivá, jako vždy."
"Kváák," řekla a usmála se.
"Jsi příliš skromná. S Axpadem bylo určitě plno starostí, zvlášť, když jsem vás spolu nechal několik dní o samotě. Omlouvám se za to, ale nemohl jsem přerušit práci, když už jsem s ní jednou začal."
"Kváák," ujistila ho.
"Díky, má drahá. Bylo to pro nás perných čtrnáct dni, ale stály za to." Spokojeně se zahleděl na zasněženou louku, přes kterou vedla vyšlapaná cestička. "Ach ano, stály za to všem zúčastněným."
"Kváák?"
"Jistě. Moji kolegové z cechu zjistili, kam to vede důvěřovat alchymistům. Vosconova stáda byla zachráněna a on zjistil, že se nevyplácí psát v prudkém hnutí mysli urážlivé dopisy čarodějům. A já mám knihovnu konečně v pořádku - což znamená, že mohu konečně nalézt to správné odeklínadlo pro tebe. Tentokrát se soustředím na bylinné prostředky. Jaro je za dveřmi a já budu mít k dispozici čerstvý materiál. Věř mi, má drahá, už brzy budeš mluvit," řekl a stiskl jí ruku.
Usmála se a nijak to nekomentovala. Počkal, ale stále byla zticha.
"Už o mně přece nepochybuješ. Teď mi přece věříš, že ano, má drahá?" zeptal se.
"Kváák," řekla.

< Jedenáct >
Magie hudby
Slunce hřálo, ale nebylo příliš vedro; zářilo, ale neoslňovalo Kedrigernovy přepracované a lehce krátkozraké oči. Ptáci zpívali, ale ne příliš hlasitě, a každá jejich nota zněla čistě. Svěží vánek byl naplněn vůněmi. Byl to prostě dokonalý jarní den.
Kedrigern pomalu kráčel lesní cestou a broukal si melodii beze slov. Měl pokoj v duši a žil v míru s celým světem. Už pouhý fakt, že byl jarní den, ho naplňoval nadšením, nevázanou radostí kluka na prázdninách a chtělo se mu na travnaté cestičce metat kozelce a přemety. Zabraňoval mu v tom jen pytel, plný čerstvě natrhaných bylin, který nesl na rameni. Byliny byly příliš choulostivé, než aby se s nimi věnoval gymnastice.
Veden náhlým popudem, odložil pytel ke kmeni stromu. Pak vyskočil do vzduchu a srazil paty k sobě. Vybral si rovný a travnatý kousek místa u cesty a udělal na něm stojku. Nakonec se rozesmál čirou radostí, hodil sebou na zem a ležel, pozoruje záclonou nového listí modré nebe.
A pak uslyšel vzdálené sténání.
Rychle vyskočil a oprášil se. Na tváři se mu usadil ponurý výraz. Nebylo dobré, aby obyčejní lidé viděli, jak důstojný čaroděj poskakuje po lese jako kůzle. Přehodil si pytel s bylinami přes rameno a vydal se směrem, ze kterého přicházel ten žalostný zvuk, ozývající se v nepravidelných intervalech stále hlasitěji a zřetelněji. Jeho chůze byla vznešená, ale rychlá a zanedlouho dorazil k postavě, choulící se u cesty.
Byl to mladý muž oblečený do kdysi křiklavých šatů, které teď byly zaprášené a špinavé dlouhou cestou. Seděl na plochém kameni a bosé nohy měl natažené před sebou. Ruce měl zoufale složeny v klíně a hlavu svěšenou v póze čiré bezútěšnosti. Kedrigern se rozhlédl a uviděl botu, ležící kus cesty od něj, jako by ji prudce odhodil pryč. Stalo se tu něco neobvyklého, pomyslel si, a rozhodl se, že zjistí, co to bylo.
Odkašlal si a co nejlaskavějším hlasem řekl: "Dobré jitro, poutníku. Nestalo se ti něco?"
Při první slabice mladík trhl hlavou. Odhodil své dlouhé černé vlasy z obličeje a velkýma, hnědýma očima se podíval na Kedrigerna. "Jen se na mě podívej, pane, jak jsem zmrzačen kletbou zarostlých nehtů na nohou, a není to ještě ani deset dnů, co ji na mne Černý Ivor Gruffydd seslal," řekl hlubokým hlasem. Způsob jeho řeči připomínal zaklínání nebo oratorium.
"Zarostlé nehty mohou být velice bolestivé. Zvláště, když je člověk nucen k chůzi," poznamenal Kedrigern soucitně.
"To je čistá pravda. A cerddor musí hodně chodit, nemluvě o tom, jak musí pečovat o svou harfu a udržovat si hlavu plnou sladkých písní, jinak mu nezbyde než spát v lese a živit se oříšky a bobulemi," lamentoval mladík.
"Ach... pak jsi tedy potulný pěvec."
"Nyní jsem potulný pěvec. Ale navzdory svému mládí, jsem byl málem bardd teulu, osobní bard velkého pána, a získal bych to skvělé postaveni, nebýt toho, že mi Gryffydd nečistým způsobem vzal, co patřilo mně a zařídil věci tak, že vyhrál Rudý Gruffydd."
Kedrigern zmateně zavrtěl hlavou. "Myslel jsem, že to byl Černý Ivor, kdo ti to udělal. Jak s tím souvisí Rudý Gruffydd?"
"Jsi velice bystrý, pane," řekl mladý pěvec uznale. "Rudý Gruffydd neovládá magii ani natolik, aby dokázal v parný den

srazit mléko. Byl to samozřejmě jeho bratr, Černý Ivor Gruffydd, kdo na mne seslal kletbu, a není znám jako Černý Ivor pro barvu svých vlasů, očí nebo pleti, ale pro svou černou povahu. Neznal jsem ho, a ani on mne, do té doby, když jsem před dvěma lety opouštěl svůj domov. Ale viděl jsem ho v celé jeho oplzlosti a prožluklosti jednoho krásného dne před deseti dny, a tehdy jsem řekl nahlas, aby to všichni slyšeli, co za odporného tvora je. A on pak na mne seslal kletbu a mně zarostly nehty u nohou."
"Co s tím míníš dělat?"
V očích mladého muže se zalesklo. "Vykoupu si nohy ve vědru Gruffyddovy krve, a udělám to hned, jakmile mi ta pekelná bolest dovolí chodit."
"To je snad trošku drastické, nemyslíš? A určitě to nijak nepomůže tvým nehtům."
"Přinese to klid mé mysli, pane," řekl pěvec trpce. Kedrigern kývnutím potvrdil, jak je klid mysli důležitý. Posadil se vedle pěvce. Chvíli žádný z nich nepromluvil, pak se Kedrigern zadíval mezi stromy a nedbale řekl: "Místním strážcem pořádku a zákona je muž jménem Panglunder Nemilosrdný. Své jméno si získal tím, že vypátrá a potrestá každý zločin na území království. Vrahy obvykle věší, ale tu a tam nechá nějakého narazit na kůl. Jen tak pro změnu."
"Ztratím se odsud jako dým. Nikdo mne nenajde."
"Když sotva chodíš? Pusť to z hlavy, hochu. Pomsta je velice zábavná věc na prknech divadla, ale v každodenním životě je naprosto nepoužitelná," řekl Kedrigern a moudře se usmál.
"Jsem pošetilý a vždycky jsem takový byl," připustil pěvec a zhluboka si povzdechl. "Když jsme ještě byli malí hoši a učili jsme se u nohou velkého penceirdd Twm ap Tudura, Gruffyddové se naučili veškerá kouzla pro zkázu nepřátel a ta se jim teď dobře hodila."
"Ze způsobu tvé řeči a terminologie tvé profese soudím, že nejsi obyčejný potulný pěvec, ale jeden z kymerských bardů," řekl Kedrigern.
"To opravdu jsem, pane," řekl mladý muž hrdě.
"A co ses naučil ty, zatímco se Gryffyddoyé věnovali svým špinavým kouzlům?"
"Všechna kouzla pro lahodnou a dokonalou řeč ze Zelené knihy Maelgwyn. Dokážu naučit kameny zpívat a kvákající ropuchy rozmlouvat hlasy andělů. A to vše bych teď vyměnil za kouzlo, které by mě zbavilo zarostlých nehtů."
Kedrigern se po těchto pěvcových slovech usmál a poklepal mu po rameni: "Obchod je uzavřen, hochu."
"Je od tebe kruté, že se mi posmíváš, pane," řekl mladík.
"Neposmívám se ti. Mohu pomoci tvým nohám okamžitě. Na oplátku bych chtěl, abys užil svého kouzla výmluvnosti - speciálně toho, které by naučilo kvákající ropuchy rozmlouvat hlasem andělů. Jsem čaroděj. V tuto chvíli sice částečně na odpočinku, ale občas si přece jen dopřeji trochu soukromé práce, zvláště jde-li o protikouzla. Mé jméno je Kedrigern," řekl čaroděj a napřáhl ruku.
"Já jsem Rhys ap Gwallter," odpověděl pěvec a nabízenou ruku přijal. "Ale jak tě tak slyším, řekl bych, že mých kouzel vůbec nepotřebuješ."
"Nechci je pro sebe. Uvidíš sám, když se mnou půjdeš do mého domu. Přijdeme zrovna na oběd," řekl Kedrigern, zvedl se a oprášil.
"Nedokážu cestovat příliš rychle, pane. Řekl bych, že dorazíme spíš k přespříští snídani," upozornil ho Rhys.
"Nemusíš se bát. Vyvolám svého koně."
Rhys vzhlédl a vytřeštil oči: "Bude to pro mne velký zážitek, vidět, jak opravdový čaroděj vyvolává koně."
"Proč?" zeptal se Kedrigern zmateně. "Prostě na něj zapískám."
"Aha," řekl pěvec trochu zklamaně.
Kedrigern si strčil do úst dva prsty a hlasitě zahvízdal. Za okamžik se na cestičce ozval zvuk kopyt a pak se mezi stromy objevil chundelatý koník.
"Čekal bych, že na takovém koni bude jezdit barbarský válečník, a ne poklidný čaroděj," poznamenal Rhys a bolestivě se pokoušel zvednout na nohy.
"Kdysi jednomu barbarovi náležel," odpověděl Kedrigern. "Už na něm nejezdí. V poslední době je celý ztuhlý."
S trochou Kedrigernovy pomoci se Rhys ap Gwallter vyšplhal na hřbet černého koně. Kedrigern vzal pěvcovu harfu, jeho cestovní vak a svůj pytel s bylinami a vyrazili k čarodějovu domu, kde čekala Princezna.
Když se vynořili z lesa a před jejich zraky se vynořily Hory tichého hromu, zvedl pěvec harfu a začal hrát sladkobolnou melodii. Její provedení bylo dokonalé, ale rytmus vůbec neodpovídal Kedrigernově náladě, která se s každým krokem k domovu ještě zlepšovala. Požádal o něco veselejšího a pěvec mu to vyplnil.
Kedrigern si byl jist, že konečně našel řešení Princeznina problému. Kymerským bardům mohl jejich moc ohledně kouzel líbezné řeči závidět kterýkoliv čaroděj na světě. Kedrigern už mnohokrát myslel na to, že by podnikl dlouhou a nebezpečnou cestu na západ, aby si vyžádal pomoc barda pro svou ženu, ale vždy ho odradilo vědomí, jak neradi se bardi dělí o své umění s cizinci a jak závratné odměny požadují za své služby. A nyní se mu jeden z kymerských bardů přímo nabízí výměnou za jednoduché, bezvýznamné kouzlo. Připadalo mu to jako znamení, že vesmír je přece jen v dobrých rukou. Spokojeně se usmál a začal si prozpěvovat v rytmu harfy.
K domku dorazili právě v poledne. Kedrigern pomohl Rhysovi slézt z koně. Náhle ucítil, jak pěvec ztuhl. "Hej, co je tohle?" vykřikl Rhys poděšeně.
Na dlážděném dvorku vesele poskakovalo malé stvoření a silně při tom slintalo. Radostné "Ja! Ja!" se rozléhalo po okolí.
"Řekni Princezně, že jsem se vrátil, Spote," zvolal Kedrigern a zamával. Když strašidlo odběhlo do domu, řekl pěvci: "To je náš domácí troll. Skvělý pracant a je mi absolutně oddaný."
"Něco takového jsem ještě neviděl," zabručel Rhys podezíravě.
"To věřím, že ne. Musíš ho vychovat odmala, jinak není k ničemu, a není lehké najit hezkého, čistotného a

inteligentního malého trolla. Spot je hotový poklad."
"Podívej se, pane, má kouzla nejsou pro trolly, ať už mladé nebo staré."
"Neboj se, Rhysi. Nic takového jsem v úmyslu neměl," uklidnil ho Kedrigern. Spot se znovu objevil a čaroděj ho poslal, aby připravil umyvadlo horké vody s koupelovou solí. "Můžeš se posadit ve stínu a dopřát svým nohám zaslouženého odpočinku, než bude hotov oběd. Po obědě se budeme věnovat našim záležitostem," vysvětlil Rhysovi.
V tu chvíli se ve dveřích objevila Princezna. Na sobě měla bledě zelené šaty s bílým lemem. Její ebenově černé vlasy ji volně spadaly na záda. Čelo ji zdobila tenká zlatá čelenka. Rhys ap Gwallter hleděl zcela omráčen její krásou, jak ji Kedrigern líbá a pak ji bere za ruku, aby ji představil svému hostu. Dvorně se uklonila a usmála se na něj způsobem, proti kterému se jarní ráno zdálo šedé a ponuré. Aniž promluvila jediného slova, zase zmizela.
"Tvá pani je velice půvabná žena, mistře Kedrigerne," vykoktal konečně Rhys uctivě. "Viděl jsem už královny a princezny a dvorní dámy, ale vedle ní by všechny vypadaly jako ohyzdné ropuchy."
"Zvláštní, že to říkáš zrovna takhle," odpověděl Kedrigern. "Věřil bys mi, Rhysi, že ještě před několika -"
Kedrigernovu odpověď přerušil příchod Spota, který nesl velký dřevěný džber plný kouřící vody. Troll ho postavil před pěvcovo křeslo a Rhys, pobídnut Kedrigernem, si do něj s úlevným povzdechnutím strčil své bolavé nohy.
"Na zraněné nohy není nic lahodnějšího než horká lázeň," řekl Kedrigern. "Udělej si pohodli. Oběd bude co nevidět. Jak jsem říkal dříve," navázal na nedořečenou větu, "stěží bys mi věřil, že ještě před několika měsíci - ani ne před rokem - poskakovala tahle půvabná žena po močále."
"Močál, říkáš? To je opravdu nezvyklé."
"Není na tom nic nezvyklého. Byla ropuchou."
"Ropuchou, říkáš?"
"Ano. Velice hezká malá ropucha to byla. Viděl jsem, že je na ní něco neobyčejného, hned jak jsem ji poprvé uviděl."
"Jsem si jist, že musela být opravdu sličnou ropuchou. Ale stejně, proč by taková žena chtěla být ropuchou?" zeptal se Rhys.
"Nebyl to její nápad. Její rodiče zapomněli pozvat na Princezniny křtiny místní močálovou vílu, a ona za to dítě proklela. V den svých osmnáctých narozenin se Princezna proměnila v ropuchu. Ani si nestačila rozbalit dárky. Močálové vily dokáží být mstivé, když mají pocit, že byly uraženy."
"A tvá magie ji změnila zpátky do podoby půvabné dámy?"
"Ano. Jak už jsem říkal, specializuji se na odeklínadla. Protikouzla a tak podobně. Pomáhám lidem z jejich zakleti. Uspěl jsem i v tomto případě, jak jsi mohl sám vidět. Je tu jen jedna -" Ze dveří vyšla Princezna se stříbrným tácem, na kterém ležel bochník zlatavého sýra, pecen tmavého chleba a kostka žlutavého másla. Za ní se klátil Spot s oroseným džbánem v jedné ruce a třemi poháry v druhé.
Kedrigern vstal, pokynul Rhysovi, aby zůstal sedět, políbil Princeznu a vzal jí z rukou tác.
"Kváák," řekla a usmála se přes stůl na pěvce.
Rhys překvapeně vyjekl. Ze džberu vyšplouchlo trochu vody.
"Jak jsem chtěl právě říct, zůstala tu ještě jedna drobná vada. Nikdo pokaždé nevyhraje, ani čaroděj. Ale stoprocentně důvěřuji tobě, chlapče," řekl Kedrigern.
"Nějaké komplikace se vždycky vyskytnou," přisvědčil pěvec s pochopením. "Něco, na co jsme prostě nepomysleli. Jednou jsem napsal milostnou píseň pro určitou dámu, ale selhala, protože se vyskytla komplikace s jejím jménem." Smutně si povzdechl. "Taková krasavice to byla, ale její jméno nedokázal nikdo v království správně vyslovit, a tak se jí nikdo nedvořil. Jak se muž může dvořit dívce, ptám se vás, když není schopen vyslovit její jméno? To je zničující."
"A jak to dopadlo s tou ubohou dámou?"
"Změnila si jméno na Anna Jonesová a do čtrnácti dnů se vdala."
Kedrigern souhlasně přikývl. " Nejjednodušší řešení bývají většinou ta nejlepší." Pak se obrátil k Princezně. "Právě jsem našemu hostu vyprávěl o našem prvním setkání, má drahá, a jak jsem použil svého umění, abych ti navrátil patřičnou - a mnohem půvabnější - podobu. Rhys má teď taky jeden malý problém. Někdo ho proklel."
"Kváák?" zeptala se.
"Jistě, že jsem, má drahá. A na oplátku na tebe Rhys uplatní své znalosti kymerských kouzel líbezné řeči a výmluvnosti, které se naučil ze Zelené knihy Maelgwyn. Věřím, že tím konečně vyřeší náš problém, drahá," řekl Kedrigern a uklidňujícím způsobem jí stiskl ruku.
"Kváák? Kváák!" vykřikla šťastně.
Rhys se díval zmateně z jednoho na druhého a pak řekl: "Podívejte se, připadá mi, že je to trochu zapeklitější, než se mi zprvu zdálo."
"Kouzla ze Zelené knihy Maelgwyn si jistě poradí s trochou kvákání," řekl Kedrigern a nalil do pohárů zpěněné pivo. "Je velký rozdíl, mistře Kedrigerne, mezi tím, přimět jazyk ropuchy k líbezné řeči, a mezi tím, naučit líbezné řeči dámu, která kváká - a je to opravdu sladké a melodické kvákání, milostivá, o tom vás ujišťuji. Ano, velký rozdíl."
"Přesto ti důvěřuji, Rhysi, a důvěřuji Zelené knize Maelgwyn," řekl Kedrigern a nalil pivo do druhého poháru. "A pokud bude má důvěra zklamána, může se ti stát, že ti nehty prorostou vrcholkem hlavy."
"Kváák," řekla Princezna mírně. Zavrtěla hlavou a položila ruku na Kedrigernovo předloktí.
Kedrigern se usmál. Přikývl a řekl: "Máš samozřejmě pravdu, má drahá. Naprostou pravdu. Žádné zastrašování. To není dobrá metoda." Podal Rhysu ap Gwallterovi pěnou ozdobený pohár a řekl: "Žádné represe nebudou, chlapče. Uděláš pro Princeznu, co budeš moci, a za odměnu tě zbavím kletby Černého Ivora. Platí?"
"Platí," řekl pěvec a pozvedl pohár. Zdálo se, že se mu ulevilo. Pak se věnovali obědu. Když dojedli, uklidil Spot ze stolu, Rhys si osušil nohy a natáhl si pohodlné bačkory, které mu nabídl jeho hostitel. Pak vzal svou harfu, vyladil dvě její struny, zahrál několik taktů a odkašlal si.

"Jako první kouzlo použiji Ceiriogovo otevírací zaklínadlo," oznámil. "Patří k mým nejoblíbenějším. Navrací řeč koktavým a stydlivým."
"Chceš, abych odešel? Rád bych tady zůstal a přihlížel, ale kdyby tě to mělo znervózňovat..." řekl Kedrigern a učinil pohyb, jako by se chtěl zvednout.
"Jsem zvyklý na veřejnost, mistře Kedrigerne. Zůstaň," odpověděl pěvec.
Čaroděj se vděčně usmál a pohodlně se uvelebil v křesle. Rhys udeřil do strun a pak začal hrát jednoduchou melodii, podobnou dětské písničce, podané mistrem dokonalé hudební techniky. Když dohrál, otočili se oba muži na Princeznu.
"Jak se cítíte, paní?" zeptal se Rhys, když odložil harfu.
Princezna se zhluboka nadechla, polkla, znovu se nadechla, dvakrát zamrkala a pak pomalu řekla. "Mohu mluvit."
"To je báječné, má drahá! Skvěle jsi to udělal, Rhysi!" zvolal Kedrigern.
"Ach! Ach! Mohu mluvit!" opakovala Princezna, vzrušeně vstávajíc ze židle.
"Na první pokus! Ach, to je báječné, má drahá!"
"Slyšíš, jak mluvím?"
"Ano. Je to skvělé!"
"Podívej! Podívej!" vykřikla a oba muži se překvapeně otočili. Uviděli však jen trolla, který pobíhal po dvorku a sbíral odpadky.
"Podívej, Spot běží!" křičela Princezna. "Běž, Spote, běž!"
"Ano, má drahá," řekl Kedrigern a zneklidněně se podíval na pěvce.
Princezna se mu podívala přímo do oči a v jejím pohledu bylo něco, co ho zasáhlo rovnou do srdce: "Mohu mluvit. Slyšíš, jak mluvím? Mluvím hlouposti!"
"Když uvážíme, že je to jen začátek...," řekl Kedrigern a podíval se na Rhyse, jako by u něj hledal podporu.
"Podívejte se, Ceiriogovo kouzlo skvěle účinkuje na děti, a tak mě napadlo, že by se mohlo hodit i na dospělé," řekl Rhys.
"Mluvím jako dítě. Jsem dáma. Chci mluvit jako dáma. Nechci celý svůj život mluvit jako dítě," řekla Princezna.
Kedrigern si všiml, že její obličej poněkud znachověl.
"Možná, že bys měl raději zkusit něco jiného," navrhl. "Je nebezpečné použít na jednu osobu příliš mnoho kouzel najednou. Bude-li půvabná paní trpělivá, vše se brzy spraví samo."
"Jak trpělivá?"
"Ach, pouhých několik let a bude mluvit jako dospělá," ujistil ho Rhys.
Princezna se na něj zamračila. "Začínám mít zlost. Už jsi někdy viděl, jaká jsem, když mám zlost? Brzy budu mít velkou zlost a to nebude hezké. Chceš, abych měla velkou zlost?"
"Zkusím tedy něco jiného," řekl Rhys.
"Hm. Doufám, že to bude fungovat. Pokud ne -"
"No tak, má drahá," pohladil jí Kedrigern konejšivě ruku. "Nesmíme toho hocha znervózňovat. Dělá, co může."
Princezna složila zahanbeně ruce do klína. "Už budu hodná," řekla. Kedrigern si všiml, že ji klouby na rukou zbělely.
Rhys znovu pozvedl harfu. Tentokrát byla melodie, kterou zahrál, složitější, a tak živá, že se Kedrigern i Princezna divili, jestli je vůbec možné, že ji hraje jen jediný člověk se dvěma rukama a deseti prsty. Slova, která melodii doprovázela, byla temná a drsná a naprosto nesrozumitelná. Kedrigern pocítil přítomnost mocného kouzla a nespustil z Princezny oči. Zdálo se, že je naprosto fascinována pavučinou slov a tónů, ale docela klidná.
Konečně Rhys odložil harfu a otřel si čelo. V tichu, které nastalo Princezna promluvila. Její slova se odvíjela pomalu, jako by skládala hlásku k hlásce s pečlivostí umělce, vytvářejícího mozaiku.

"Němý a bezmocný, ach! Dlouho můj jazyk byl ochromen,
až Maelgwynova slova v tento šťastný den
zahnala ropuchy kvákání. Budiž pěvče pochválen.
Žes přinesl mi radost svým zpěvem."

Rhys ap Gwallter se podíval nejprve na Kedrigerna a pak na Princeznu. Prohlédl si ji s posvátnou bázní a radostí člověka, který hledá ve štěrku na cestě vhodný oblázek do praku a najde broušený drahokam. Pak se pěvec obrátil na Kedrigerna, který tupě zíral na svou ženu.
"Jen si to poslechni, to je přece něco!" zvolal Rhys pyšně. "Je to dokonalý cywydd, zkrášlený půvabem cynghhaneddu. Ach, je to skvělé, opravdu."
"A to už tak bude mluvit pořád?" zeptal se Kedrigern, aniž se Princezně podíval do oči.
"Praxi se bude zdokonalovat. Druhý verš byl trochu slabší a na konci musel být rytmus podpořen ne zcela odpovídajícím veršem, ale je to dobré. Rozhodně je to velice dobré na první pokus. Do deseti let bude z pani velký bard," odpověděl Rhys, očividně sám se sebou velice spokojen.
"Velký bard," opakoval Kedrigern zdrceně.

"Velký bard? Snad je to předzvěst lepších dnů,
nikdy však už nepromluvím bez rýmů?
Budu stále veršovat, ke slovu skládat slova,
a v próze má řeč nezazní už znova?
Můj drahý bude stěží chápat mě,
když budu mluvit takto vázaně!"

Kedrigern se poškrábal na hlavě. Připadalo mu, že Princezna říká totéž, co si myslí, ale verše nikdy nebyly jeho silnou stránkou.
"První verš byl prostě skvělý," řekl Rhys. "Na začátečníka naprosto nadprůměrný. Jste si jista, že se svému umění nechcete věnovat důkladněji?"
Princezna se na pěvce usmála, ale rozhodně zavrtěla hlavou. Po krátkém zamyšlení řekla:

"Rozhovor v próze víc mne potěší,
vždyť prostá řeč je nejlíbeznější."

Kedrigern si ulehčeně oddechl. Rhys ap Gwallter zavrtěl hlavou jakoby v úžasu nad takovým marněním nadání, ale zvedl harfu do třetice.
"Pro své třetí kouzlo použiji dříve velice populární verše. Je to prosté rytmické kouzlo, které se připisuje Hywele Morganě," řekl pěvec.
"Neznáš nic, co se obejde bez rýmů?" zeptal se Kedrigern.
"Vyzkoušel jsem nejlepší nerytmické kouzlo, jaké znám, a dopadlo to tak, že milostivá mluvila jako čtyřleté dítě, navíc ještě ne zrovna nejinteligentnější, mistře."
"Jen jsem se zeptal. Tak se pusť do toho Morganina kouzla."
Rhys znovu zahrál a jeho hudba tentokrát byla veselá a jásavá jako taneční melodie. Jeho malé publikum se nedokázalo ovládnout, aby si v rytmu nepodupávalo nohama. Slova byla rychlá a vtipná a Princezna s Kedrigernem se na sebe několikrát s úsměvem podívali. Pak Rhys břitkým tónem melodii uťal a podíval se vyčkávavé na Princeznu.
"Promluv teď, paní!" řekl.
"Tvá hudba velká kouzla dělá! Ještě jsem celá rozechvělá."
"Tentokrát se nám to povedlo," řekl Rhys hrdě.
"Ale vždyť mluví pořád v rýmech," namítl Kedrigern.
"Nereptej a raději mi ruku dej!" řekla Princezna.
Kedrigern se zařídil podle jejích slov. Princezna ho zvedla na nohy a pak, držíce se v objetí, tančili kolem zářícího pěvce. Nakonec padli zadýcháni do křesel, smějíce se z čisté radosti. Princezna se naklonila a vzala Rhyse za niku. Zasmála se, odhodila si z obličeje zatoulaný pramínek vlasů a řekla: "Mládenče, ty jsi prostě skvost! Zůstaň na večeři jako náš host. Spot nám hostinu připraví, každý z nás to rád oslaví."
"Na začátečníka mluvíš až pozoruhodně dobře," podotkl Kedrigern.
"Poslyš," řekl Rhys. "Mohl by ses teď postarat o mé nohy? Dost mě bolí."
"Rychle mu pomoz, můj drahý," řekla Princezna. "Jsem si jistá, že víš jak."
Kedrigern vstal a přikývl. "Pustím se do toho rovnou."
"Do večeře zbývá ještě spousta času," ujistila ho Princezna.
Odešla a Kedrigern začal plnit svou část úmluvy. Prokletí, kterého použil Černý Ivor, patřilo k tem nejjednodušším. Když vyslovil poslední hlásku odeklínadla, rozlil se po Rhysově obličeji výraz velké úlevy.
"Vyznáš se ve svém uměni, mistře Kedrigerne," řekl. "Necítím vůbec žádnou bolest."
Kedrigern se samolibě usmál a mávl nad lichotkou rukou. "Nestálo to za řeč. Byla to jen docela malá kletba."
"Nezdála se mi malá, když jsem ji měl na nohou."
"Tak to chodí. Rhysi... něco by mě moc zajímalo."
"Rád ti to povím," řekl pěvec a vstal.
"No, když jsi teď mluvil s Princeznou, odpovídala ti v rýmech. Je to tak v pořádku?"
Rhys udělal několik opatrných krůčků. Pak se zašklebil na Kedrigerna, obešel stůl a předvedl divoký tanec radostí.
"Jsou lepší, než byly, mistře Kedrigerne, díky tobě. Dokázal bych na nich dojít až k moři bez jediného odpočinku. Ano, mluvila v rýmech. Kouzlo je nové a čerstvé, šíří se kolem tvé pani a zasahuje i ostatní. Časem to pomine. Samozřejmě, pokud by neveršovala úmyslně. Do týdne bude mluvit naprosto přirozeně," ujistil Kedrigerna.
Čaroděj se usmál. "Pak se zdá, že je vše v nejlepším pořádku."
Ten večer všichni tři hodovali a pili nejlepší víno z Vosconovy vinice. Bylo už po půlnoci, když zazněla poslední píseň, poslední přípitek a poslední veselá rýmovačka. Se skrývaným zíváním a unaveným přáním dobré noci zavedli Kedrigern s Princeznou Rhyse do pokoje pro hosty a sami odešli do ložnice.
Kedrigern se probudil brzy ráno, osvěžen nerušeným spánkem. Zívl, protáhl se a obrátil se k Princezně. Byla už vzhůru a zvědavě se na něj dívala.
"Spala jsi sladce, drahoušku?" zeptal se.
Zamyšleně odpověděla: "Zpočátku hluboce, pak jen trošku. Probudila jsem se zmáčená potem."
"Měla jsi snad zlý sen? O čem?"
"Zdálo se mi, že jsem znovu začala kvákat."
Vzal ji za ruku a konejšivě ji stiskl. Přitiskla se k němu těsněji, a chvíli tak leželi tiše a nehnutě. Pak Princezna řekla:
"Všiml sis, drahý, že rýmujeme?"
"Myslím, že brzy přestaneme," odpověděl Kedrigern bezmyšlenkovitě. Pak si však uvědomil, co právě řekl a zjistil, že odpověď se mu rýmuje s otázkou jeho ženy. Věděl, že to není nic nebezpečného; ale nějak mu vadilo, že podléhá působení cizí magie. "Raději vstaneme," řekl.
"Ano," souhlasila Princezna. "Neměli bychom zapomínat na našeho hosta.
Kedrigern přikývl, ale pro jistotu už neřekl ani slovo. Měla pravdu. Oblékl se a šel se poohlédnout po snídani. Cestou

potkal Rhyse, který se procházel po chodbě, vychutnávaje každý krok. Pokynul mu bezhlesně na pozdrav. Rhys přijal jeho gesto překvapeně. "Hej, co má znamenat ta pantomima?" zvolal.
Kedrigern podrážděně odpověděl: "Jemine! Cožpak to nikdy neskončí?"
"Co? Rýmováni?"
"Ano!"
"Ne," odpověděl pěvec a pokrčil rameny.
"Už to zachází příliš daleko! U všech všudy, Rhysi -" začal Kedrigern, byl však přerušen Spotovým ranním radostným "Ja! Ja!". Přikryl si ústa dlaní a vyběhl z místnosti, přičemž se skoro přerazil o podnožku, kterou tam Spot zanechal.
Princezna vešla zrovna včas, aby viděla jeho překotný odchod. Povšimla si podnožky a řekla: "Spote, dej tu věc tam, odkud jsi ji vzal."
Další chvíle byly pro Kedrigerna perné. Ještě následující tři dny se každý rozhovor tak či tak proměnil ve verše. Rýmovalo se dokonce i Spotovo "Já! Já!" Ale když je ráno třetího dne po svém příchodu Rhys ap Gwallter opustil, vytratily se rýmy s nim. Princeznina řeč byla stále sladká a melodická jako píseň, ale mluvila už v próze.
Když toho dne usedli k obědu, řekl Kedrigern: "Trvalo to dlouho, má drahá, ale nakonec jsi získala svůj hlas zpět."
"Jen díky tobě, Keddie. Vždycky jsem věděla, že to dokážeš."
"Jistě, ale bez Rhysovy pomoci by to nešlo."
"Jenže nebýt tvé moci a tvého umění, Rhys by ti nikdy nepomohl. Sám jsi říkal, jak jsou kymerští bardové skoupí na svou magii. Ještě pivo?"
"Trošku, děkuji." Kedrigern se na chvíli zamyslel a pak řekl: "Ano, myslím, že máš pravdu. To všechno byla jen profesionální zdvořilost - nebýt čarodějem jistého postavení, nic by s nim nehnulo."
"Přesně tak. Takže je to tvoje zásluha."
"Spíš privilegium, má drahá. A teď, když máš zpátky svůj hlas, jak to oslavíme? Neuděláme si malý večírek?"
"A koho bychom na něj pozvali? Pořád si nedokážu vzpomenout na nic, co se týká mé rodiny, a všichni moji přátelé jsou ropuchy," namítla Princezna. "Nemělo by velký smysl pozvat je. A tví přátelé jsou rozprášení po celé zemi."
"Pravda," řekl Kedrigern a přikývl. "Stejně by to ale bylo hezké, kdyby ses mohla setkávat s lidmi. Třeba i s cizinci. Třebaže by to mělo znamenat..." Odmlčel se, těžce polkl a tichým hlasem dodal: "...cestování."
"Cestování?"
"Blíží se shromáždění. Plánoval jsem, že ho navštívíme, ale kdybys raději... Můžeš si to rozmyslet. Není třeba rozhodovat se okamžitě."
"Na tom není nic k rozmýšlení. Vlastně jediné, co chci nějakou dobu dělat, je mluvit. S kýmkoliv, o čemkoliv a o všem. Chci se s lidmi bavit o tom, jak žijí, poslouchat drobné klípky o lidech, které ani neznám. Chci s nimi diskutovat o umění a literatuře a hudbě, říkat hloupé vtipy a zpívat písně, recitovat verše, postěžovat si, jaký nepořádek kolem sebe máš, když čaruješ -"
"Já se opravdu polepším -"
"- a pochválit tě, když se ti povede nějaké obzvlášť těžké kouzlo. A chci se bavit s jinými ženami o věcech, které by tě vůbec nezajímaly."
"Mohl bych pozvat lesní čarodějnici."
"Možná pro začátek. Chci říkat všechno možné, Keddie - kromě jediné věci."
"A jaké, má drahá?"
"Je to tak těžké uhádnout?" zeptala se.

< Dvanáct >
Princezna studentem
Od chvíle, kdy se Princezně vrátila její lidská řeč, používala rytmus normálního prozaického projevu a tvořila věty tak, jak se věty obvykle skládají, byla - jak pokračovalo léto - nálada ve vilce v Horách tichého hromu stále veselejší. Dům zaznával ranními pozdravy, příjemnou konverzací u snídaně, drobnými rozhovory v průběhu dne, povídáním u oběda a sladkým "dobrou noc" večer.
Princezna nadšená znovu nalezeným darem řeči často mluvila jen z čiré radosti z mluvení. Když už nerozmlouvala s Kedrigernem, mluvila na Spota nebo na rostliny, které rostly na jejich zahrádce, na ptáky, stromy a drobná žlutooká stvoření, jenž bydlela v temných koutech Kedrigernovy pracovny, rozmlouvala s větrem nebo jen tak sama se sebou. Přednášela dlouhé básně o hrdinství a věrné lásce, mnemonická říkadla z latinské učebnice, názvy znamení zvěrokruhu a měsíců v roce i se správnými počty dnů, násobilku až do patnáct krát patnácti a ve chvílích odpočinku si přeříkávala dětská říkadla. Někdy po večeři, když se procházeli za soumraku po voňavé louce, zpívala balady; zpívala je tak sladce, že i Kedrigern, který nikdy na balady ani na zpíváni moc nebyl, ji pobízel, aby je zpívala znova a znova.
Avšak asi po šesti týdnech, kdy už novost daru řeči poněkud pominula, začala být Princezna stále zamlklejší. Zpívala jen tu a tam a recitovat už přestala takřka úplně. Mluvila už jen s Kedrigernem a Spolem, a co se domácího trolla týkalo, omezovala se výhradně na stručné povely. Kedrigern si vzrůstajícího ticha všiml, ale nijak se k němu nevyjadřoval, přesvědčen, že je to přirozená reakce, a že se Princezna časem svěří sama. To také udělala.
"Keddie, začnu pracovat na svém studijním programu," řekla jednoho krásného jitra, když spolu seděli u snídaně.
"Skvělý nápad. Udržuje to svěží mysl. Velice rozumné, má drahá. A co chceš studovat?"
"Zaprvé bych ráda začala s pravidelným procvičováním svého mluvícího ústrojí."
Kedrigern souhlasně přikývl. Natáhl se po sušence.
"A taky chci začít studovat magii."
Kedrigern přerušil akt braní sušenky a pozvedl obočí. Jeho jediný komentář však zněl: "Mohla bys mi podat džem?"

"To není příliš nadšená odpověď," řekla Princezna a přisunula mu misku s džemem.
"Omlouvám se, má drahá. Je to skutečně skvělý nápad. Jenom mne překvapilo, že nás to napadlo až teď. Byla jsi vystavena velké dávce magie a zdá se, že sis s tím poradila velice dobře. Řekl bych, že máš k magii přirozený sklon."
"Opravdu si to myslíš?" zeptala se potěšeně.
"Připadá mi to velice pravděpodobné. Máš na mysli nějaký speciální obor magie?"
"Zatím ne. Chtěla bych dělat to, co ty, ale nechci se omezovat hned od začátku."
"Velice rozumné," řekl a vzal si sušenku. Pomalu a zamyšleně ji chvíli žvýkal a pak dodal: "Spousta času rozhodnout se později, až poznáš své slabé a silné stránky. Nejprve je třeba ovládnout základy."
"Kdy začneme?" zeptala se nadšeně.
"Třeba dnes ráno, jestli chceš. Teď, když mám knihovnu v pořádku, najdu snadno své staré učebnice. Řekl bych, že Rukověť základních kouzel a Magie pro začátečníky budou pro začátek nejlepší. Potom se můžeme vrhnout rovnou na Zaklínadla pro každou příležitost."
"Jak dlouho to bude trvat, než budu umět čarovat?"
"Těžko říct. Pokud máš skutečné nadání, dokážeš provádět jednodušší kouzla, ještě než opadá listí ze stromů."
Obličej se jí protáhl: "Až za tak dlouho?"
"Moje drahá, to vůbec není dlouho. Nechtěl bych jmenovat, ale znám několik lidí z oboru, kteří byli schopni vykonat své první kouzlo až po deseti letech. Možná to vypadá jednoduše, ale nedá se to naučit přes noc."
Princezna si povzdechla a podívala se z okna; potom se odhodlaně zvedla, založila si ruce v bok a řekla: "Jestli je to tak, Keddie, pak čím dřív začneme, tím lépe. Pusťme se do toho."

Ačkoliv Kedrigernova knihovna už začala vykazovat znaky častého používáni, byla stále ještě v relativním pořádku. Jen tu a tam ležely otevřené knihy, hřbetem vzhůru, na stole nebo na židlích a po stranách Kedrigernova křesla se teprve začaly vršit hromádky odložených svazků. Ale police byly upraveny a jednotlivé kategorie viditelně odděleny. Sbírka zaklínadel už se nemíchala s jednotlivými svazky pojednávajícími o protikouzlech, nebo s knihami vzorců a architektonickými příručkami; slovníky se nepletly mezi záznamníky či humoristické romány, a atlasy mezi rukověti a příručky. Učebnice čarodějnictví měly svůj vlastni oddíl stejně jako záznamníky, lexikony a naučné slovníky. Bylo tam místo pro všechno a prakticky všechno bylo na svém místě, nebo alespoň poblíž. Kedrigern byl nad tím pořádkem skoro na rozpacích a snažil se to zamaskovat neustálou činností; vzal knihu a uložil ji do police, s pedantským zamračením přemístil jinou knihu z jednoho oddělení do druhého, zalistoval ve své kartotéce a pak přeletěl pohledem vyrovnané police knih.
Princezna se uvelebila ve velkém pohodlném křesle, natáhla si nohy a se zájmem pozorovala, jak vybírá svazky. Nakonec se k ní obrátil se dvěma knihami pod paží a třetí v ruce. Jednu po druhé jí je naskládal do klína, přičemž každou z nich představil.
"Tahle modrá to je Magie pro začátečníky. Je to nejlepší kniha pro uvedení do oboru. Velice moudrá a přitom snadná na pochopení," řekl, když ji dával první knihu.
"Jaká kouzla obsahuje?"
"Nejsou v ní žádná kouzla. Je to čistě úvod do magie. Dozvíš se v ní všechno, co musíš a co nesmíš, všechny zákony a pravidla, která bys měla znát."
"Je strašně tlustá. Není těch pravidel na učení příliš moc?"
"Je tam pár pouček a pravidel, ale spíš obecného charakteru. Magie se řídí pouze třemi zákony."
Princezna se na něj nedůvěřivě podívala: "Jen třemi?"
"Počkej, hned si vzpomenu..." Kedrigern zavřel oči, přitiskl si ukazováček k čelu a začal recitovat: "První zákon: Objekt zakletí setrvává v zakletém stavu, dokud není odeklet působením vnější síly. Druhý zákon: Zakletí objektu je přímo úměrné síle zaklínadla a nepřímo úměrné magii objektu. Čím více magie objekt má, tím silnějším zaklínadlem je na něj nutno působit, abychom dosáhli zakletí. Třetí zákon: Každému zaklínadlu odpovídá odeklínadlo stejné síly, ale opačné orientace." Otevřel oči, zamrkal a řekl hrdě: "Učil jsem se je skoro před sto čtyřiceti lety a pořád je ještě umím. Ne, už to bude skoro sto padesát let. Jen si pomysli."
"Jsou k něčemu dobré?"
"Ale samozřejmě. Například třetí zákon člověka varuje před přílišnou sebedůvěrou. Přílišná sebedůvěra je v našem oboru velice nebezpečná. Skutečně je třeba znát všechny ty poučky a pravidla, než se přistoupí k dalšímu."
"No dobře. Pak se je tedy naučím," řekla a rezignovaně si povzdychla. "Ale pak už se začnu učit zaklinadla?"
Otevřel útlý svazek a řekl: "Tohle je Rukověť základních kouzel. Musíš si ji důkladně prostudovat a cvičit podle ní každý den aspoň osm hodin, dokud se ti to nedostane do krve."
"Osm hodin?" zopakovala zděšené. "Každý den?"
"To je minimum, má drahá. Magie není snadná záležitost. Kdyby byla, viděla bys čaroděje, kam se podíváš. Bylo by jich tolik jako alchymistů." Položil ji knihu do klína a ukázal jí třetí knihu: "Až budeš mít Rukověť základních kouzel v malíčku, můžeš přejít k Zaklínadlům pro každou příležitost. Je to slabikář pro pokročilé."
"A to všechno se mám naučit nazpaměť?" zeptala se. Kniha měla černou vazbu stejně jako první, ale byla asi pětkrát objemnější.
"To by bylo nejlepší," přisvědčil Kedrigern a položil jí svazek do klína, "ale všechno to bude chtít čas. Rukověť základních kouzel ti dá patřičné základy. Dozvíš se v ní o podstatě transformace, transmutace, transportace, objevení, zmizení, neviditelnosti -"
"Keddie, zadrž! Ty mě mateš."
Ukázal na modrou knihu. "Tam se dočteš o jednotlivých věcech."

"Ale vždyť to zní všechno stejně! Jaký je rozdíl mezi transformací a transmutací?"
"Podívej se, transformace je třeba proměna muže v prase nebo řekneme ženy v krávu - je to pouhé přetvařování toho, co už existuje. Nohy v kopyta nebo ruce v křídla a tak podobně. Docela snadné, opravdu. Ale proměnit někoho v kovadlinu nebo močál - transmutovat ho - to už vyžaduje daleko víc práce. Neplatí tam tak jednoznačné vazby mezi před a po; však se o tom dočteš."
"Ano," řekla zamyšleně.
"Takže když alchymisté mluví o 'transmutaci' a mají na mysli ten nesmysl s proměňováním olova ve zlato, jedná se ve skutečnosti o pouhou transformaci."
"Chápu," přikývla Princezna. "Takže když jsi změnil Buroka v balvan, byla to transmutace, a ne transformace."
"Dalo by se to tak říct. I když přesný technický termín by v Burokově případě zněl 'translace'. Všechna petrifikační kouzla jsou translace."
"Ach."
"Velice prosté, věř mi, stačí jen změnit kvalitu. Dobré v ohrožení, ale jinak nedělá nijak zvlášť velký dojem."
"Na Buroka dojem udělalo."
"Každé slušné zaklínadlo udělá dojem na zakletého. Myslel jsem dojem na odborníky. Na znalce. V porovnání s tím, co sestry Drismally provedly s Metalurou, bylo mé zakletí Buroka pouhou dětskou hříčkou. Dokázaly při petrifikaci zachovat i tu nejjemnější texturu, každičký detail. Opravdové umění," povzdechl si Kedrigern.
"Kdo jsou sestry Drismally? A kdo je ta Metalura?"
"Teď není čas se o nich bavit. Musíš se začít učit základy magie, a ne poslouchat historky. Kde jsem to skončil... transportace je, jak si sama domyslíš, přemístěni sebe sama, nebo někoho jiného, nebo nějakého předmětu z jednoho místa na druhé bez toho, aby bylo třeba zdržovat se cestováním na vzdálenost mezi nimi. Spotřebovává dost magie, ale šetří čas."
"To chápu. A chápu, co je to objevení. Ale není zmizení a neviditelnost jedno a totéž?"
"Ach ne, má drahá. Vůbec ne. Když někoho zneviditelníš, bude stále na místě, kde byl předtím. Jenom ho nemůžeš vidět. Ale když ho necháš zmizet, je pryč."
"Kde?"
Kedrigern pokrčil rameny. "Kde chceš. Je to přece tvoje kouzlo."
Princezna na něj chvíli hleděla s očima do široka rozevřenýma a pak si uctivě prohlédla knihy ve svém klíně. Po chvíli řekla tichým hlasem: "V jediném povelu se skrývá tolik moci."
"Ano," přisvědčil Kedrigern bodře.
"Nevím, jestli doopravdy chci být tak mocná, Keddie."
"Má drahá, má drahá," řekl a vzal její ruce do svých. "Jsi inteligentní žena. Máš za sebou zkušenost s magii a máš smysl pro zodpovědnost. Konec konců, jsi princezna. Nepatříš k lidem, kteří by proměnili člověka v mloka bez jediného mrknutí, že ne?"
"Ne."
"Tak vidíš. A kromě toho, tak jednoduché to zase není. Magie neroste jen tak na stromech. Rozumní lidé s ní neplýtvají. Promarníš-li svou magii k zábavám a svému pohodlí, může ti chybět, až ji budeš nejvíc potřebovat. Přesně to se stalo Conhoonovi, jak si jistě vzpomínáš. A ještě hůř to postihlo ubohého Yoligona. Alespoň jsem to tak slyšel. Yoligon byl přítel mého starého učitele, Fraiguse. Osobně jsem se s ním nikdy nesetkal. Stejně bych si s ním moc nepopovídal."
"Nikdy dřív ses o Yoligonovi nezmínil."
"Není to veselá historie. Nerad na to myslím. Ale myslím, že bys měla vědět o všech možných nebezpečích. Yoligon byl velice dobrý čaroděj. Měl jednu zásadu - nesnesl ve svém domě nikoho na víc než docela krátkou návštěvu a tak neměl služebníka. Na druhé straně však měl rád dobré jídlo a čistý dům, takže používal magii i na vaření, uklízení a běžné domácí práce." Kedrigern odklidil věci z rohu svého pracovního stolu a posadil se. Založil si ruce, podíval se na Princeznu a pokračoval: "Podle toho, co jsem slyšel, byl jeho dům vždy jako ze škatulky. Všechno vyleštěno a vycíděno, žádný plevel na zahrádce, nikde ani špetka prachu nebo pavučina."
"To zní báječně," řekla Princezna. "Já vím, že Spot dělá, co může, ale na pavučiny je krátký."
"Jsou horši věci, než zapomenuté pavučiny, o čemž právě svědčí Yoligonův příběh. Už nějaký čas se přel se dvěma staršími čaroději o pruh půdy mezi jejich a jeho domy. Rozhodl se, že je pozve na večeři a vyřeší rozpor mírovou cestou, takže vyblýskal celý dům a připravil skvělou večeři o sedmi chodech. Všechno pomocí magie. No a čarodějové si pochutnali na večeři - do i konce si u moučníku řekli o přídavek, jak jsem slyšel - a když se po večeři procházeli po zahradě, milého Yoligona zakleli. Za normálních podmínek by byl schopen se ubránit, ale vyplýtval všechnu svou magii na přípravu večeře. Takže zakletí zabralo. Proměnili ho v šeříkový keř."
"Šeříkový keř," opakovala Princezna zamyšleně.
"Ano. A velice hezký. Nasadil jsem si ho kousek u staré věže, kde jsem dřív bydlel. Na jaře býval překrásný."
Princezna vzala rozpačitě všechny tři tlusté svazky a opatrně je položila na rozevřenou knihu na stole. "Možná, že magie doopravdy není pro princezny. Možná, že by bylo rozumnější, kdybych začala vyšívat a hrát na loutnu," řekla.
"Alespoň pro začátek. Konec konců, přesně tohle lidé čekají od -"
"Ale má drahá, ty máš talent; jsem si jistý, že máš. Bylo by škoda ho promarnit."
"Ach Keddie, je to všechno tak složité... Myslela jsem, že by to bylo hezké, kdybych věděla trochu víc o tvé práci. Bylo by to něco, co bychom měli společného. Myslela jsem, že bych ti tu a tam mohla pomoci s nějakým tím kouzlem, kdybys měl málo času. Ale nechci, aby mě někdo proměnil v šeříkový keř!"
Kedrigern sklouzl ze stolu, poklekl na jedno koleno a vzal její ruce do svých: "Čím víc magie znáš, má drahá, tím menší

je šance, že tě někdo bude zkoušet změnit v šeříkový keř. Nebo v něco jiného. Například v ropuchu."
"Myslím, že máš pravdu," připustila.
"Určitě. Kdyby ses učila magii už jako dítě, byla bys ušetřena... na druhé straně, nikdy bychom se spolu nesetkali. Tak či tak, myslím, že bys s tím měla začít ještě dnes."
"Začnu," řekla rozhodně a zvedla všechny tři svazky. "Půjdu do zahrady a začnu s Magií pro začátečníky. Hned teď."
"Skvělé, má drahá. A aby sis zpestřila studium magie, můžeš si přibrat tohle," řekl Kedrigern, vstal a vyhledal v polici malou zelenou knížku. "Slovník praktických synonym pro prohloubení slovní zásoby, fonetická cvičení, pozvednutí mysli, oživení diskuse a vylepšení schopnosti vyjadřovat myšlenky. Nejlepší kapesní fonetická cvičení, jaká znám. Deset minut z téhle knihy třikrát denně a brzy budeš mluvit jako akademik."
Rychle prolistovala knihu, tištěnou ve třech sloupcích. "Je tu toho dost," poznamenala.
"Ale pomysli, jak se zdokonalíš v řeči!"
"Když budu studovat tohle a ještě magii, nezůstane mi ani minuta volna."
"Máš velké štěstí, že můžeš strávit celý den studiem, mít k tomu všemožné pohodlí a naprostý klid."
"Jistě, klid, to mám," řekla bez zvláštního zaujetí.
"Nikdo nás nebude obtěžovat hloupými řečmi, běhat po domě, třískat dveřmi a rušit nás při studiu. Žádní vetřelci. Jen ty a já a Spot," řekl čaroděj bodře.
"Ano. Jen ty a já a Spot. Každý den," řekla a chladně se na něj podívala.
"Můžeme přicházet a odcházet, kdy se nám zlíbí, jíst, když máme chuť k jídlu, jít do postele, když jsme unaveni nebo když na to máme náladu. Můžeme nosit staré šaty a pohodlné bačkory a být jen sami se sebou. Patří nám všechen náš čas. Nemusíme se s nikým bavit, když bychom raději pracovali," pokračoval Kedrigern.
"Některým lidem nevadí jednou za čas se pobavit. Některé lidi to dokonce těší," řekla Princezna mrazivým hlasem.
"Ach? Ale teď, když máš tolik práce... všechno to studium, které chceš..."
Princezna k němu výhružně vykročila, knihy pod paží, druhou ruku napřaženou s ukazováčkem mířícím na čarodějovu hruď. "Vzpomínám si, Keddie, že když se mi vrátil můj lidský hlas, říkal jsi něco o tom, že se náš život změní. Večírek. Lidé pozvaní na večeři. Sousedé na kus řeči. Cestování. Jedním slovem společenský život, jaký má vést princezna, a ne řehole hodná jeptišky!"
"Moje drahá, chtěl jsem ti jen dopřát trochu času, aby sis procvičila svůj hlasový aparát. Nechtěl bych nic uspěchat," zakoktal Kedrigern a ucouvl.
"Opravdu?" zeptala se ostražitě.
"Jistě. Šlo mi jen o ten tvůj hlas. Vždyť je to přirozené. A jsem přesvědčený, že ty nechceš nic jiného - procvičit si jazykové schopnosti a výslovnost, než se pustíš do konverzace s cizinci. Hned jak budeš připravena, vrhneme se do společnosti."
"Slibuješ?"
"Jistě. Pozvu... hm, požádám Bess, lesní čarodějnici, aby k nám někdy zaletěla na večeři. Ta se ráda pobaví a zná spoustu klípků."
"To je tvoje představa vržení se do společnosti? Večeře s lesní čarodějnicí?"
"Já taky potřebuji trochu času, abych se přizpůsobil."
"Ty jsi nestrávil kus života jako ropucha a další kus kvákáním."
"To ne. Ale žil jsem víc než sto let sám a ty mě najednou stavíš před představu spousty hostů a cizinců... společenského života..." Zavřel oči a otřásl se.
"Normální život, Keddie. To je všechno, co chci."
"Normální život je hrozný. Proč myslíš, že jsem se stal čarodějem? Moje rodina vedla normální život a dopadla špatně."
"Moje rodina vedla normální život a všichni jsme byli šťastní," opáčila Princezna.
"Ano, ale vy jste žili normálním životem královské rodiny. To je velký rozdíl. Mne vychovali vesničané a to už tak zábavné nebylo."
Princezna upustila knihy a vzplanula: "Vesničané? Ty jsi vesničan?"
"Ne, vyrostl jsem mezi vesničany. Našli mne v košíku uprostřed kouzelného kruhu. Byl jsem příliš velký na to, abych byl vílou, a tak si řekli, že jsem odložené dítě."
"Kdo by dokázal odložit dítě jako jsi ty? Jaké kruté věci se stávají!"
Kedrigern pokrčil rameny a řekl: "Ať už byli moji rodiče kýmkoliv, nebyli tak úplně bez srdce. Nechali se mnou v košíku měšec s padesáti zlaťáky. To bylo víc peněz, než si Hob a Mag ve svých nejoptimističtějších snech vůbec dokázali představit, že na světě existuje."
"Hob a Mag?"
"Ti vesničané, co mě našli. Přijali mě velice dobře, opravdu. Vždycky říkali, že jsem to nejlepší, co se jim kdy přihodilo. Uvážíme-li, jak těžký měli jinak život, měli asi pravdu."
Princezna se posadila a soucitně se na něj podívala. "Jaké to bylo, Keddie? Musel jsi strašně trpět!"
"Ani ne. Hob a Mag si byli jistí, že jsem syn nějakého velkého krále, který si pro mne jednoho dne přijde, takže mě nechali dělat, co se mi líbilo. Když mi bylo asi šest, objevil jsem starého čaroděje na odpočinku, který žil v jeskyni kousek od nás, a zvykl jsem si ho navštěvovat. Byl to starý dobrák... Tarrendine se jmenoval."
"A Tarrendine tě začal učit magii?"
"Ne tak docela. Nikdy se o ní nezmínil. Často jsme spolu rybařili a on mi vyprávěl legrační historky, ale nikdy mě nenapadlo, že je čaroděj, dokud... no, až později. Tehdy jsem se ještě o magii vůbec nezajímal. Chtěl jsem se stát lupičem," řekl Kedrigern s nostalgickým úsměvem.
"A co bylo dál?"

"Jednou jsem se vrátil od Tarrendina večer domů a našel jsem naši chatrč vypálenou. Hob a Mag viseli na větvi. Když jsem to uviděl, už jsem nechtěl být lupičem." Na chvíli se odmlčel, pak si povzdechl a pokračoval: "Utíkal jsem celou cestu zpátky k Tarrendinovi. Nechal si mě u sebe a dělal jsem mu sluhu. Nebyl jsem v tom moc dobrý, protože jsem neuměl nic jiného než si hrát, ale měl se mnou trpělivost a já se časem všechno naučil. Tarrendine mě taky naučil číst a jednoho dne jsem narazil na jeho čarodějné knihy a tím to myslím všechno začalo." Po chvíli zamyšleného ticha se obrátil k Princezně a řekl: "Stálo mě to mnoho a mnoho let perné dřiny, než se ze mne stal opravdový čaroděj, a totéž čeká tebe. Není čas vysedávat a poslouchat příběhy."
Princezna zaváhala, přitiskla si knihy k ňadrům jako rozpačitá školačka. Pořád se však neměla k tomu opustit Kedrigernovu pracovnu. "Nechceš mi ještě něco povědět o svém dětství a mládí?" zeptala se.
Zadíval se na ni prázdným pohledem: "Není toho moc, co by se dalo říct. Pracoval jsem a studoval."
"Cožpak jsi nikdy nepátral po svých pravých rodičích? Nebyl jsi na ně zvědavý?"
Kedrigern na okamžik zaváhal, jako by zvažoval, jestli se má svěřit s nějakým tajemstvím a pak řekl: "Vždycky jsem věřil, že jsem nějakým způsobem spřízněný s Merlinem. Jestli ne, nechci to vědět."
"Jistě musí existovat nějaký klíč - nějaké znamení, nebo erb na tvé peřince. Nebo mateřské znaménko! Máš nějaké mateřské znaménko?"
"Měl jsem. Mag zašla za čarodějnici, aby mi ho odčarovala. Zaplatila jí za to zlatým medailonkem, který jsem svíral v pěstičce, když mě našli."
Princezna si zničené povzdechla. "Peřinka - bylo na ni něco vyšito?"
Čaroděj si setřel z čela pot, který mu vyrazil usilovným vzpomínáním a řekl: "Myslím, že tam byl vyšit nějaký emblém. Část brnění nebo něco takového. Mag se mi to snažila popsat - peřinku jsem úplně rozžvýkal, když mi rostly zuby - ale Mag se neuměla příliš obratně vyjadřovat. Její slovní zásoba obsahovala asi čtyřicet výrazů a ty se týkaly práce a utrpení, takže pro ni bylo poněkud nesnadné popsat jemnou ruční práci."
"Keddie, cožpak vůbec nejsi zvědavý? To tě ani nezajímá, kdo jsi?"
"Já vím, kdo jsem. Zajímá mě, co se stane, a ne to, co se už stalo. Nejsem historik, má drahá, a nejsem ani genealog. Jsem čaroděj."
Pomalu zavrtěla hlavou; nevěřícně, nechápavé. "Tomu nerozumím. Nechápu, jak můžeš být tak klidný, když ani nevíš, kdo byli tvoji rodiče. Mně to vadí strašně, že jsem ztratila paměť."
"Má drahá, zkoušel jsem to," přiznal se. "Opravdu jsem to zkoušel. Ale pokud vykonáš složité a zvlášť pečlivě provedené zaklinadlo a nato se ti z nebe ozve velebný hlas, který ti sdělí, že zaklínadlo je dočasně neutralizováno, bude se ti to zdát divné. A když to zkusíš tucetkrát a pokaždé dojdeš ke stejnému výsledku, napadne tě, že jsou věci, o kterých někdo nechce, aby ses je dozvěděl."
"To že se stalo?" užasla Princezna. "Ach, Keddie, to je hrozné! Ty můj ubohý, nešťastný chlapečku!" V očích jí vyrazily slzy. "Ty moje opuštěné, odložené děťátko!" Osušila si slzy. "Ty můj ztracený, zoufalý -"
"Zase tak strašné to není," přerušil ji. "Možná nemám jméno a adresu, ale docela jistě jsem potomek královského rodu z jedné strany a čaroděje z druhé. Získal jsem cenné ponaučení: ani velký čaroděj se nedozví, co vědět nemá. Takže pokud chceš být alespoň takto úspěšným čarodějem, má drahá..."
"Raději se do toho pustím," řekla a vyšla z pracovny.

Studium magie je zdlouhavá a únavná záležitost; naproti tomu fonetická cvičení ne a Priceznino mluvící ústrojí činilo takové pokroky, že brzy zatoužila po jeho vyzkoušení v praxi. Dny přecházely v týdny, léto už bylo v plné síle a ona stále trávila dny i noci studiem.
Jednoho rána vešel Kedrigern do jídelny a zastihl Princeznu, jak stojí u okna a dívá se k západu, kde pozdně odpolední slunce končilo svou každodenní nebeskou pouť. Malá zelená kniha s fonetickými cvičeními ležela tam, kam ji odhodila. Ruce měla pevně zapřené o štíhlé boky a prsty vybubnovávala tichou večerku. Dokonale modelovaná tvář jí jemně plála. Prostý zlatý kroužek na jejím čele tvořil ráznou křivku. Pro Kedrigerna, který dokázal číst její nálady, to bylo neklamné znamení, že teď právě nemá tu nejlepší.
Velice tiše si odkašlal. Nepromluvila, ani se k němu neotočila, jen rysy její tváře jako by trochu zvýrazněly.
"Děje se snad něco, drahá?" zeptal se opatrně.
Otočila se a probodla ho zuřivým pohledem. "Ano, Kedrigerne, něco velmi špatného, nedobrého a nesnesitelného se děje a ty víš přesně, co se děje a kolik měsíců už se to děje a jak udělat, aby to bylo v pořádku."
"Jestli -"
"Už skoro čtyři měsíce mám zpátky svůj hlas a celou tu dobu jsem nepromluvila se živou duší s výjimkou Spota. Sliboval jsi mi, že ten den, kdy přestanu kvákat jako ropucha a začnu konečně mluvit jako ostatní ženy, se náš život změní. Budeme se bavit. Budeme cestovat," řekla a pokročila k němu. "Mluvil jsi o shromážděních."
"Právě se žádné nekoná."
"A mohli bychom zvát návštěvy. Dům by mohl zvonit rozhovory, klípky, žerty a šprýmy a vtipy všeho druhu a veselým škádlením. Ale to ne, Kedrigerne. Nebyl tady nikdo. Ani živáček."
Ustoupil a při tom vrazil do stolu. Pozvedl ruku v obranném gestu a řekl: "Ale co tvé studium... kdyby ses rozptylovala..."
"Kašlu na svoje studium! Já se chci rozptýlit. Chci vídat lidi!"
"Zval jsem Bess, zrovna minulý týden. Neměla čas."
"Vždycky tví přátelé. Proč nepozveš někoho z mých přátel?"
"Moje drahá, jak jsi sama říkala, všichni tví přátelé jsou přece ropuchy. Jisté bys nechtěla -"
"Ach, to je pravda. To je odpověď na mou otázku. Jen na mne buď krutý, ironický a necitlivý; to ty umíš," řekla a její

melodický hlas překypoval pohrdáním.
"Krutý?" Opakoval zmatené Kedrigern.
"Jen do toho, hrabej se v minulosti, hoď mi ji do tváře. Dělej co umíš, abys mě pokořil, ponížil, pohanil a zostudil. Jenom mi zase řekni, že nebýt tebe, ještě bych seděla na leknínu v tom zatraceném mlžném močálu a čekala, až kolem poletí další tučná moucha."
"Má drahá. Nikdy jsem ti nic takového neřekl."
"Ne, ale vždycky sis to myslel. Stydíš se za mě, Kedrigerne. To je důvod, proč se stále zavíráš a studuješ kouzla, zaklínadla, čáry a magii. Nemyslím, že bys mě ještě miloval."
"Jak můžeš něco takového říct, ty můj poklade?" zvolal Kedrigern. "Vždyť víš, že tě miluji víc, než kdy jindy!"
"Ani tohle jsi mi nikdy neřekl. Nikdy nikam nechodíme a nemíváme žádnou společnost. Myslím, že mě tady chceš ukrýt před světem jako nějaké hanebné tajemství. Kouzlo našeho sňatku už vyprchalo, Kedrigerne," řekla Princezna a zhluboka si povzdechla.
"Tak tohle je očividná lež. Kdyby kouzlo našeho sňatku opravdu někdy vyprchalo, má drahá, stala by ses znovu ropuchou, zatímco já -"
Princezna bolestně zavyla a ukryla si tvář v dlaních. "Ty na mě křičíš!" zasténala tlumeným hlasem. "Už mě nemiluješ!"
Ve skutečnosti miloval Kedrigern Princeznu naprosto oddaně, ale nebyl mužem, který by to dával okázale najevo. Dlouhý - velice dlouhý - život strávený osamoceným a často nebezpečným studiem magie ho příliš nepřipravil na krize rodinného života. Bez námahy dokázal čelit drakům, démonům a zlým čarodějům. Ale pohled na princeznu v slzách ho měnil v chvějící se rosol.
"Ale drahoušku," řekl něžně a objal ji při tom kolem ramenou, "přece víš, že tě miluji a udělám cokoliv, jen abys byla šťastná. Jestli odsud chceš opravdu na nějaký čas odejít, můžeme si udělat malý výlet. Půjdeme, kamkoliv budeš chtít, a budeme se setkávat s lidmi a... tak dále."
Pozvedla hlavu. "Opravdu?"
"Opravdu."
"Kdy?"
Kedrigern cestování nenáviděl. Zdráhal se podnikat i sebekratší cesty a vyhýbal se každému cizinci, kterému se vyhnout mohl. Jeho představa o ideálních prázdninách byl slunný odpolední spánek na lavičce před jeho vlastními dveřmi a jedna nebo dvě sklenice dobrého vína při obědě navíc. Ale zaťal zuby, polkl a řekl: "Kdykoliv si-"
V tu chvíli se ozvalo hlasité zaklepáni na dveře, zopakované po jednovteřinovém intervalu podruhé a pak potřetí.
"Někoho čekáme?" zeptal se Kedrigern.
"Nikdy nikoho nečekáme," odpověděla Princezna
"Hm... divný čas na klienta. Myslím, že to raději vyřídím sám. Spot lidi leká," řekl Kedrigern a vydal se k předním dveřím. Malá, groteskní postavička se rozběhla za ním a on na ni křikl: "Ne, Spote, podívám se sám, kdo to je. Běž zpátky do kuchyně."
"Ja!" vyštěkl malý domácí troll poslušně, otočil se na svých velkých plochých nohou a vrátil se, odkud přišel.
Kedrigern vyřkl rychlé ochranné zaříkání - v těchto časech se vyplácelo být opatrný - a otevřel dveře. Za nimi stál vysoký, štíhlý muž oblečený od hlavy až k patě v černém, s černými vousy a černým znaménkem pod jedním okem. Smekl černý klobouk s černým pérem a zdvořile se uklonil.
"Mistr Kedrigern, předpokládám?" zeptal se vysokým, skuhravým hlasem.
"To jsem já."
"Jsem služebník prince Grodze. Můj pán mne poslal, abych vyhledal pomoc tvé moudrosti. Přeje si, abys přišel na hrad Grodzik tak brzy, jak jen to bude možné."
"No, nevím, co budu moci pro prince Grodze udělat, nebo kdy... ale pojď dál, pojď dál. Určitě máš žízeň."
Kedrigern vpustil posla dovnitř. Když spatřil Princeznu, poklonil se muž v černém znovu a znovu zametl kloboukem podlahu.
"To je má žena, Princezna," řekl Kedrigern.
Posel se uklonil potřetí a řekl: "Jsem omráčen přítomností takové krásy a moudrosti v jediné místnosti. Jsem jistě nehoden pobývat mezi těmito zdmi. Prosím, abyste mi dovolili doručit prosbu mého pána a vyčkat, dokud se nerozmyslíte."
"Jak je libo. Určitě nemáš žízeň?"
"Nesluší se na služebníka prince Grodze, aby měl žízeň bez svolení prince Grodze," odpověděl návštěvník drsným hlasem.
"V pořádku, pak ji tedy neměj. V čem přesně spočívá váš problém?"
"V zamoření krysami, které postihlo mého pána."
Kedrigern se zamračil. "Nejsem krysař, jsem čaroděj. Grodz potřebuje krysaře."
"Tři krysaři už byli na hrad povoláni. Všechny tři krysy pozřely."
"Hm. No dobře, možná bych vám měl doporučit svého kolegu, který se na takové věci specializuje. Conhoon Trojího nadání se jmenuje. Zbavil celé království krys, myší a krtků. Můj obor je ve skutečnosti trochu odlišný. Věnuji se většinou léčivým kouzlům. Odeklínadla, protikouzla a tak."
"To je důvod, proč můj pán hledá jen vaši pomoc a žádnou jinou. Není to obyčejné krysí zamoření. Jsou to začarované krysy."
"Jsi si tím jistý?"
"Zpívají a tančí za měsíčních nocí. Syčí spáčům do uši zneklidňující slova. Píší neuctivé nápisy na zdi ložnic," řekl posel.

Kedrigern zamyšleně přikývl. "To opravdu nevypadá na obyčejné krysy," připustil.
"Můj pán o tom nepochybuje."
"No dobře. Pak tedy můžeš vyřídit Grodzovi, že budu -" začal Kedrigern, ale rychle zase zmlkl, když ho Princezna zatahala silné za rukáv a zlostně zavrtěla hlavou. Vzpomněl si na slib, který jí dal, přikývl a pokračoval: "- že ho navštívím někdy na podzim. Před prvním sněhem. Může se mnou počítat."
"Ale to už bude hrad Grodzik vyjeden do základů. Musíte přijít ihned, nebo jsme ztraceni, řekl pán."
"Mám i jiné závazky a ty nemohu porušit," řekl Kedrigern a vzal Princeznu za ruku. "Je mi líto, ale dřív než na podzim se uvolnit nemohu."
"Můj pán bude zklamán," řekl posel. V jeho hlase zazněl silný podtón strachu.
"Nevidím jiné východisko."
"Plánoval na vaši počest velkou oslavu."
"Ach?" řekla Princezna.
Posel rychle pokračoval: "Hostiny a plesy a ta nejlepší vína. Půvabné a inteligentní dívky a odvážní pohlední muži, všichni vás budou oslavovat a pít na vaši počest. Po celou dobu bude hrát ta nejlepší hudba. Stačí jen projevit přání a každý váš rozmar bude ihned vyplněn. Pozvání se samozřejmě týká vás obou: můj pán neschvaluje odlučování rodin. Celé západní křídlo hradu Grodziku vám bude k dispozici, sluhové splní každé přání, na jaké si dokážete vzpomenout. A navíc dostanete stříbrňák za každou mrtvou krysu."
"Nenechám se platit za krysy," odpověděl Kedrigern rozhořčené.
"Můj pán vám tedy zaplatí takovým způsobem, jaký vám bude nejlépe vyhovovat. Jen pojďte a pomozte nám, prosím vás," naléhal posel.
Princezna stiskla Kedrigernovu ruku. Podíval se na ni, a když viděl její vyčkávavý úsměv, přikývl. "Zítra se sbalíme a následujícího jitra dorazíme na hrad Grodzik. Můžete říct princi Grodzovi, aby nás očekával," řekla poslovi.
Muž v černém byl stižen náhlým záchvatem klanění a jeho klobouk a plášť naplnily vzduch v místnosti prachem, smeteným se země. Za stálého klanění se a mumlání slova díků, vycouval ke dveřím, doběhl ke svému černému koni a odcválal, aby donesl tu šťastnou zprávu svému pánovi.
Kedrigern byl při večeři tichý a zamyšlený a stejně tak po celý večer. Princezna zase byla natolik vzrušena vyhlídkou společnosti, že udržela živou konverzaci zcela bez jeho pomoci. Teprve příštího večera, když byli po jídle a skoro všechna zavazadla měli sbalená, si všimla Kedrigernovy přemítavé nálady.
"Vzmuž se, Keddie," řekla, posadila se k němu a vzala jeho ruku do svých. "Vím, co si myslíš o cestování, ale tentokrát se ti to bude určitě líbit. Potřebuješ se občas setkat s nějakými novými lidmi."
"To není cestováním. To je Grodzem."
"Ten ubohý muž tě potřebuje. Jen si pomysli na ty hrozné krysy, které mu běhají po hradě."
"Jediná krysa, která mi působí starosti, je Grodz. Slyšel jsem o něm mnoho nepříjemných věcí a stejně tak o událostech na hradě Grodziku."
"A co jsi slyšel?"
"Můžeš si myslet, že to jsou jen pomluvy, ale jeden nemůže být nikdy dost opatrný. Říká se, že je mimořádně krutý a má pověst velkého smilníka. Pořád se snaží svádět ženy jiných mužů, říká se o něm. Skutečně se mi nelíbí myšlenka, že bych tě měl zavést na takové místo -"
"Keddie, dal jsi mi své slovo, ujištění a slib."
"Já vím, já vím. Ale stejně..."
"Opravdu si myslíš, že bych se nechala svést nějakým princem? Pouhým princem, když jsem ženou čaroděje s královskou krví?"
"No... hrozí i jistá nebezpečí."
"Nic, s čím by sis nedokázal poradit," řekla Princezna pevně.
Na okamžik zaváhal a pak rozhodně řekl: "Ne. Ne, nebudou žádné takové problémy. Myslím, že se starám zbytečně. Příliš dlouho jsem nebyl v kontaktu s lidmi. Princ Grodz se určitě ukáže jako dobrý hostitel a my si jaksepatří užijeme."
"Slavnosti, tanec a vybraná společnost... báječné prostředí... brilantní konverzace... pravděpodobně nebudeme mít ani minutu sami pro sebe, ale myslím, že bych s sebou mohla vzít pro všechny případy pár knih."
"Skvělá myšlenka, jako vždycky," řekl Kedrigern chladně. "V slovní zásobě jsi dosáhla velkého pokroku. Jak jsi na tom s Magií pro začátečníky?"
"Ach, s tou už jsem dávno hotová."
"Dobře. A Rukověť základních kouzel?"
"Prakticky všechna už umím nazpaměť. Mám trochu potíže se zapamatováním si kouzla pro neviditelnost, ale ostatní už celkem ovládám."
"Velice dobře, má drahá," řekl Kedrigern a stiskl své ženě ruce. "Opakování je matka moudrosti. Pořádně si ta kouzla procvičuj a nic se ti nemůže stát."
"Jsou strašně těžká, Keddie."
"Já vím, že jsou. Mnoho čarodějů založilo svou reputaci na znalosti dvou nebo tří z nich, naprosto pomíjejíce ostatní. Přes to se musíš přenést. Jak jsi na tom se Zaklínadly pro každou příležitost?"
"No... dívala jsem se na ně," řekla nešťastné. Po chvíli ticha dodala: "Některá slova jsou naprosto nevyslovitelná. Bolí mě ústa, jen když se o to snažím."
"Nepřestávej cvičit. Je to velice zdravé pro mimické svaly. A přesto, že se zprvu mohou zdát obtížná, nevzdávej se, má drahá. Myslím, že máš přirozený talent."
"Díky, Keddie," řekla a něžně ho políbila. Pak vstala: "Myslím, že bychom mohli dokončit to balení. Chceme vyrazit

brzy ráno."
Kedrigern si povzdechl a neochotně vstal. Přál si, aby existovalo nějaké zázračné kouzlo, které by člověku sbalilo šaty, knihy a užitečné drobnosti do jednoho úhledného a šikovného zavazadla, a nic při tom neopomnělo. Ale takové kouzlo neexistovalo. Dal se do práce.

< Třináct >
Hopsající princ
Počasí bylo skvělé a cesta se obešla bez nehod. Pro Princeznu bylo velice vzrušující už to, že je někde jinde než ve vile v Horách tichého hromu. Pro Kedrigerna byla skutečnost, že je nepotkala žádná nehoda, jediným zdrojem úlevy. Cestování bylo v jeho očích vždy plné nepříjemných překvapení a událostí; člověk se neustále setkával s novými lidmi a novými zkušenostmi, obojím toho nejhoršího druhu.
Na cestách ho pokaždé ošidili. Každé místo mělo své vlastní oběživo a na každém dalším tvrdili, že to jejich má větší cenu než to, které měl zrovna v měšci, a podle toho stanovovali ceny. Vzdálenosti byly určovány jen odhadem a ptát se někoho na cestu byla čirá hloupost, neboť ani dva lidé nikdy neurčili směr stejně. Pití bylo různé kvality a navíc mělo různá jména; nikdy si nebyl docela jistý, jestli si objednává korbel piva nebo džbánek vína. Jediné pravidlo, na které se mohl spolehnout, bylo: 'Čím lepší pití, tím menší džbánky'. Jídlo bylo strašné. Postele tvrdé, špinavé a hemžily se mrňavými tvorečky s vlčím apetitem. Ručníky byly vždycky zasedlé a škrábaly, pokud vůbec nějaké ručníky byly k mání, což většinou nebyly, protože se stejně nebylo kde umýt, a pokud ano, byla voda studená a špinavá. Takové byly Kedrigernovy zkušenosti s cestováním.
Naproti tomu tato cesta byla jen umírněně hrozná a Princeznino nadšení ji pomáhalo činit takřka snesitelnou. K bráně hradu Grodziku dorazili za prašného odpoledne a byli přivítáni vrátným s dřevěnou nohou. Vešli do hradu, kde jim zavazadla odebrali ochotní a hbití sluhové, z nichž každému chybělo ucho, oko nebo pár prstů. Kulhající čeledín odvedl jejich koně a důstojně vyhlížející muž v černém je uvedl do hradu. Chyběla mu jedna ruka.
"Mám tu čest přivítat slovutného čaroděje Kedrigerna a půvabnou Princeznu," řekl. "Jsem Banderskeede, nejvyšší komoří prince Grodze. Vítám vás jeho jménem. Měli jste příjemnou cestu?"
"Docela příjemnou," zamumlal Kedrigern sotva slyšitelně. Už se mu začínalo stýskat po domově.
Princezna ho štípla do ruky, usmála se svým nejzářivějším úsměvem a řekla: "Byla báječná, Banderskeede. Kouzelné počasí a krajina prostě úžasná."
"Princ bude potěšen, až to uslyší. Budu mu vaši spokojenost tlumočit."
"Kdy se setkáme s princem Grodzem?"
"Princ je v tuto chvíli zaneprázdněn státními záležitostmi, má paní, ale bude se těšit ze cti vaší přítomnosti u soukromé večeře dnes večer."
"Bude nám ctí," řekla Princezna.
Banderskeede je odvedl širokou chodbou a umně propracovaným schodištěm do jejich pokojů v západním křídle. Jejich ložnice měla rozměr velice slušné hospody. Postel s nebesy, která stála proti jedné dřevem obložené stěně, by mohla poskytnout pohodlný útulek dvanácti unaveným nocležníkům. Zdi pokrývaly bohaté čalouny. Nábytek, ač málo početný, byl přepychový.
"Jste spokojeni?" zeptal se Banderskeede, uctivě se uklonil a mávl pahýlem ruky.
"Celkem ano," řekl Kedrigern.
Princezna ho znovu štípla, tentokrát citelněji. "Je to báječné! Musíte vyřídit princi Grodzovi, že jsme uneseni jeho pohostinností a šlechetností," řekla.
"To rád vyřídím, má paní," řekl Banderskeede, poklonil se až k zemi a odešel z místnosti.
Když sluhové přinesli jejich zavazadla, vybalili je a uspořádali vše k Princezniné spokojenosti, propustila je. Sotva se uklonili a opustili pokoj, vydala se na jeho důkladnou prohlídku, zkoušela každý předmět, dívala se do koutů a za čalouny a při tom vydávala krátké potěšené výkřiky na adresu čistoty a kvality všeho, co viděla. Nakonec se připojila ke Kedrigernovi, který vyšel na široký balkon, aby si prohlédla pole, řeku a vrcholky hor na obzoru. Kedrigern seděl v zamyšleném tichu a pozoroval beránky, pomalu plynoucí po jižním nebi.
"Není to báječné, Keddie? Všechno je tady tak překrásné, že tomu mohu jen stěží uvěřit," řekla šťastně.
"Lidé tu tak překrásní nejsou."
"Na to, že jsou to venkované, to zase tak špatné není."
"Tak jsem to nemyslel. Ještě jsem neviděl zemi, kde by tolika lidem něco chybělo. Copak sis toho nevšimla?"
Na okamžik se zamyslela. "Možná, že jsou jenom tak nešikovní."
"Možná. Nebo je Grodz skutečně tak krutý, jak se o něm říká."
"Ne, Keddie, to je prostě nemožné. Muž s tak vybraným vkusem nikdy nemůže být krutý."
"Dobrý vkus a krutost se navzájem nijak nevylučují, má drahá. Jedna z nejkrásnějších ukázek řemesla, kterou jsem kdy viděl - skutečný mistrovský kousek - byla sekera jistého kata. Stála ho celoroční služné, ale říkával, že to byla nízká cena za možnost pracovat s dobrým nástrojem."
"Nezajímám se o popravčí, Keddie. Podle mého názoru má princ Grodz smysl pro vkus, úhlednost, čistotu, jemnost a vybranost. Nevidím jediný důvod, proč by měl být krutý."
Kedrigern neodporoval. Dívali se na západ slunce, který byl opravdu pozoruhodný a pak se vrátili do svého pokoje, aby si odpočali. Oheň v krbu je chránil proti chladu pozdně letního večera a Princezna se natáhla, aby si před večeří ještě chvíli četla. Kedrigern, už trochu unavený, využil příležitosti porozhlédnout se po západním křídle. Neviděl ani neslyšel nic, co by potvrdilo jeho nejasné podezření, a tak se do ložnice vrátil v mrzuté náladě. Nejistota ho mučila jako tajemný výkřik ve tmě.

Přišel Banderskeede, aby je odvedl do princova soukromého apartmá. Šli jinou, neznámou chodbou, v průvodu vedeném a uzavíraném světlonoši s pochodněmi. Kedrigern šel mlčky, dokud nezačali sestupovat po širokém schodišti k princovým pokojům; tam konečně přišel na to, co ho tak zneklidňuje.
Přistoupil blíž k Princezně a vzrušeně zašeptal: "Něco tu nesedí, má drahá. Necítím žádné krysy!"
Překvapeně se na něj podívala. "O čem to, k čertu, mluvíš, Keddie?"
"Pozval nás sem přece proto, že se to tu jen hemží krysami, copak si nepamatuješ? A viděla jsi nebo slyšela nebo cítila jednu jedinou krysu?"
"Možná už zmizely."
"Proč tedy lidé neoslavují? Neviděl jsem nikoho, kdo by vypadal šťastně."
"Ty bys vypadal šťastně, kdybys právě přečkal záplavu začarovaných krys?" zašeptala.
Na to se těžko dalo odpovědět. Zabručel, zamračil se a nějakou dobu nic neříkal. Ale nepřítomnost krys ho stále trápila. Pak ho napadla další věc a znovu zašeptal Princezně.
"A co ta velká slavnost? Neviděl jsem ani stopu po jiných hostech, slavnostní výzdobě a takových věcech. Říkám ti, má drahá, něco tady nehraje."
"Slavnost začne, až se vypořádáš s krysami."
"Ale tady žádné krysy nejsou!"
"Ach, samozřejmě, že jsou, Keddie. Nesmíš být tak podezíravý."
"Tak proč jsme po nich neviděli ani stopu?"
"Jsou přece začarované, ne?" zašeptala Princezna netrpělivě. "Nemůžeš od nich čekat, že se budou chovat jako obyčejné krysy."
Další dobrý argument. Místo, aby se Kedrigern uklidnil, znepokojil se ještě víc. V celé atmosféře hradu Grodziku cítil něco špatného. Přes všechen vkus, pohodlí, eleganci, lesk a grácii - a přes to, jaký měla názor Princezna - byl hrad Grodzik zlým místem. Bylo tu něco velice špatného. Ale on nedokázal říct, co to bylo, nebo co za tím bylo, nebo kdo za tím byl.
Dotkl se medailonu, který nosil na krku. Veden náhlým popudem ho pozvedl k očím a podíval se skrz malý otvor pravdivého vidění v jeho středu. Všechno se zdálo být takové, jaké bylo. Nic se nezdálo být spatné a to ho dohánělo k vzteku. Něco bylo špatně a on chtěl vědět co.
Ale v tu chvíli dorazili ke dveřím princových soukromých pokojů v severní věži a to už bylo pozdě na kouzla, pokud samozřejmě nechtěl působit poněkud nespolečensky. Kedrigerna napadlo, že by mohl udělat alespoň malé ochranné kouzlo pro sebe a pro Princeznu, ale nakonec neudělal ani to. Nebyl si jist, proti čemu se vlastně chce chránit: proti vrahovi? jedu? propadlu? Ne, začínal trpět psychózou. Slíbil si, že dnes v noci přijde věci na kloub a mezitím se bude těšit z dobré večeře. Jestli je Grodzova kuchyně stejně skvělá jako komnaty v jeho hradě, mohla by se večeře stát pamětihodným zážitkem.
Princ Grodz je přivítal sám, poklonou tak graciezní, jakou Kedrigern na tomto poklonami hýřícím hradě ještě neviděl. Grodz byl statný muž, poněkud ochablý pod bradou a rozložitý kolem pasu; tělnatý, ale ne změkčilý. Svým způsobem byl i pohledný, ale na Kedrigernův vkus příliš uhlazený. Nosil krátký černý kabátec, ozdobený hranostají kožešinou, jednoduchou bílou košili a černé kalhoty, zastrčené do vysokých černých bot, které se leskly jako vyleštěné brnění. Jeho černé vlasy, dlouhé a vlnité, zářily skoro stejně jako plameny černých svíček, umístěných všude v místnosti.
"Buďte vítáni! Buďte tisíckrát vítáni! Skládám poklonu kráse i letité moudrosti!" řekl Grodz hlasem jako tekoucí med. Vzal Princezninu ruku a pozvedl ji ke rtům, kde ji podržel na Kedrigernův vkus poněkud dlouho. S lehkým úsměvem, který odhalil jeho zažloutlé zuby, ukázal ke stolu skvěle prostřenému pro tři, na němž se ve světle tančících plamenů svíček lesklo zlato, stříbro a křišťál. "Odpusťte mi prostotu této tabule. Chci si dopřát výsadu strávit večer se svými nejvzácnějšími hosty, než přijdou ostatní a než mi státnické i společenské povinnosti zabrání těšit se z vaší společnosti."
"Je to výtečné!" zvolala Princezna a vzrušené zatleskala rukama. "Vše, co jsme viděli na hradě Grodziku je tak přepychové, elegantní, vznešené, nádherné - jedním slovem královské."
Kedrigernovi přišly na mysl jiné výrazy: okázalé, nabubřelé, vyparáděné, křiklavé - jedním slovem pozlátko. Neřekl však nic a pouze mnohoznačně kývl hlavou.
"Vaše chvála je pro mne tou největší poctou, má kouzelná paní. Ale mistr Kedrigern je tiše. Řekněte mi, mistře," zeptal se princ, pohlížeje na čaroděje s nepředstíraným zájmem, "je tu snad něco, co vás ruší nebo uráží? Ihned sjednám nápravu."
Slušnost zabraňovala upřímné odpovědi. Kedrigern zavrtěl hlavou a řekl: "Ach, ne. Všechno je zcela v pořádku."
"Ach, uklidňujete mne, mistře Kedrigerne. Nejsem zběhlý v jednání s čaroději a na chvíli jsem měl dojem, jako bych se nechtěně dopustil nějaké nepřístojnosti."
"Samozřejmé že ne, princi Grodzi," ujistila ho Princezna. "Všechno je skvělé. Absolutně skvělé."
"Znovu vám děkuji, překrásná paní," řekl Grodz a nabídl jí rámě. "Nutno říct, že pohled na řeku ve světle měsíce z tohoto balkonu má v sobě v tuto roční dobu jistou neobyčejnou krásu. Chtěla byste se podívat? A mistr Kedrigern?"
"Nepotrpím si příliš na scenérie," odpověděl čaroděj.
"Ach tak. Ale slyšel jsem, že máte rád smrže. Jestliže odkryjete tu zlatou misku, naleznete v ní souflé ze smržů té nejlepší kvality. Jsem přesvědčen, že vaše paní nebude nic namítat, jestliže je ochutnáte, zatímco se potěší vyhlídkou."
"Děkuji vám, princi Grodzi. Smrže mám rád, ale nemívám často příležitost je okusit."
"Pak se neostýchejte, můj drahý mistře. Má země jimi přímo oplývá. Postarám se, abyste jich dostal pořádnou zásobu i s sebou domů,"
Grodz odvedl Princeznu na balkon. Jakmile zmizeli z dohledu, zamnul si Kedrigern očekáváním ruce, zvedl zlatou poklici

mísy a nasál teplou vůni, která mu stoupala v ústrety. Dušení smrži byli jeho slabostí, které se oddával tím vášnivěji, čím řidčeji k tomu měl možnost. Začal o princi Grodzovi smýšlet lépe. Možná, že pod svým slizkým zjevem nebyl zase tak špatný chlap. Je to hrozné, jak mohou pomluvy zkazit pověst poctivého muže. A i v případě, že Grodz byl vyložený ničema, dušení smrži jeho hříchy plně vyvážili.
Kedrigern si vzal krajíček chleba a naložil si na něj štědrou porci smržů. Ukousl, pomalu žvýkal a vychutnával jemnou chuť, a při tom tiše předl blahem. Když ho dojedl, vzal si druhý krajíček, upravil ho stejným způsobem a pozřel ho na dvě kousnutí. Třetí a čtvrtý následovaly v těsném sledu. Když však zvedal k ústům pátý kousek chleba, roztřásl se. Cítil, že jeho údy náhle tuhnou. Pokusil se vykřiknout, ale hlas mu selhal; jeho ochromené prsty se nezmohly ani na nejjednodušší kouzlo. Bezmocně se skácel na podlahu. Mysl měl stále bdělou, ale jeho tělo bylo naprosto bezvládné. Dali mu nějakou drogu, pomyslel si, a na mysli mu znovu vytanuly děsivé pověsti, které kolovaly o hradě Grodziku. Muž a žena vešli, říkalo se, a pokud se žena zalíbila princi, nikdo už o nich víckrát neslyšel. Kedrigern pochopil, že byl naprosto neomluvitelný hlupák. Natolik spoléhal na svou magii, že se vůbec neobtěžoval, aby se s její pomocí zabezpečil. A čaroděj, který nemůže mluvit a gestikulovat je samozřejmě ve vážných potížích.
Nějaký čas ležel bezmocně a pak uslyšel, jak Princezna křičí jeho jméno a vrhá se k němu. Grodz ji zvedl, sklonil se nad čarodějem a řekl: "Mezi smrže se musely dostat nějaké jedovaté houby. Kuchař za to zaplatí."
"Ale co bude s Kedrigernem? Co s ním budeme dělat?"
"Nechám ho odnést do mých pokojů. Bude se mu věnovat můj osobní lékař."
"Ach můj ubohý Keddie! Zachrání mého ubohého Keddieho?"
"Váš manžel bude do zítřejšího rána v pořádku, má paní. Pokud ne, slibuji, že z lékaře nechám stáhnout kůži stejně jako z kuchaře."
"Stáhnout kůži? Princi Orodzi, nesmíte přece...," namítla Princezna ohromeně.
"Člověk musí dodržovat jisté zásady, jinak se mu služebnictvo úplně vymkne z rukou. Pokud dovolíte, Princezno, zavolám muže, aby odnesli vašeho manžela do mých komnat."
Princezna poklekla vedle Kedrigerna, vzala jeho hlavu do dlaní a hleděla na něj očima plnýma slz. Nedokázal ani mrknout, aby upoutal její pozornost. Políbila ho na čelo a přitiskla svou tvář na jeho. Slyšel, jak vzlyká, ale nemohl nic dělat.
Grodz se vrátil se dvěma statnými, zasmušile vyhlížejícími muži. "Toto je Kedrigern, velký čaroděj a čestný host na hradě Grodziku," oznámil jim. "Utrpěl nehodu s dušenými smrži. Odneste ho do jedné z mých komnat a uložte ho na lože prince Vulbashe. Rozuměli jste?"
Rozuměli. Zvedli Kedrigerna za ramena a kotníky a odnesli ho z místnosti. Poslední zvuky, které slyšel, bylo zoufalé vzlykání Princezny a utěšující hlas prince Orodze.
Jak ho nesli chodbou, začal Kedrigern přehodnocovat svůj dřívější názor. Grodz jistě udělá vše, aby mu pomohl. Kuchař se zmýlil. Pomluvy mohly být jen pomluvami. A kromě toho, že byl ochromen, se mu nic zlého nedělo. Možná, že Grodzovi přece jen křivdil.
Pak zpozoroval, že ho nesou dolů po kamenných schodech a nesou ho po nich už pozoruhodně dlouho. Dolů, a ne do princových komnat ve východním křídle. Kedrigern se rázem začal cítit hůře.
Někde v hloubi hradu schody končily a oni vešli do temné cely, kde byl čaroděj nepříliš jemně položen na stůl - jako porce masa. Někde mimo jeho výhled plápolala pochodeň. Slyšel, jak jeho dva nosiči usedají na rozvrzané lavice, supí námahou a snaží se popadnout dech.
"Na to, že je docela štíhlý, je dost těžký, nezdá se ti?" řekl jeden z nich.
"To je těmi drogami. Člověk po nich úplně ztuhne."
Po krátkém tichu první hlas řekl: "Je čas připravit postel prince Vulbashe pro dalšího hosta."
Druhý hlas se nevesele zasmál. "Tenhle sem přišel po dlouhé přestávce. Udělají s ním rychlý proces."
"Mají tam buďto svátek, nebo půst."
Na chvíli byli tiše. Pak se první muž zvedl, jak bylo možné poznat ze zavrzání lavice, a řekl: "Pusťme se do toho, Jeggu. Čím dřív začneme, tím dřív skončíme."
Ozvalo se další zavrzání, procítěný povzdech a druhý muž odpověděl: "Máš pravdu, Thubbe. Je tu někdo, kdo by nám s tím pomohl?"
"Všichni ostatní hoši mají práci."
"Doufám, že to sami zvládneme. Ten kámen je čím dál těžší."
"Poradíme si s tím, Jeggu. Tak do toho."
Kedrigern ležel na zádech a zíral na stíny míhající se na stropě, které mu však neprozradily nic o tom, co se vedle něj dělo. Velice pozorně poslouchal krátký rozhovor obou mužů, který definitivně pohřbil zbytky jeho naděje.
Jeho nejakutnějším problémem bylo zabránit Thubbovi a Jeg-govi, aby udělali to, co udělat zamýšleli. Zdálo se, že se jedná o zdvižení nějakého kamenného víka. Neměl ani potuchy, co mohlo to lože prince Vulbashe být, ale byl si jist, že to nebylo místo, na kterém by se chtěl nacházet. Obával se, že se jedná o ten typ postelí, které skýtají odpočinek trvalého charakteru. Musel tomu uniknout a ve svém stavu neměl jiný prostředek než svou mysl.
Bohužel, mentální kouzla byla jeho slabou stránkou. Jako učeň pracoval raději rukama, a tak se soustředil na gestikulámi magii. Další studium ho přivedlo k verbálním kouzlům. Čáry vykonávané pouhou mysli pro něj byly polem, které nechal takřka neobdělané - a ty teď byly jeho jedinou nadějí.
Slyšel supění a bručení a vrzání provazu na kladce. A také skřípání kamene pomalu se posouvajícího po kameni, rozléhající se dutou ozvěnou. Další zaskřípání, tentokrát hlasitější. Kedrigern sebral všechny síly, aby se soustředil alespoň na jednoduché kouzlo: zaměřil se na předmět, který muži zvedali, a na okamžik znásobil jeho váhu.
To stačilo. Uslyšel ránu. Místnost se zachvěla a jeden z mužů zavyl bolestí.

"Moje záda! Strhl jsem si záda, Thubbe! Říkal jsem ti, že potřebujeme pomoc!" křičel Jeggův hlas.
"Klid. Určitě je máš jenom přetažená."
"Nemůžu se narovnat, ty hlupáku! Jsem zmrzačený do konce svého života! Jestli mě princ Grodz takhle uvidí a dozví se, že víko není zvednuto, hodí mě do Vulbashova lože vlastníma rukama!" kvílel Jegg a jeho hlas byl směsí bolesti a hrůzy.
"To by princ přece neudělal, Jeggu."
"Samozřejmě, že udělal! A pravděpodobně tě tam hodí za mnou!"
Chvíli bylo hluboké ticho a pak Thubb střízlivým hlasem řekl: "Pojďme odsud někam, kde se můžu lépe podívat na ta tvá záda. Možná se s nimi dá něco dělat. Musíme tě nějak dát do pořádku, Jeggu."
"Starý Zinch v západních kobkách je přes strhaná záda odborník. Třeba by mi pomohl on, co myslíš, Thubbe?"
"A co s tímhle? Neodtáhli jsme víko natolik, abychom ho mohli hodit dolů."
"Přijdou a vezmou si ho sami, žádný strach, Thubbe. Jsou pořádně vyhladovělí. A on nikam neuteče. Pojďme."
Kedrigern slyšel kroky, pak bouchnutí masivních dveří a pak už bylo kolem jen ticho. Pokusil se zvednout, ale jeho tělo bylo stále nehybné. Podařilo se mu stěží pohnout očními bulvami a zamrkat, ale jeho hlas i tělo bylo mimo jeho kontrolu. Své mentální rezervy už vyčerpal a teď byl zcela bezmocný.
Uslyšel pištění a šustění a tenké slabé hlásky. Těsně vedle něj se ozval škrábavý zvuk, pak ucítil nějakou zátěž na břiše a na hrudi a najednou hleděl do černých korálků očí velké krysy.
"Proč nikdy nedostaneme nějakého pěkného tlouštíka?" řekl tenký hlásek u jeho levého ucha.
"Co se dá dělat. Není sice nejtučnější, ale je lepší než nic," řekl jiný hlas.
"Co myslíš, Frede? Je všechno v pořádku?"
"Zdá se mi, že ano."
"Měli bychom se podívat po jedu. Tenkrát, jak nám hodili toho otráveného chlapa, jsme přišli o pár dobrých kamarádů."
"Ty se pořád něčeho bojíš, Jerry."
"Jeden nemůže být nikdy dost opatrný, když má co dělat s Grodzem. Proč nám ho nehodili dolů jako ostatní, to bych rád věděl?"
"Jeden ze strážných si strhl záda. Slyšel jsem, jak kňučí."
"Tak či tak, připadá mi to nějak podezřelé."
"Ztichni už konečně Jerry a pusťme se do večeře!"
Velká krysa na Kedrigernovč hrudi byla celou dobu zticha. Seděla na bobku, prohlížela si čaroděje z největší blízkosti a přitom si mnula pracky způsobem, který Kedrigernovi připomínal mytí rukou před jídlem.
"Moment. Počkejte chvíli," řekla krysa. "Myslím, že toho chlapa znám."
"Představ nás, Alfe, než se do něj pustíme," řekl tenký hlásek, následovaný všeobecným smíchem.
Šedá krysa je umlčela jediným pohledem. "Jestli je to ten, koho myslím, mohl by nám pomoci."
Kedrigernovo srdce se rozbušilo.
"A kdo to tedy je, Alfe?" zvolala krysa.
"Ano, Alfe, řekni nám, co je to za chlápka!" křičely ostatní.
"Je to Kedrigern z Hor tichého hromu a nikdo jiný! Je to čaroděj!" zvolal Alf triumfálně. "Zachránil mého bratra Mata a jeho přátele před barbary!"
"Podívej, Alfe, jsi si opravdu jistý, že je to on?" ptaly se krysy.
"Mat mi ho popisoval nejmíň tucetkrát. A podívej se tady, co má kolem krku. Je to medailon Cechu čarodějů! Je to docela určitě Kedrigern."
Odpověděl mu sbor hněvivých hlasů a Kedrigern opět poklesl na duchu. Navzdory Alfově entuziasmu se mezi shromážděnými krysami čarodějové zřejmě netěšili přílišné oblibě.
"Kedrigern ví o odeklínadlech víc než kterýkoliv jiný čaroděj, vy hlupáci!" zvolal Alf, zvedl se a dramaticky zamával svýma předníma prackama. "Může nás znovu proměnit v lidi!"
"Ale dá se mu věřit. Alfe? Víš přece, že to byl čaroděj, kdo z nás nadělal krysy," řekl někdo.
"Kedrigernovi se věřit dá," řekl Alf přesvědčeně a Kedrigern mu v duchu žehnal za jeho dobrý úsudek.
"Podívej se Alfe, než se necháme unést planými nadějemi - je ten Kedrigern vůbec ještě živý?" zeptala se jiná krysa.
"Samozřejmě, že je živý. Jen se podívej na jeho oči. Copak necítíš souflé ze smržů? Tím Grodz uspává. Za pár hodin bude v pořádku. Mezitím ho raději odneseme na bezpečné místo, než se vrátí žalářníci. Poslední cela je volná - odneseme ho tam. Jerry, zavolej zbytek party. Bobe, přines pár hadrů a kostí a rozhoď je kolem, aby žalářníci nezačali něco tušit," rozdělil Alf briskně úkoly jako někdo, kdo je zvyklý rozkazovat.
Ve velice krátkém čase byl Kedrigern přenesen temnou chodbou, spočívaje na zádech dvojstupu krys. Byl to mnohem pohodlnější způsob cestováni než ten, kterým se dostal do sklepení, a krysy projevovaly mnohem větší starost o jeho dobro než Jegg a Thubb, ale jeho mysl byla stále mučena úvahami. Neměl ani potuchy, jak dlouho ještě zůstane bezmocný; určitě to však bude víc než hodinu. Podle toho, co říkal Alf, bude ochromený spíš několik hodin. A co zatím bude s Princeznou?
Byla tak nevinná a důvěřivá; tak bezmocná proti slizké úskočnosti prince Grodze. Magie by ji mohla ochránit, ale podle jejího vlastního vyjádření nebyla v opravdových kouzlech ještě dost zběhlá. Neměla ještě správné instinkty a jediný nesprávný pohyb nebo špatně vyslovené slovo mohlo zmařit celý výsledek. Možná, že by mohla uprchnout. V boji obstát nemohla - byla hbitá, ale nikoliv silná; Grodz ji mohl lehce přemoci a podrobit ji svým zvrhlým choutkám. Možná, že už v této chvíli... ne, určité ne dřív než po večeři, řekl si Kedrigern. Grodz bude jistě svůj triumf oddalovat, těšit se z něj, vychutnávat její bezmocnost - překrásný motýl třepotající se v pavučině, zatímco se vypasený pavouk krčí poblíž a

vyčkává.
Kdyby jen Grodz vyčkával dost dlouho, aby mohla být Princezna zachráněna dřív, než dojde k nejhoršímu. A jestli ne, Grodz si to odpyká. A bude pykat dlouho, slíbil si Kedrigern v duchu.
Pod Alfovým a Jerryho dohledem byl Kedrigern umístěn na kamennou lavici v tmavé cele. Přehodili přes něj nepříjemně páchnoucí hadr, který ho zakryl před případnými pohledy a pak mu nezbývalo nic než čekat. Alf vklouzl k němu pod hadr poblíž jeho ucha a tlumeným hlasem mu začal vysvětlovat situaci na hradě Grodziku.
"Vím, že se nebudeš moci zdržovat a poslouchat mne, až tvé ochromení pomine, mistře Kedrigerne," začal Alf velice uctivě, "a tak ti raději vysvětlím, jak se věci mají teď, dokud musíme čekat."
"Řekni mu o tom prokletém čaroději, Alfe," řekla jedna z krys vztekle.
"Všechno má svůj čas, Jacku. Přece víš, že tu byl mistr Kedrigern vlákán pod falešnou záminkou - stejné jako ty a mnoho jiných. My jsme právě dokončovali kamenickou práci pro Martina Neúprosného nahoře na severu, když přišel Grodzův posel a učinil nám překvapivě výhodnou nabídku na jistou důvěrnou práci pro prince. Tajná schodiště, skryté chodby - a tak podobně."
"Jsme v tom směru opravdoví odborníci, pane," řekla velká, klidná krysa poblíž Alfa. "Už jsme v tom směru odvedli pořádný kus práce, to tedy ano."
"Máš pravdu, Dane. Tak či tak, vydali jsme se na jih na hrad Grodzik a pracovali jsme na něm tři roky. Bylo to těsně po tom, co zmizel princ Vulbash Mimy a moci se chopil princ Grodz. Vybudovali jsme několik pěkných tajných chodeb a skrytých průchodů, které ještě uvidíte, mistře Kedrigerne, a byli jsme na svou práci právem hrdi. Pak přišel čas požádat prince Grodze o odměnu -"
"Ten prokletý páchnoucí špinavý čaroděj nás zaklel v krysy!" přerušil ho hořce Jack.
"To je pravda, mistře Kedrigerne," řekl Alf smutně. "Čas od času jsme se snažili přimět prince Grodze, aby nás proměnil zpět a dal nám, co nám patří, ale neporadili jsme si s ním. Je to tvrdý a krutý člověk, ten princ Grodz. Svrhl nás sem dolů do jámy, kde držel ubohého starého Vulbashe, a přes její ústí dal položit těžké kamenné víko. Zprvu jsme si mysleli, že tam zemřeme hlady. To byly zlé časy."
"Potom k nám nechal svrhnout toho čaroděje," řekl Dan.
"Právě včas, dalo by se říct," dodal jeden z davu a ostatní potvrdili jeho slova souhlasným mručením.
"Jednomu se to příčí, když to dělá poprvé, mistře Kedrigerne. Ale jídlo je jídlo a my jsme byli vyhladovělí. Konec konců, jsme krysami."
Kedrigern s nimi cítil a přál si, aby to mohl vyjádřit. Ale jediné, na co se zmohl, bylo slabé zabručení. Přesto tím přivedl Alfa do stavu radostného vytržení."
"Slyšíte, chlapi? Přichází k sobě!" Jásala krysa tenkým pištivým hláskem. "Než se nadějeme, budeme zase lidmi!"
Kedrigern cítil a intenzivně prožíval každou míjející vteřinu; ale ve skutečnosti to už byla opravdu jen chvilka, než zjistil, že se může ztuhle pohybovat a srozumitelně mluvit. Odhodil hadr, který ho zakrýval, a vstal. Byl obklopen krysami, které balancovaly na zadních nohou v půlkruhu kolem něj a hleděly na něj s očekáváním jako děti na štědrého příbuzného.
"Zachránili jste mi život, pánové, a také - doufám - i čest mé krásné ženy. To se ještě uvidí. Ale nejprve, jste tady všichni?" zeptal se.
Po rychlém přepočtu Alf odpověděl: "Jsou tady všichni, mistře Kedrigerne."
"Velmi dobře." Kedrigern rozpřáhl ruce a pohlédl dolů na své zachránce. "Chci, abyste pořádně zavřeli oči, jak nejpevněji můžete. Nyní se pětkrát pomalu nadechněte a po páté zadržte dech." Začal odříkávat hlubokým, monotónním hlasem zaklínadlo a při tom vykresloval prsty složité obrazce. Slova přicházela rychleji a rychleji, pak se jeho ruce setkaly v hlučném tlesknutí a náhle byla těsná cela plná sedmačtyřiceti kameníků, zedníků, tesařů a řezbářů, kteří tam stáli místo sedmačtyřiceti krys.
Kedrigern pozvedl ruce, aby utišil jejich radostný křik. Alf, který se postavil po jeho boku, aby mu pomohl, zašeptal: "Tiše, chlapi! Nechceme přece, aby o nás kde kdo věděl?"
"Kam teď, Alfe?" zeptal se jeden statný muž hlubokým, tichým hlasem.
"Do zbrojnice, Dane. Tajné chodby nás dovedou ke skrytým dveřím. Když budeme mít zbraně, nic už nás nezastaví."
"Je tu nějaký způsob, jak se dostat nepozorovaně do západního křídla?" zeptal se Kedrigern.
"Je tu soukromé schodiště a tajná chodba, která ústí do kouta za komínem. Ukážu vám cestu."
"Díky Alfe a hodně štěstí. Rád bych šel s vámi, ale když si pomyslím, že Princezna je v rukou toho smilníka..."
"Nic neříkejte, mistře Kedrigerne. Čistě mezi námi, nemyslím, že by nás čekala velká práce. Slyšeli jsme dost, když jsme slídili ve zdech. Na hradě je mnoho těch, kteří si přejí vypořádat se s princem."
Alf vedl Kedrigerna schodištěm ze sklepení, kde se zastavil před holou zdi z drsného kamene. Okamžik zkoumal plochu a pak natáhl ruku a zmáčkl tři výstupky po sobě. Zeď se bezhlučně odsunula. Alf se podíval na Kedrigerna s řemeslnickou pýchou v očích.
"Jděte doleva, nahoru po schodech a pak druhé dveře vpravo," řekl čaroději. "Stačí přitlačit. Dveře se otevírají z této strany."
Kedrigern pevně stiskl Alfovu pravici a zamával ostatním. "Hodně štěstí, chlapi," řekl a vydal se doleva.
Jeho pochodeň osvětlila překvapivě úhlednou chodbu: žádný prach, žádní netopýři a jen pár pavučin na zdech. Bylo zřejmé, že tajné chodby na hradě Grodziku byly hojně používány.
U druhých dveří se na okamžik zastavil, aby vybral správné kouzlo. S Grodzem jistě nebude lehká práce a jestli tam nebyl sám, mohlo to být ještě horší. Když se rozmyslel, udělal rychle ochranné kouzlo hodící se pro všechny případy. Pak se prsty dotkl dveří a velmi opatrně přitlačil.
Dveře se tiše otevřely. Kedrigen vklouzl do kouta za komínem a na okamžik znehybněl a poslouchal. Neslyšel nic kromě

praskání a hučení ohně. Nahnul se kolem krbu, aby se podíval do místnosti. Nebyly tam žádné stopy po zápase, všechno se zdálo naprosto v pořádku. Na chvíli ho napadlo, zda-li Grodz nezatáhl Princeznu do své vlastní komnaty - a pak uviděl u postele stát Grodzovy černé boty.
Skočil do světnice, široce rozpřáhl ruce a vykřikl, "Pohleď do tváře svému osudu, Grodzi! Já, Kedrigern z Hor tichého hromu jsem se přišel pomstit -"
"Keddie! Jsi to skutečně ty?" ozval se radostný výkřik.
"Princezno!"
Vyskočila ze židle na opačné straně krbu. Černá kniha dopadla nepovšimnuta na zem, jak Princezna vběhla Kedrigernovi do náručí.
"Jsi v pořádku! Neublížil ti!" řekla a její slova byla dušena polibky, kterými ho zasypávala.
"A ty, Princezno - on tě -?"
"Pokusil se. Ale nepovedlo se mu to."
Kedrigern si zhluboka oddechl úlevou a držel ji pevně v objetí, příliš šťasten, než aby dokázal promluvit. Byla v bezpečí, on byl naživu a Grodzovy plány byly zmařeny. Všechno bylo v pořádku.
"Co se s tebou dělo, Keddie? Otrávil tě?"
"Dal mi do dušených smržů ochromující drogu. Předpokládal, že když nebudu moci mluvit a gestikulovat, budu bezmocný. A měl skoro pravdu."
"Ale ty jsi byl na něj příliš chytrý!" řekla a znovu ho objala.
"Našel jsem pomocníky. A co ty, má drahá. Jak jsi mu unikla?"
"No, princ Grodz mi navrhl, že mne doprovodí do naší komnaty, aby mě ochránil před krysami, jak tvrdil. Vzpomněla jsem si, co jsi říkal - o tom že necítíš žádné krysy - a dávala jsem si na ně po cestě obzvlášť pozor. Žádnou jsem ani nezahlédla, a tak jsem začala Grodze podezírat."
"Chytré děvče. Skvělé děvče. Úžasně inteligentní."
"On se však zachoval jako dokonalý gentleman. Sám mne přesvědčil, abych dveře zevnitř zavřela na závoru -"
"Ten slizký padouch," zasyčel Kedrigern.
"- ale mé podezření tím jenom vzrostlo. Převlékla jsem se a posadila se ke krbu, abych si četla. Učebnici, samozřejmě. Chtěla jsem být připravena. Po chvíli jsem uslyšela hluk a uviděla jsem Grodze, jak stojí u postele a velice tiše si zouvá boty. Musel dovnitř vklouznout tajnými dveřmi."
"To udělal."
"Ano. Nemusela jsem dlouho uvažovat, abych uhodla, k čemu se chystá -"
"Ten smilník!"
"- zabránila jsem mu v tom. Přečetla jsem to přímo z knihy."
Kedrigern udiveně pohlédl do jejího pyšné se usmívajícího obličeje. "Zadržela jsi ho proudem synonym? Jak by ho to mohlo-"
"Ach ne, fonetikou ne. Studovala jsem jinou knihu, Keddie," řekla. Natáhla se pro knihu ležící vedle židle a podala mu ji, ukazujíc na slova červené vyražená na černé obálce: Zaklínadla pro každou příležitost.
"Skvělé, má drahá! Jsem na tebe hrdý, opravdu jsem. Řekni mi, které kouzlo jsi použila? A jak působilo?"
Princezna, která vypadala velice spokojené sama se sebou, chladně ukázala na černé boty u postele. "Proč se raději nezeptáš Grodze?"
Kedrigern se sehnul, nakoukl do jedné boty a nenašel nic. Nakoukl do druhé. Princ Grodz byl uvnitř, malý, bezmocný a velmi, velmi vzteklý. Kedrigern se hlasitě rozesmál, vzal Princeznu za ruce a začal s ni tančit kolem bot.
Princezna se svalila na postel, zalykajíc se smíchem. Kedrigern se znovu podíval dolů na Grodze a sladce se ho zeptal: "No, princi Grodzi, jak se vám to líbí?"
Princ se zuřivě pokusil vyskočit z boty, ale svalil se zpět na záda. Podíval se na Kedrigerna planoucíma očima a výhružně se nafoukl.
"Kváák," řekl.

< Čtrnáct >
Hlasy shůry
Hrad Grodzik padl bez odporu. Ukázalo se, že na Grodzově straně nebyl vlastně vůbec nikdo. Nadšení, se kterým přistupovali jeho žalářníci k žalářování, jeho vyšetřovatelé k mučení a jeho kati k popravám, bylo předstírané. Ve skutečnosti prováděli svou práci s nechutí a zábranami, ke krutostem se uchylovali jen v obavách před většími krutostmi, kterým byli vystavováni ti, jenž se Grodzovi vzepřeli.
Nebo to alespoň tvrdili. Poté co Alf a jeho přátelé nařezali několika pohlavárům a nakopali několika sluhům, rozhodli se, že jejich tvrzení uvěří a spolu s nimi vychutnají ovoce vítězství. Připadalo jim mnohem výhodnější stát se pro lid heroickými osvoboditeli než krvelačnými nástroji pomsty.
Ačkoliv se Kedrigern vůbec necítil nemocný, strávil z popudu Princezny následující dva dny v jejich komnatě. Nosil teplé oblečení, dlouho spal, byl přikrýván a byly mu natřásány podušky, byl krmen hovězím bujónem a vůbec s ním bylo zacházeno jako s neduživým děckem. Nebylo to sice vyloženě nepříjemné, ale dva dny mu docela stačily. Třetího dne post-Grodzovy éry vstal časně, oblékl si svoje obvyklé šaty a byl plný chuti do něčeho se pustit.
"Keddie, jsi si úplně jist, že už jsi v pořádku?" zeptala se ho starostlivě Princezna, když si obouval boty. "Nemyslíš, že by bylo rozumnější si ještě pár dní odpočinout a nabrat síly?"
"Cítím se skvěle, má drahá. Přímo překypuji zdravím. Jsem plný energie."
"Možná, ale nezapomínej, že jsi byl otráven."

"Nebyl jsem otráven, jenom nadrogován, a v tom je velký rozdíl."
"Stejně si myslím, že bys měl o sebe víc dbát," řekla Princezna.
"Co potřebuji nejvíc, je začít něco dělat. A jsem si jist, že na hradě Grodziku je práce dost. Vždycky zůstanou nějaké dodělávky, když je sesazen tyran."
"Zdá se, že jde všechno docela hladce."
"Jsem rád, že to slyším," řekl čaroděj. Vstal a natáhl se po kazajce. "Jen se trochu rozhlédnu kolem. Jestli je opravdu všechno v pořádku, můžeme aspoň dřív vyrazit na cestu domů."
"Musíme domů tak spěchat? Myslela jsem, že bychom se tu mohli pár týdnů zdržet."
Zděšeně se na ni podíval. "Pár týdnů?"
"Teď, když je Grodz pryč, je na hradě docela hezky. Všichni jsou ti vděční. Všichni jsou šťastní, Keddie."
"Pár týdnů?" opakoval a jeho hlas zněl jako umíráček. "A co moje práce? Co Spot? Pomysli jen na ubohého Spota, je tam sám, má starost... A moji klienti! Co bude s mými klienty?"
"Nikdy nikam nechodíme. Když už jsme se jednou dostali mezi lidi, chci si to vychutnat."
"Ale pár týdnů..."
"No dobře, tak tedy týden. Zůstaneme tady jen týden. Je to tak hezké, být na chvíli z domu. Už jsme potřebovali prázdniny, Keddie."
"Cože, prázdniny? Tak takhle si ty představuješ prázdniny? Potřebuješ k nim zradu? Vězení? Útoky na svou ctnost?" ptal se Kedrigern a jeho hlas sílil každou novou otázkou. "Potřebuješ, aby mě otrávili?"
"Nebyl jsi otráven, jenom nadrogován," odpověděla klidně. "Navíc pomysli na to, jak hezky se to všechno vyvíjí. Pomysli, kolik dobra jsme vykonali."
"Pomysli na to napětí. Na úzkost, kterou jsem cítil. Tak to vypadá, když se rozhodneš cestovat, drahá. Říkal jsem ti to dopředu, ale tys mě vůbec neposlouchala. Cestování je strašné."
"Týden, Keddie."
V zoufalém gestu rozhodil ruce. "No tak dobře, týden."
Jak se Kedrigern brzy sám přesvědčil, na hradě Grodziku šlo všechno opravdu hladce. Ačkoliv Alfovi a jeho druhům chyběly vladařské zkušenosti, byli poctiví pracanti, zvyklí dávat věcem správný řád a vyspravovat to, co je prohnilé a porouchané. Přesně to bylo na hradě Grodziku nejvíc třeba. Princ Grodz za svého krátkého panování soustředil veškeré své úsilí na své intriky a vše ostatní zanedbal, takže teď měli všichni plné ruce práce, aby napravili, co se dalo. Alf a jeho muži šli příkladem a každý jim rád pomohl.
Personál, který už nepracoval pod neustálou hrozbou trestu vězení nebo zmrzačení, byl teď sice trochu pomalejší, ale mnohem srdečnější. Svým osvoboditelům by udělali, co jim na očích viděli. Mistr kuchař, když se vzpamatoval ze šoku po zjištění, jak Grodz zneužil jeho práce, trval na tom, že bude Kedrigernovi každodenně servírovat štědrou porci vlastnoručně připraveného souflé ze smržů jako přesnídávku. Dvorní kaligrafik, člověk, který dělal za Grodzovy vlády, co mohl, aby zůstal anonymní a nenápadný, vyšel ze své písárny, aby Princeznu obdaroval elaborátem označujícím ji "Velkou čarodějkou" a "Osvoboditelkou lidu hradu Grodziku". Elaborát byl na nejjemnějším pergamenu s iluminovanými iniciálami a záhlavím znázorňujícím velice hladovou ropuchu, vykukující z pánské boty. Princezna byla tou poctou velice dojata a ukazovala listinu všem na potkání.

Jednoho krásného odpoledne, den před tím, než se vydali na zpáteční cestu, se v podhradí objevil odraný a zaprášený cizinec. Provrávoral branou na nádvoří zrovna ve chvíli, kdy tudy procházel Kedrigern, který se právě vypořádal s velkým talířem smržového souflé. Kedrigern mu pokynul na pozdrav a cizinec ho oslovil tichým, unaveným hlasem:
"Žízním, milostivý pane. Mohu se napít z vaší studny? Pak se zase odplazím někam, kde bych mohl v klidu zemřít."
"Jsi nemocný, hochu?"
"Pohleďte, pane, kdybych byl jen nemocen, mohl bych doufat, že se uzdravím. Ale já jsem Rudý Gruffydd a tomu není pomoci."
To jméno upoutalo Kedrigernovu pozornost. Pozorně si prohlédl cizincovy zakalené modré oči, poškrábal se na bradě, zamyslel se a nakonec řekl' "Rudý Gruffydd, samozřejmě! Ale co děláš tady a v tak ubohém stavu? Slyšel jsem, že jsi bardem na dvoře velkého pána."
"Kdybych se jen mohl trochu napít vody, abych spláchl prach cest, rád vám povím celý ten ponurý příběh. V opačném případě budu nucen zemřít žízní."
"Vezmi si tolik vody, kolik chceš, chlapče," řekl Kedrigern a odvedl cizince k hradní studni. Pak vytáhl vědro studené, čisté vody a podal ho Rudému Gruffyddovi, který ho zpoloviny vypil, trochu vody si nalil na hlavu a dopil zbytek. Zafuněl úlevou a nasycenosti a pak se posadil do stínu studny.
Když smyl z obličeje špínu, ukázalo se, jak je bledý. Oči měl blankytně modré a podlité krví, obočí takřka neznatelné. Kedrigern si vzpomněl, že ho Rhys popisoval jako 'ukňučeného, syrovátkově bledého Rudého Gruffydda' a uznal jeho popis sice nelaskavým, ale docela trefným.
"Takže jste o mně už slyšel, pane?" zeptal se Rudý.
"Ano. Jeden... člověk, se kterým jsem se setkal, se o tobě zmínil," řekl Kedrigern.
"Ach, býval jsem slavný, pane. Byl jsem bardd teulu Llewel-lyna Da, když jsem byl ještě chlapcem, a oblíbil si mě samotný král. Pravidelné navštěvoval hrad Llewellyna Da jen proto, aby si poslechl mé příběhy. Ale to je všechno pryč a já už nejsem bardd teulu. Čeká mne život potulného pěvce nebo žebráka u silnice," řekl Rudý a povzdechl si. "Možná budu muset dokonce pracovat."
"Co se ti přihodilo?"
Ex-bard pokrčil rameny. "To bych i já rád věděl, pane. Ještě večer mi ležel dvůr u nohou, obdivoval mě a nešetřil zlatem.

A dalšího dne, pohleďte, vyprávěl jsem Llewellynu Da příběh a on mi řekl, že to byla ta nejhorší historka, jakou kdy slyšel, a vyhodil mě."
"Někteří lidé nemají moc velký smysl pro humor."
"Ale to nebyl humorný příběh; byl to příběh s tajemstvím. Chtěl byste si ho poslechnout, abyste ho mohl sám posoudit?"
"Proč ne?" odpověděl Kedrigern. Uvelebil se do stínu a pohodlně si natáhl nohy. Dobrá svačina, slunné odpoledne a teď ještě tajemný příběh vyprávěný prvotřídním bardem: příjemný způsob, jak trávit čas, pomyslel si vesele.
"Byla jedna pěkná mladá dojička a ta se provdala za velkého krále," začal vyprávět Gruffydd. "No, vy tomu možná nebudete věřit a mně samotnému to nedává moc velký smysl, ale víte sám, že s některými lidmi prostě není řeč... tak tedy dojička a král. Těžko říct, jak to může dopadnout, když dojička a král zapomenou, kde jsou jejich místa. Ale co s tím můžeme - vy nebo já - dělat. Byla to velká svatba, a když bylo po plese i po slavnosti, šli bydlet na královský hrad. A ten král - to jsem možná měl říct hned v úvodu - byl v minulosti ženatý už osmkrát, a každá z jeho žen - ne, devětkrát, měl devět žen a dojička byla desátá v pořadí - každá z jeho žen zmizela krátce potom, co si ji odvedl na hrad a nikdo o ní už víckrát neslyšel. Ta dojička Betty - ano, jmenovala se Betty - o tom zmizení předchozích manželek nevěděla vůbec nic. Nikoho to ani moc nepřekvapovalo. Co mohla nějaká dojička vědět o tom, co se dělo na hradě, ptám se vás?"
"Vůbec nic."
"Máte pravdu. A taky nic nevěděla. Ale toho večera, kdy přišli na hrad, jí král řekl: 'Lottie, je tady jedna...' No jistě, tak se jmenovala, jmenovala se Lottie. Nepopletl jsem vás?"
"Ne. Pokračujte, prosím," řekl Kedrigern.
"Lottie, řekl jí, je tady jedna věc, kterou nesmíš nikdy udělat, jestli chceš, abychom byli spolu šťastni. Nikdy neotvírej zelené dveře na konci chodby.' A Lottie řekla: 'Dobře.' A přištího dne si ji vzal správce hradu stranou a řekl jí: 'Má paní, je tady jedna věc, kterou nesmíš nikdy udělat, jestli chceš žít s mým pánem šťastně. Nikdy neotvírej zelené dveře na konci chodby.' A Lottie řekla: 'Dobře.' Po obědě jí zašeptal majordomus: 'Má paní, je tady jedna věc, kterou nesmíš nikdy udělat, jestli chceš žít s mým pánem šťastně. Nikdy neotvírej zelené dveře na konci chodby.' A Lottie řekla: 'Dobře.' Když se pak před půlnocí chystala na lůžko, její služebná Betty - aha, tak tohle mě spletlo, její služebná se jmenovala Betty a dojička byla Lottie - služebná Betty jí řekla: 'Má paní, je tady jedna věc, kterou nesmis nikdy udělat, jestli chceš žít s mým pánem šťastně. Nikdy neotvírej zelené dveře na konci chodby.' A Lottie řekla: 'Dobře.' Sledujete ten příběh, pane?"
Kedrigern, který právě zíval, energicky přikývl. Rudý si odkašlal a pokračoval.
"Té noci se Lottie probudila a zjistila, že její manžel vedle ní v posteli není. Zavolala jeho jméno čtyřikrát - ne, třikrát to bylo - zavolala jeho jmého třikrát, ale on se neozýval. Tak tiše jako myška vyklouzla z postele, šla ke dveřím, vykoukla na chodbu a uviděla svého královského manžela, jak vychází ze zelených dveří na konci chodby. Rychle běžela zase k posteli, skočila do ní a přikryla se - nesl svíčku, proto ho poznala i uprostřed temné noci - přetáhla si přikrývku přes hlavu a předstírala, že spí. Král vešel do ložnice, sundal si z krku malý zlatý klíček, uložil ho do malé stříbrné skřínky, kterou uložil do velké dřevěné truhly u nohou postele. Pak si vlezl do postele a usnul a Lottie zakrátko usnula rovněž."
A já jakbysmet, jestli to takhle půjde dál, pomyslel si čaroděj, ale ze zdvořilosti nic neřekl.
"A tak Lottie nikdy neotevřela zelené dveře na konci chodby a žili spolu šťastně až do smrti. Sem tam se samozřejmě trochu pohádali, víte, jak to myslím, ale nic vážného to nebylo," řekl Rudý a se sebevědomým úsměvem se podíval na Kedrigerna.
"To je konec?"
"Ano."
"A co ty zelené dveře?"
Rudý se zatvářil zmateně. "Jak to mám vědět? Copak jsem na tom zatraceném hradě byl? A i kdybych tam byl, myslíte si, že jsem hlupák? Když každý říká: 'Nikdy nesmíš otevřít ty zelené dveře na konci chodby,' myslíte si, že se honem poženu, abych tam nakoukl? To si vážně myslíte, že mám míň rozumu než nějaká dojička?"
"Ale lidi by možná zajímalo, co za těmi zelenými dveřmi vlastně bylo."
"V tom jim nemohu pomoci a neudělal bych to, ani kdybych mohl. Je to příběh s tajemstvím, a kdybych řekl, co bylo za zelenými dveřmi, tajemství by zmizelo."
"Nemyslím, že by se na to všichni dívali takhle. Tak tenhle příběh jsi tedy říkal Llewellynovi Da, než tě vyhodil."
"Jen si to pomyslete, pane, stěží mě nechal, abych mu ho dopověděl až do konce, jak žili šťastné až do smrti."
Kedrigern se na chvíli zamyslel, zamnul si bradu a zahleděl se do dáli. Nakonec se zeptal: "Jak ses vlastně stal jeho osobním bardem, Rudý?"
"Nebylo to lehké," řekl mladík. Znělo to vyhýbavě.
"Věřím ti, že se nejedná o jednoduchou záležitost, ale jak to probíhá? Vybrala tě nějaká porota?"
Rudý se obezřetně rozhlédl, pak se naklonil těsně ke Kedrigernovi a tichým hlasem se zeptal: "Věříte na kouzla a čáry, pane?"
"Vím, že takové věci mohou být někdy velice účinné."
"To tedy jsou. Můj bratr Ivor a já jsme studovali všechna možná kouzla a zaříkání jako součást vzdělání a jedním z našich oblíbených bylo kouzlo, jehož pomocí se člověk může dostat do popředí. Ivor v tom byl velice dobrý, ale nikdy ho nepoužil pro sebe. Dokázal zajistit práci pro svého bratra, bratrance a dokonce i pro úplné cizince, ale nikdy ne pro sebe."
"To ho určitě moc netěšilo, řekl bych."
"Vydělal si dost na provizích, takže mu to ani nevadilo. To Ivor mi svým kouzlem pomohl k místu u Llewellyna Da. Byl tam ještě jeden mladík, který se k tomu připletl - takový nevrlý patron to byl, jmenoval se Rhys ap Gwallter, ale měl

desetkrát lepší hlas než já a ovládal víc kouzel a čar než celá naše rodina dohromady - a Ivor ho zaklel, takže jeho hlas zněl Llewellynu Da jako vrzání dveří od věznice, zatímco můj mu zněl jako zpěv slavíka. Tak se ze mne stal bardd teulu, zatímco Rhys ap Gwallter si šel vydělávat jako potulný pěvec."
"To ho muselo pořádně dopálit."
"Vykřikoval kletby, které by dokázaly zahýbat vnitřnostmi zkamenělému trollovi," řekl Rudý suše.
Rhys byl ohledně svých příštích plánů velice uzavřený, a když odcházel z vilky v Horách tichého hromu, nezmínil se ani slůvkem o tom, co míní podniknout. Kedrigern si byl jist, že poznává stopy jeho práce, ale řekl si, že si to raději nechá pro sebe. Neměl nejmenší chuť míchat se do sporů mezi umělci.
"Dobrá, teď jsi tedy na volné noze, Rudý, co budeš podnikat dál?" zeptal se.
"Nějakou dobu budu strádat a pak zřejmě zemřu bídnou smrtí," odpověděl pěvec pochmurně.
"To není moc dobrá vyhlídka. Jiná alternativa neexistuje?"
"Podívejte se, pane, jsem vyučený bard a bez pomoci mocných kouzel nikdy nebudu patřit k těm nejlepším. To moje možnosti značné omezuje."
"Poslyš, Rudý... na hradě Grodziku jsou teď velké perspektivy. Nové vedení, nové myšlení. To by mohla být dobrá příležitost pro bystrého mladíka. Vyhledej Alfa a řekni mu, že tě posílá Kedrigern. Možná, že pro tebe něco najde," řekl čaroděj.
"Třeba něco k snědku?" zeptal se Rudý a v očích se mu zablesklo.
"Spíš práci."
Obličej Rudého se protáhl. Povzdechl si a těžce se zvedl na nohy. "Vždycky jsem se bál, že to se mnou jednou takhle skončí. Poslyšte, pane, má ten Alf rád příběhy?"
"Myslím, že dává přednost dobře odvedené práci."
Rudý se otřásl a smutné vykročil směrem k hradu. Kedrigern se za nim chvíli díval, pak se také zvedl a odešel do své komnaty, aby dokončil balení. Zítřek byl dnem jejich odjezdu.
Větší část večera a následujícího rána byla vyplněna srdečným objímáním, přátelským potřásáním rukou, slibováním věčných vzpomínek a občasného zaskočení na večeři. Princezna dostala tucet nabídek pomoci při nasedání na koně. Když byla bezpečně v sedle, vyskočil Kedrigern na svého černého hřebce, pro kterého stále ještě nenašel vhodné jméno. Alf, Dan a Fred se s ním přišli rozloučit jako poslední.
"To je skvělý kůň, mistře Kedrigerne. Ještě nikdy jsem podobného neviděl," řekl Alf.
Kedrigern pohladil zvíře po huňatém krku. "Dříve patřil velkému barbarskému bojovníku. Nějakému chlápkovi jménem Buroc."
Fred odpověděl: "Myslel jsem si to. Vypadá jako koně, na jakých jezdí velcí barbarští bojovníci."
"Ti velcí barbarští bojovníci bývají tvrdí chlapi," poznamenal Dan.
Kedrigern se usmál. "Buroc je tvrdší než všichni ostatní. Než odjedu, rád bych se vás ještě na něco zeptal."
"Taž se na co chceš, mistře Kedrigerne," řekl Alf a ostatní souhlasně přikývli.
"Mluvili jste o čaroději - o tom, který vás proměnil v krysy a kterého později svrhli do jámy. Vzpomínáte si, jak se jmenoval? Není to vlastně opravdu důležité, jenom profesionální zvědavost, ale rád bych to věděl."
"Měl podivné jméno," řekl Dan. "Nějak jako 'Chatterax', řekl bych."
Fred, obličej zkřivený úsilím rozpomenout se, řekl: "Nějak tak to bylo. Možná 'Spatterax'. Tak nějak mi to aspoň znělo."
"Ne, 'Scadderair, tak se jmenoval," prohlásil Alf rozhodně.
"Nemohlo to být 'Jaderal'?" navrhl Kerigern. Podívali se jeden na druhého a v jejich pohledech bylo možno číst velkou nejistotu.
"Měli jsme s ním co dělat jen dvakrát, mistře. Poprvé jsme byli zmateni, když jsme najednou zjistili, že jsme krysy, a podruhé jsme byli velice rozzlobeni a rozrušeni," vysvětloval trochu provinile Alf.
"Nebyl moc dobrý čaroděj, mistře Kedrigerne," podotkl Dan.
"Dole v jámě se proti nám snažil použít kouzla, ale všechno to popletl."
"Nebyl ani moc dobrý k jídlu. Jeho maso chutnalo jako psí," řekl Fred zarmouceně.
"To vypadá na Jaderala."
"Doufám, že to nebyl tvůj přítel, mistře Kedrigerne," zeptal se Alf.
"Úhlavní nepřítel. Jaderal si zasloužil přesně to, co se s ním stalo. A když už tak mluvíme o všem možném, nebyl u tebe včera mladý rudovlasý pěvec?"
"Ano. Dohodli jsme se, že dostane jídlo a ubytování na dobu jednoho týdne, aby mohl složit baladu na osvobození hradu Grodziku se zvláštním zřetelem na tvou krásnou ženu a tebe samého, mistře."
"To zní báječně," řekla Princezna a zářivě se usmála.
"Pokud složí dobrou baladu, necháme si ho tady jako našeho barda. Pokud ne ..." Alf pokrčil rameny a dodal: "V kuchyni pořád potřebují někoho na mytí nádobí."
"Do lepších rukou se ani dostat nemohl," řekl čaroděj.
Princezna a Kedrigern projeli branou Grodziku, kynouce a mávajíce na všechny strany, tisknouce ruce, které jim podávali osvobozeni poddaní prince Grodze, usmívajíce se a vychutnávajíce slavnostní atmosféru té chvíle. Na cestě byli znovu a znovu zastavováni malými procesími vesničanů, kteří jim předávali dary a jídlo a přáli jim šťastnou cestu. Kdykoliv se ohlédli, viděli za sebou mávající postavy a slyšeli provolávání slávy. Bylo to všechno velice příjemné.
Po nějaké době se zastavili, aby si odpočali a najedli se. Kedrigern rozprostřel přikrývku na malé návrši s výhledem na kraj a pak si dopřáli slast svačinky skládající se z čerstvého ovoce a sýra. Kedrigern si při jídle povšiml, že Princezna vypadá smutně. Její dobrá nálada byla pryč a vypadalo to, že ji něco rmoutí. Několikrát se zamračila a podívala se na něj, jako by si s nim chtěla o něčem promluvit, ale odhodlala se teprve když se zvedali k další cestě. "Keddie, přála

bych si, abych to neudělala!"
"Má drahá, o čem to mluvíš? Připadalo mi, že jsi sama se sebou docela spokojená."
"Proměnila jsem Grodze v ropuchu! Jak strašnou věc jsem to udělala! Ani Grodz si nezaslouží, aby byl ropuchou."
"Kolem hradu Grodzik žije spousta lidí, kteří si myslí, že si zaslouží něco mnohem horšího."
"Jenže oni nikdy nebyli ropuchami. Já ano. Měla bych mít soucit a místo toho..." zakryla si obličej rukama a tlumeným hlasem pokračovala: "Sedět v močále nebo v bažině nebo u rybníka, den co den... ztratit veškeré pojetí o čase... zapomenout na vlastní minulost... na svou rodinu... To je hrozné, Keddie," řekla a roztřásla se pláčem.
"Pro člověka jako byl Grodz může být zapomenutím na svou minulost a rodinu velkým dobrem, má drahá," řekl Kedrigern a objal ji kolem ramen, aby ji ukonejšil. "Nesmíš už na něj myslet. Jen tě to zarmucuje."
"Nemohu si pomoci. Ach, Keddie, tak bych si přála vzpomenout si, kdo byli moji rodiče a odkud pocházím - nedalo by se s tím něco udělat?"
Kedrigern se zamyšleně poškrábal na hlavě: "Amos už nám moc nepomůže... a není lehké udělat účinné kouzlo, když máme tak málo informací..." Upadl do ticha, ze kterého se nevytrhl, ani když pomáhal Princezně do sedla. Když pak jeli bok po boku, podíval se na ni a váhavě začal: "Jedna šance by tu byla... je to ale daleko... velice daleko..."
"Kde!?" zvolala.
"Asi tak den cesty na sever je údolí Posluchačů neviditelných osvícenců."
"Nikdy jsi mi o nich ještě neříkal. Kdo je to?"
"Tlupa šílenců. Není třeba se jich bát; jsou naprosto neškodní. Velice laskaví a milí lidé, opravdu. Poslouchají hlasy z povětří."
Podezíravě se na něj podívala. "V povětří žádné hlasy nejsou."
"Ty to víš, má drahá, a já to vím taky. Dalo by se říct, že to ví většina lidí. Ale Posluchači naslouchají hlasům neviditelných osvícenců v povětří."
"A slyší nějaké?" zeptala se fascinovaně.
"Ne tak docela. Ale jsou pevně přesvědčeni, že někde jinde, v jiném prostoru, jsou osvícenci, kteří dělají co mohou, aby nám mohli poskytnout dobré rady a radostné zprávy. Problém je v tom, že nevíme, jak správně naslouchat. Takže se rozhodli vyzkoušet všechny možné způsoby naslouchání."
Princezna zavrtěla hlavou: "Připadají mi velice podivní."
"To taky jsou. Na druhé straně, nikdo nám zatím nedokázal říct nic, co by se týkalo tvé rodiny. Já vím, že to není moc pravděpodobné, ale jinou šanci nevidím."
Chvíli jeli vedle sebe a tiše přemýšleli. Najednou se Princezna obrátila na čaroděje a řekla: "Den cesty?"
"Jeden den cesty tam a jeden zpátky. Maličká zajížďka, nic víc."
Přikývla a neřekla nic. Po chvíli se zeptala: "A opravdu jsou to laskaví a milí lidé?"
"Jsou laskavost sama, má drahá. Pokud slyšeli něco, co by nám mohlo pomoci, určitě by nám to řekli. Vždyť je to cíl celého toho jejich naslouchání."
"Jen jeden den cesty tam a jeden zpátky? To můžeme obětovat."
"To jistě ano," přisvědčil Kedrigern.
A tak se vydali na sever, do údolí Posluchačů neviditelných osvícenců. Kedrigernův odpor k cestování a pomyšlení, že bude třeba jen o několik hodin víc odloučen od své práce, byly vyváženy zvědavostí a nadějí, že by na všech těch pověstech přece jen mohlo být něco pravdy. Pokud by někdo objevil správný způsob, jak poslouchat, a poslouchal by dostatečně dlouho a dostatečné pozorně, možná by se našlo něco, co stálo za to slyšet. Jisté by to vyvážilo krátkou a pohodlnou cestu. A co víc; možná, že by to učinilo Princeznu šťastnou, což by za dva dny cesty stálo docela určitě, nemluvě o tom, že by jim to poskytlo látku k rozhovorům alespoň na rok.
Posluchači své území nijak neoznačovali, nestavěli žádné hradby, neměli hlídky ani stráže. Kedrigern s Princeznou si ani nevšimli, že už jsou mezi nimi, dokud nepotkali muže ve velice špinavých zelených šatech, který rukama objímal břízu a tiskl ucho na její kmen. Kedrigern mu zamával. Muž se nepřítomně usmál, ale nehýbal se.
"Slyšíš něco?" zeptal se čaroděj.
"Ještě ne," odpověděl muž.
"Jsme na místě," řekl Kedrigern Princezně. "Kde bych našel ostatní Posluchače?" zavolal na muže u stromu.
Muž, aniž promluvil nebo pohnul hlavou, ukázal palcem směr, kde se nacházeli jeho přátelé. Oba cestovatelé se tam vydali. Zakrátko dorazili na mýtinu, kde sedělo, stálo nebo leželo asi dvacet lidí a v rozličných postojích poslouchalo rozličné objekty. Jeden muž ležel na boku s uchem v misce ovesné mouky. Žena pozorně naslouchala velké rukavici. Ostatní měli uši přitisknuté k různým kusům nábytku, jídla, oblečení nebo ke kamenům rozmanité velikosti; několik jich leželo kolem velké hromady písku. Všichni vypadali plně zaujatí svou prací. Mladá žena, která naslouchala velkému krajíci chleba namazaného máslem si všimla cizinců a přátelsky jim zamávala.
"Dobrý poslech, poutníci! Slyšeli jste nějaké osvícence?"
"Ne. Doufali jsme, že vy," odpověděl Kedrigern.
"Je lépe doufat, než spadnout do studny, jak slyšel Versel," odpověděla bodře.
"Svatá pravda. Mohli bychom dostat trochu vody?"
"Samozřejmě. Jak slyšel Versel, 'oheň je jenom oheň, ale voda, ta je mokrá'," řekla.
Princezna a Kedrigern si nenápadně vyměnili výmluvný pohled. Sesedli z koně a následovali dívku ke studni. Byla zastřešená a v parném dni poskytovala vítaný chládek. Kedrigern načerpal vodu pro jejich koně a když se napili, rozhlédl se po nehybných Posluchačích.
"Slyšel někdy někdo něco od Neviditelných osvícenců?" zeptal se dívky s krajícem chleba.
"V tuto chvíli s nimi navázal kontakt jedině Versel. Řekli mu mnoho věcí, ale jejich poselství jsou pronášena v tajemném

jazyce, jehož slova je těžké rozluštit. I když jsou přece jen rozluštěna, jejich význam je zastřený."
"Mohli bychom s Verselem mluvit? Nechtěl bych ho vyrušovat při poslechu, ale možná bych mu mohl nějak pomoci. Jsem Kedrigern z Hor tichého hromu. A moje žena je Princezna, Velká čarodějka a Osvoboditelka lidu hradu Grodziku."
"Chcete se podívat na můj diplom?" zeptala se Princezna.
"To nebude potřeba," ujistila ji dívka. "Versel vždycky rád slyší návštěvníky. Najdete ho v tom stavení támhle pod stromy. Omluvte mne, že vás tam neodvedu osobně. Musím se vrátit ke svým povinnostem," řekla a přitiskla si krajíc chleba s máslem na ucho.
Když byli bezpečně mimo doslech, zeptala se Princezna: "Co si to ubohé děvče myslí, že uslyší z krajíce chleba přitisknutého na ucho?"
"Šumění moře?" navrhl Kedrigern.
"To nejspíš," přisvědčila Princezna. "Už se ani nemohu dočkat, až uvidím, co poslouchá Versel."
"Doufám, že nebudeš příliš zklamaná, má drahá."
"Nic moc jsem si od toho neslibovala, Keddie. A pořád máme naději, že Versel poslouchá něco užitečnějšího," odpověděla Princezna a usmála se.
Jak se ukázalo, Versel právě neposlouchal nic. Měl před sebou košík čerstvě natrhaných ostružin a velkou misku šlehané smetany. Bral jednu ostružinu po druhé do dvou prstů, namáčel je ve šlehačce a s velkou chuti je pojídal. Když uviděl Kedrigerna a Princeznu, pokynul jim na pozdrav a nabídl jim židle.
"Vy ty ostružiny jíte. Mysleli jsme, že jim budete naslouchat," řekla Princezna, když se usadili.
"Nikdy nenaslouchám k ovoci. Já naslouchám zábleskům," řekl Versel. "Posluž te si, prosím. Jsou opravdu báječné," dodal a nabídl jim košík i misku.
A byly. Kedrigern zkonzumoval asi tucet hezkých velkých ostružin, olízl si rty a řekl, "Děkujeme ti, Versele. Jakým zábleskům?"
"Ještě je není vidět. Každého večera, když paprsky slunce dopadnou tady na tu škvíru v podlaze," řekl Versel a ukázal, "odrazí se od kousku skla, který tam je a vznikne záblesk světla. A ten já poslouchám. Už brzy ta chvíle nastane a vy jste zváni k poslechu, chcete-li."
"To může poslouchat každý?" zeptala se Princezna.
"Ach jistě. Netrvá to dlouho a nedává to příliš velký smysl, ale něco určitě slyšet je. Je to pro nás velký úspěch. A přišel jsem na to docela náhodou, zrovna když jsem poslouchal rozinky," řekl Versel nadšeně.
"Musíte být velice šťastný. A hrdý," řekla Princezna. Kedrigern si prohlédl škvíru v podlaze, ale neřekl nic. Vypadal zasmušile.
"Bylo to prostě štěstí," odpověděl Versel, celý červený rozpaky.
"Ozývá se to z odlesku světla, říkáš? A jen když slunce dopadá pod určitým úhlem?" zeptal se Kedrigern.
"Přesně tak. Brzy k tomu dojde a pak si to budete moci poslechnout na vlastní uši. Máme tak akorát čas dojíst ty ostružiny a pohodlně se usadit k poslechu."
Kedrigern zafuněl a zatvářil se zamyšleně.
"Neočekávejte od toho příliš," varoval je Versel, vybíraje si další ostružinu. "Je to většinou jen blábolení. Myslíme si, že si to vykládáme správně, ale jistotu v tom nemáme. Včera ten hlas, například říkal: 'Zaplacený darem mák', 'hustá mlha' a 'jen za brány kupčící' - alespoň tak nějak to znělo."
Princezna se zatvářila zmateně a zeptala se: "Víte, co to znamená?"
"Nejsem filozof. Jen poslouchám."
"Ty to víš, Keddie?"
"Ne," řekl čaroděj neklidně. "Pravděpodobně to však neznamená nic."
Dál už nemluvili a věnovali se raději ostružinám a šlehačce. Když dojedli, vylízal Versel metodicky misku, pak si olízal prsty a nakonec si je utřel do vybledlých šatů. Pozorně si prohlédl stín, pomalu se plazící po podlaze a řekl: "Už je čas. Ticho, prosím."
Přitáhli si židle a pozorovali proužek světla, teď už jen maličký kousek od škvíry v podlaze. Připlazil se na vzdálenost tloušťky malíčku, pak stébla a nakonec vlasu; pak se náhle ze škvíry zablesklo a ozvalo se divoké ječení. Zazněl pronikavý, zmatený a neomylně lidský hlas, mluvící těžko rozeznatelnou řečí. Podle tónu nebylo možno rozeznat ani jestli se jedná o křik radosti nebo nevole, o jásání nebo vyjádření děsu, zoufalství, či nadšení. Za několik sekund hlas utichl, světlo pohaslo a všechno bylo zase jako dřív.
"Rozuměli jste tomu?" zeptala se Princezna skoro šeptem.
"Myslím, že říkal něco jako: 'Den zaplacený niterná', 'sen vlídný nadbytek' a 'odvážně zmaluju boty'," řekl Versel opatrně.
"Nepřipadalo mi to tak," namítla Princezna. "Nedokázala jsem postřehnout všechno, ale myslím, že to říkalo něco jako 'dá dy dam pak holku'. Nezdá se ti, Keddie?" zeptala se.
"Nic takového jsem neslyšel," odpověděl čaroděj a zatvářil se smutně.
Versel vstal a zvedl svou židli. "Tak, to je pro dnešek všechno," oznámil. "Je mi líto, že to nebylo příliš srozumitelné. Teď půjdu a až do večeře budu odpočívat pod stromem."
"My už taky půjdeme. Děkujeme, žes nás nechal poslouchat, Versele. A děkujeme za ostružiny a šlehačku."
"Zaskočte někdy na kus řeči. Dobrý poslech," odpověděl Versel a zamával jim na rozloučenou.
Nikdo jiný se s nimi nerozloučil. Ostatní Posluchači byli příliš zaujati poslechem, než aby si všimli odjezdu svých návštěvníků; většina z nich si nevšimla ani jejich příjezdu. Kedrigern pomohl Princezně do sedla a pak jeli dlouho bez jediného slova. Zdálo se, že čaroděj je plně pohroužen do svých úvah. Tu a tam zavrtěl hlavou, ale nepromluvil, dokud se na noc nezastavili na mýtině u potoka, a to jen proto, aby odpověděl na Princezninu poznámku, že jejich cesta do

údolí Posluchačů neviditelných osvícenců byla čirou ztrátou času a že nevědí víc, než věděli, když vyjížděli z hradu Grodziku.
"Ne, o tvé rodině ne," řekl a upřeně hledél do ohně.
"Ani o ničem jiném! Takové nesmysly! Poslouchat ovoce a nábytek a krajíce chleba, aby člověk nakonec uslyšel něco jako 'dá dy dam pak holku'. Jen si to představ, Keddie... takový odporný podvodník!" dodala rozezleně.
"Tohle on neříkal."
"Kdo?"
"Quintriudus, má drahá. Jeho hlas jsem poznal okamžitě."
"Co tedy říkal?"
"Věci, které bych nikdy neopakoval v přítomnosti dámy. Je velice rozzuřený. A velice rozčarovaný." Kedrigern se na ni podíval a slabě se usmál. "V jistém smyslu Posluchači opravdu našli, co hledali. O Quintrindovi se sice nedá říct, že by byl osvícený, ale neviditelný je docela určitě. A nachází se v jiném prostoru, kam ho poslal Jaderal."
"Jak jsme ho tedy mohli slyšet?"
"Kouzlo má spoustu trhlin. Jaderal byl vždycky mizerný čaroděj. V jistých okamžicích a při jistých poměrech světla a stínu může jeho hlas proniknout k nám. Naštěstí používá jeden ze starých jazyků a navíc má tak mizernou výslovnost, že stěží kdo porozumí věcem, které říká, bez ohledu na to, jak pečlivě naslouchá. Kleje jako opilý nekromant." Čaroděj si povzdechl a vstal. "Zůstaneme tady, má drahá? Zítra bychom měli vyrazit časně."
"Dobře. Budeme potřebovat ochranu?"
"Malé varovné kouzlo není nikdy na škodu," řekl a podal jí ruku.
"Nech to na mně. Potřebuji získat praxi."
Kedrigern se dvorně uklonil. "Pak tedy dnešní noci ponechám vše v rukou Velké čarodějky a Osvoboditelky. Zvol kouzlo, má drahá."

Putování dokončili bez dalších příhod. Cesty byly dobré a suché. Když se před nimi objevily Hory tichého hromu, Kedrigern ožil. Začal být výřečnější a jeho řeč zněla bodřeji než v uplynulých dnech. Princezna se chopila toho, co považovala za vhodnou příležitost.
"Tak vidíš, tak zlé to přece jen nebylo, nemám pravdu?" zeptala se.
"O čem mluvíš?"
"O cestě na hrad Grodzik. Vždycky sis stěžoval, jak je to cestování strašné. Já bych řekla, že to byl docela hezký výlet."
"Lepší než obvykle, to musím přiznat. Ale ne každá cesta končí tak dobře. Příliš mnoho jich dopadne mnohem méně slavně."
"Takových se prostě vyvarujeme," řekla Princezna.
O kousek dál Kedrigern zastavil a vytáhl medailon. Prohlédl si jejich malou vilku skrz otvor pravdivého vidění. Všechno bylo v pořádku: okna byla čistá, dvorek zametený, zahrádka pečlivě udržovaná a Spot se věnoval ničení plevele. Kedrigern se usmál a ulehčeně si oddechl.
"Vlastně to opravdu nebyl tak špatný výlet," připustil. "Je to krásné, když nezůstanou žádné otevřené konce. Jsem rád, že vím, jak to dopadlo s Jaderalem a Quintrindem."
"As Grodzem," dodala Princezna.
"A s Grodzem, samozřejmě. Velice dobrá práce, má drahá."
"Díky. Ale pořád ještě nevíme nic o mých rodičích a mém království."
"Pořád si na nic nevzpomínáš?"
"Vůbec nic," řekla a zarmouceně si povzdechla. "Kdyby jen ti Posluchači slyšeli opravdu moudré rady a zprávy od nějakých tajemných osvícenců, a ne kletby nějakého nešťastného čaroděje..."
"Alchymisty," opravil ji Kedrigern.
"Jistě, alchymisty. Promiň. Tak či tak, jednou denně slyší jeho nadávky a to je všechno. A to je mohou slyšet jen za slunných dnů."
"Pravděpodobné je pro ně lepši, že nenašli, co hledali," odpověděl Kedrigern.
"Proč si to myslíš?"
"Úspěch by je zničil. Lidé by jejich údolí úplně zavalili. A copak se dá naslouchat talíři sušených fíků, když se kolem motají stovky lidí?"
"To je pravda. Byly by jich tam celé davy," řekla Princezna.
"A tábořili by, kde se dá."
"Dělali by si ohýnky."
"Prodávali by jídlo a suvenýry."
"Tvořili by na cestách dlouhé šňůry."
"Ach ano, a všichni by byli samý..." zarazil se, hledaje ten správný výraz. Princezna se na něj podívala a usmála se.
"Kvap?" řekla.

KONEC